

ÉVKÖNYV 1929–1999

1999

Az
iskola
vezetői,
tanárai,
dolgozói

*Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola
és Szakképző Intézet*

ÉVKÖNYV 1929–1999

1999

Írta:
Bathó István
Kocsis Pál
Dr. Tiba István

Szerkesztette:
Bathó István
Dr. Tiba István

Lektorálta:
Bathó István
Kocsis Pál
Dr. Tiba István

A fotókat készítette:
Vámos Zoltán
Kéhl Pál

Felelős kiadó: Dr. Tiba István

Kiadja:
Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakképző Intézet
6000 Kecskemét, Szent Imre u. 9.

Készült 1000 példányban.

Nyomdai előkészítés: Pixelgraf Bt., Kecskemét
Nyomda: Print2000 Nyomda Kft., Kecskemét

1999

Köszöntő

A Duna–Tisza közének homokvidékéhez kötődő hagyományos szőlő- és gyümölcsstermelés Kecskemét XX. századi fejlődésében fontos szerepet játszott.

A kertkultúra ápolásában kiemelkedtek azok a szakemberek, akik a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézetben és annak elődjében kezdték el tanulmányaikat.

Az itt végzett kertmunkások iránt mindig nagy volt az érdeklődés, a tanítási módszerek pedig példaképp szolgáltak nemcsak a hazai, hanem a külföldi oktatás számára is.

A századelő nagyszerű gondolata – a mezőgazdasági szakemberpótlás biztosítására létrehozott szakoktatás – olyan ötletnek bizonyult, amely az elmúlt évtizedek alatt nem veszített erejéből.

Kecskemét mezőgazdaságára kiemelt szerep vár a közeljövőben remélt európai uniós csatlakozással, hiszen a nagy szakmai tudással termelt igényes kerti növényeknek biztos felvevője lesz a hatalmas új piac.

A 70 év történelme azt bizonyítja, hogy az iskola vezetőiben és pedagógusaiban mindig volt erő arra, hogy legyőzve a nehézségeket, megteremtsék a legkorszerűbb ismeretátadás kereteit. A mai eredmények egy elkötelezett, hivatásszeretettől vezetett pedagógustestület és diákközösség tenniakarását bizonyítják olyan program megvalósítására, amely szervesen illeszkedik a város következő évtizedeket átölelő gazdasági elképzeléseihez.

Kívánom az évkönyv jelen és jövőbeli olvasóinak, hogy emlékeiket felidézve forgassák örömmel ezt a kiadványt és őrizték meg azt a nagyszerű hivatástudatot, amellyel munkájukat pályájuk elején kezdték.

Kecskemét, 1999. október 18.

Dr. Szécsi Gábor

Kecskemét Megyei Jogú Város Polgármestere

Születésnapra

Az ember életében ma szép, tisztos kornak tekintendő, ha dolgos és eredményes élete során megér 70 évet.

A Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakképző Intézet, mint a Dunna–Tisza közti Mezőgazdasági Kamara Kecskemét-Kisfáiban 1929-ben induló „Kertmunkásképző Iskola” jogutódja, most ezt a hetven esztendőt ünnepli.

Nagy utat tettek meg ezalatt az idő alatt iskolavezetők, az itt tanuló diákok, és az őket oktató, tanító, szakmaszeretetre nevelő és emberré váláshoz segítő pedagógusok, szakemberek.

Az 1926-ban létesített „Mintagyümölcsös” nemcsak kiváló gyakorlókert, gazdaság volt, hanem minta, példa a környék gazdáinak, kertészeinek. Szinte mindenki ismerte e hazában, de még a határainkon túl is azt a munkát, amelyet itt folytattak Kecskeméten, ebben az iskolában.

Kiváló elődeim, Gesztelyi Nagy László, Velich István, Rozsnyay József, Kőrösi György, Nagyhegyesi István igazgató urak, akik mindig arra törekedtek – bármilyen fagyos szelek fújtak –, hogy a legkorszerűbb ismereteket, technológiát és technikát oktassák. Ez az elszántság, nevelési elv legyen jelen az iskolai tanórákon és kertészeti gyakorlatokon, hogy készség szinten tudják begyakorolni a hallgatók a szakmai fogásokat, így az elsajátított szakmai elméleti és gyakorlati tudás életelemüké váljon.

Ezért válhattak az itt tanuló diákok kiváló kertésszé, nagy kertészetek, üzemek vezetőivé, tudóssá, tanárrá, kutatóvá – emberré.

Olyan megszállott emberek tanítottak ebben az iskolában mint Szél János, Fodor Dezső, dr. Szabó Attila és kedves felesége, dr. Szabó Attiláné, Tömösközy Emil és az általuk is külön nagyra becsült és tisztelt kiváló kiskis tanulókból lett kertészmérnök tanárunk, Kecskeméti János.

Ők, és még nagyon sokan éltek azt az igazi – ma már talán nevetségesnek tűnő – „elhivatottsággal” végzett szakmai, pedagógiai és nevelői életet tanulóikkal együtt, amely a nap minden percében jelen volt, példát mutatott és magával ragadott kollégát, vezetőt, hallgatót egyaránt.

Nehéz, de rendkívül szép örökséget hagytak reánk elődeink.

Az elmúlt évtizedek sokféle társadalmi, politikai igénye, változásai nem múltak el nyomtalanul iskolánk felett sem. Az 1979–81 közötti jogfosztott helyzetből, amikor el kellett hagynunk a 30 ha-os tangazdaságunkat, az újjáépített és kibővített nagyszerű épületeinket Kisfáiban (iskolaépület, kollégiumok, étkezdé, szolgálati lakások, díszkert, sportpálya, műhelyek, növényház stb.) a tanári kar az iskola tanulóival és egy-két bátor ember segítőkészségével

(dr. Kósa Antal, dr. Magyar Károlyné) újra kezdte életét. Új iskolát és tanüzemet létesítettünk a Hegedűs közben, a Búzakalász utcában, majd beköltöztünk 1988-ban a mostani gyönyörű, több mint 100 éves, eredetileg az árva pedagógus gyermekeknek épült, impozáns épületbe.

A kertmunkások, majd a specializált szakmunkások – szőlő, gyümölcs, zöldség, dísznövény – képzésén túl, ma már általános mezőgazdasági, környezetvédelmi, kertész- és növényvédelmi technikus képzéssel, az új világbanki „A” komponensű projektben való részvétellel pedig az érettségire épülő szakképzés kidolgozásával és beindításával szeretnénk iskolánk hírnevét, elismertségét megőrizni, növelni.

A különböző országos szakmai versenyeken (OSZTV, SZKTV, Porpáczi, virágkötészeti) elért eredményeink az érettségizett tanulóink felsőfokú intézetbe felvettek arányával országos elismertséget és hírnevet szereztek iskolánknak.

Jó dolog, hogy külföldi testvériskola kapcsolataink is segítik az európai kitekintésünket és nagyban hozzájárulnak a Nyugat-Európai tapasztalatainkkal együtt a felkészülésünkhöz, a nagy kihívásra, az EU-s csatlakozásból adódó oktatási-szakmai feladataink teljesítésére.

Ezért képzésünknek a korszerű termeszéstechnológián túl a feldolgozáshoz, az értékesítéshez értő, idegen nyelvet beszélő, informatikai, jogi, kereskedelmi ismerettel rendelkező, jól kommunikáló, együttműködő szakemberek nevelését kell felvállalni. Ezért dolgozunk, ezt kívánja a magyar mezőgazdaság, a jövőnk, az életünk.

Elődeink szorgalmas és mindig előremutató, kezdeményező példája adjon hitet és erőt számunkra, hogy a nevelőtestületünk és Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzatának, a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium, az Oktatási Minisztérium, a számtalan támogatónk és szponzorunk segítségével az elkövetkezendő huszonegyedik század hetven éve legalább annyira legyen sikeres, mint az eltelt időszak volt.

Ezúton is szeretnék mindenkinek köszönetet mondani, hogy segítettek az ünnepi emlékezés megrendezését, az évkönyv kiadását, és meghívásunknak eleget téve jelenlétükkel emelték ünnepségünk meghittségét, színvonalát.

Kecskemét, 1999. október 1.

Tisztelettel és nagyrabecsüléssel

Dr. Tiba István
igazgató

Munkahelyünk, a mi iskolánk

30 éve munkahelyem ez az iskola, ahol a közös célok mindig sikereket, biztonságot jelentettek a tanulóknak, a szülőknek és az itt dolgozó pedagógusoknak.

A 70 éves múlt a megmaradás, a tisztelet; a jelen, a munka, a tanítás; a jövő a tanítvány, a szakma.

Az elmúlt évtizedekben sok meghatározó esemény történt iskolánk életében a válságok után mindig voltak felemelkedések. Az áramlatok mindig energiát és önfegyelmet adtak az itt dolgozó tanároknak és vezetőknek, akik urai tudtak lenni az eseményeknek.

Iskolánk pedagógusai ma is tudják, hogy nem szükségszerű tény a szakma, az egész mezőgazdaság negatív megítélése, lebecsülése. Önbecsülésünk társadalmi jelenség és rajtunk múlik, hogy a nyitott iskola mennyire tudja megővni a tanulóit, a szakmát a negatív hatásoktól.

Az évforduló, a jelen, a múlt és a jövő két pontja közötti találkozás, amely számvetésre készít bennünket – honnan jöttünk és hová megyünk.

A mi iskolánk, a szakma jó úton halad. Meghatározó jelentőségű volt, amikor 1988-ban kialakítottuk Kecskeméten a szakközépiskolai profilt. Két évtizeden keresztül dolgoztunk azért, hogy az általános műveltség „bástyáit” megerősítsük, így 1993-ban világbanki támogatással megkezdődhetett a mezőgazdasági és környezetvédelmi pályaorientációs képzés. Tény, hogy a környezetvédelmi középiskolai szakmai képzés bevezetését országosan már 1986-ban kezdeményeztük.

A közös célok és sikerek erőt adtak a feltételek folyamatos fejlesztéséhez is, melyekhez szerencsénkre mindig voltak az oktatás, a képzés ügyét szolgáló támogatóink, partnereink, szülők, vállalkozók, tisztviselők, politikusok, szükség esetén tanulóink a két kezükkel.

A technika, az informatika is „bevonult” iskolánk falai közé, amelyről ma már tudjuk, hogy áldás és „átok” egyaránt.

1993 óta 137 ha földterület lehetővé teszi a távlati tangazdasági, oktatási centrum folyamatos kialakítását, amely egy vertikális integrációval példaértékű regionális oktatási, képzési, kutatási, szolgáltatási célokat szolgálhatna.

A mi iskolánk szakmai szellemi innovációs tevékenységének (szaktanárainknak) köszönhető, hogy hozzáértéssel és lelkes odaadással elkészültek szakmai programok, központi tantervek (mesterképzés, kertész- és növényvédelmi technikusképzés, kertészképzés). Így tudtuk kialakítani az iskola teljes képzési rendszerét, és 1997-ben megkezdtuk a technikus képzést.

1998-ban ismét egy sikert üdvözölhattunk, iskolán elnyerte az Ifjúsági szakképzés korszerűsítése világbanki program „A” komponensének keretében ki fejlesztésre kerülő képzési programot.

Az oktatás, a szakma társadalmi presztízse rajtunk múlik. A mi iskolánk, az itt dolgozó pedagógusok hisznek hivatásukban, bíznak magukban, egymásban, tanulóikban, a szakma jövőjében.

Úgy gondolom, hogy a pedagógusok munkájukkal, emberi tartásukkal már meghaladták Arisztotelész idézetét, mely szerint a „műveltség jó sorsban ékeség, balsorsban menedék” és eljutottak az utóbbi nyolc évben Eötvös József figyelmeztető szavaihoz, aki az ország vezetőinek az alábbi megszívlelendő gondolatot üzeni:

„Semmi sem fejleszti ki gyengeségeinket inkább, mint ha hatalomhoz jutunk.”

Kecskemét, 1999. október 1.

Kocsis Pál
igazgatóhelyettes

A szakképzés 70 éve az intézetben

A magyarországi mezőgazdasági szakoktatás területén a XIX. század utolsó két évtizedében következtek be jelentősebb szervezeti és tartalmi változások. A kiegyezést követően létrejött Földmérési-, Ipar- és Kereskedelemügyi Minisztériumból 1889 tavaszán önállósult a Földművelésügyi Minisztérium. Az önállósulást követően különült el a képzés is erőteljesebben, az ágazati sajátosságai szerint.

A millenniumot megelőző és követő időszak jellegzetes alsó fokú mezőgazdasági szakképző iskolája a földműves iskola volt, egészen 1929-ig. Elsődleges feladata volt az, hogy az uradalmak számára gyakorlati gazdasági altszetteket képezzen. Az első világháborúig harminc földművesiskola létesült az országban. Kecskeméten 1895-től indult meg a földművesiskolai képzés.

Az 1890-es évek elején az OMGE és az FM együttműködésével tömegmértetű tanfolyamos kertészeti szakképzés indult. Ez alkalmas volt az érdeklődés felmérésére, a leendő képzési centrumok kiválasztására, az iskolák létesítését megalapozó beruházások elindítására. Ennek nyomán alakult ki az új iskola-típus, a KERTMUNKÁS ISKOLA. Az első ilyen típusú iskolák Egerben, Lőcsén és Tordán jöttek létre 1897-ben, majd később Baján (1904) és Budapesten (1910) is létesültek.

A kecskeméti Kertművásképző Iskola életre hívása a Duna–Tisza közti Mezőgazdasági Kamara tevékenységének köszönhető. A Duna–Tisza közti Mezőgazdasági Kamara 1926-ban bérbe vett Kecskeméten, a város határában Alsó-Úrréten egy 56 kh nagyságú területet azzal a szándékkal, hogy ott gyümölcsösöt telepít. A telep létrehozásával a kamara célja az volt, hogy bebizonyítsa, az Alföld szélsőséges és száraz éghajlata, változó talajviszonyai között is lehet jól értékesíthető gyümölcsös termelni. A Duna–Tisza közti Mezőgazdasági Kamara be akarta mutatni a gyümölcsfák szakszerű kezelését, ápolását és a kártevők elleni védekezés módjait. A kamara törekedni kívánt arra is, hogy a mintagyümölcsösben fajtakísérleteket végezzen.

A mintagyümölcsösben a munkát eleinte napszámosokkal, majd hónapos munkásokkal végeztette a kamara. Az eredmény azonban nem felelt meg az elvárásoknak. Az alkalmanként felfogadott munkásoktól nem várhattak szakszerű munkát. Csak az állandóan rendelkezésre álló hozzáértő kertmunkások biztosíthaták, hogy a mintagyümölcsös létrehozásakor kitűzött célt elérjék. A kamara vezetői mindezt mérlegelve döntöttek úgy, hogy kertművásképző iskolát szerveznek a mintagyümölcsöshöz kapcsolva.

Az iskola létesítését támogatták: Mayer János földművelésügyi miniszter, dr. Mayer Károly földművelésügyi államtitkár, dr. Jellmann Károly földművelésügyi miniszteri tanácsos, Zimay Károly polgármester, dr. Dömötör Lajos

helyettes polgármester, gazdasági tanácsos, Purgly Emil a DTMK alelnöke, Staub Elemér a DTMK alelnöke, dr. Kiss János a DTMK alelnöke, dr. Gesztelyi Nagy László a DTMK igazgatója, Velich István az intézmény vezetője.

Az iskola és a gazdaság épületei

Az iskola, az internátus és a szükséges gazdasági épületek felépítését 1928-ban kezdte meg a kamara. Az építkezés költségeihez a Földművelésügyi Minisztérium negyvenhétezer pengő államsegéllyel járult hozzá, amelyből háromezer pengőt felszerelési tárgyakra kellett fordítani. Az iskola megnyitásáig elkészült létesítmények és felszerelések hetvennyolcezer pengőbe kerültek. Az iskolaépület, az internátus, az iskola vezetőjének lakása, egy kocsislakás, egy istálló és az öntözést biztosító szivattyúgépház készült el ekkor. A kertmunkásképző intézetben 1929 áprilisában kezdődött az oktatás. A Duna-Tisza közí Mezőgazdasági Kamara Pest, Békés, Solt, Kiskun, Bács, Bodrog és Csongrád vármegyéből iskolázott be tanulókat. Az első tanévre 302 fő adta be felvételi kérelmét, s az előírásoknak megfelelt 170 jelentkező. A felvételi követelmények a következők voltak: 18 éves életkor, a szakmával kapcsolatos foglalkozás, a kornak megfelelő egyéb követelmények, négyosztályos népiskolai végzettség. Az első évfolyamot tizennégy fővel nyitották meg. A felvételi követelményeknek megfelelt a tanulók 8 százaléka. A felvett tanulók 17-24 évesek voltak.

1930-tól 1933-ig tizennyolc jelentkezőt vettek fel évenként. 1934–41-ig húsz és harmincöt között ingadozott a számuk, 1942-től negyvenen kezdheték a tanévet. Az érdeklődés az iskola iránt igen élénk volt, a jelentkezők száma sokszorosan múlta felül a felvehető létszámát. A harmincas években a jöttek az egész ország területéről verbuválódtak.

Az oktatás rendje

A képzés kétéves volt. Tavasztól őszi gyakorlati, télen elméleti képzés folyt. Az elméleti képzés szaktárgyai: gyümölcsstermesztés, zöldségstermesztés, szőlőművelés, díszkertészet, melléktárgyai az írás, olvasás, számolás, könyvvitel, levelezés, földmérés, fogalmazás, mértan és az egészségtan volt.

Az iskola főként gyakorlati képzést adott a tanulóinak. Két állandó alkalmazott vezetésével a gyakorlatban sajátították el a helyes faápolást és a kártevők elleni védekezés módjait, így szereztek jártasságot a szőlőművelés, a zöldségstermesztés és a kertészet egyéb területein is. Mivel az ellátásukról maguk gondoskodtak, baromfit, nyulat és sertést tenyésztettek, tehennel és igásállatokkal bántak, méhészkedtek, gyakorlatilag tehát egy kisgazdaságban előforduló valamennyi munkafajtát megismerték. A kertmunkástanulók elhelyezéséről és az ellátásáról a kamara gondoskodott, még kevés zsebpénzt is adott a tanulóknak.

A végzett kertmunkások iránt képzettségüknél fogva olyan nagy volt az érdeklődés, hogy a gazdasági válság ellenére minden végzős el tudott helyezkedni (nagyobb magángazdaságokban, szövetkezeti kertészetekben, gazdakörökben vagy saját maga gazdaságában). A Kecskeméten végzett szakemberek a kertészeti termesztés új eljárásait terjesztették el a maguk szakterületén.

A mintagyümölcsöst és a hozzá tartozó Kertmunkásképző Intézetet nemcsak sok hazai érdeklődő, hanem számos külföldi (német, francia, angol, finn, román, amerikai) szakember is felkereste, hogy a sajátos képzési formáját megismerje. Az eredményekről elismeréssel nyilatkoztak.

Közben a képzés bővülése, a növekvő tanulólétszám, a technikai fejlődés fokozatos bővítést és korszerűsítést is szükségessé tett.

A lehullott gyümölcsök hasznosítása végett 1937-ben gyümölcszseszföldét létesített a kamara. A tanulókkal szemben támasztott követelmények változása miatt fontossá vált a szőlőtermesztéssel való foglalkozás is. Ebből a célból 1936-ban ötvenholdas területet vásárolt a kamara. A területet a mintagyümölcsösrel egyesítették. Az új telepen 10 holdat meghaladó szőlőterület létesült. 1939-ben elkészült a mintagyümölcsösben a már korábban tervezett gyümölcsösomagoló is.

1942-ben villamosították az iskolát, az oktatást vetítógéppel korszerűsítették, a gépeket elektromos energiával hajtották meg. A gyakorlati oktatás hatékonyabbá tétele érdekében vásároltak egy Hilman-Rex 10 motoros permetezgépet.

Az oktatási rendet is megváltoztatták. Az elsőéves tanulókat egy hónappal korábban hívták be, azzal a céllal, hogy a gyakorlati képzés előtt elméleti képzésben részesüljenek, s így a gyakorlat alatt látottak érthetőbbé váljanak.

Az 1944. február 15-i vizsgája alapján harminchét tanuló kapott kertmunkás képesítést. Ebben az évben ünnepelte az intézet fennállásának 15. évfordulóját. Negyvenöt tanulót vettek fel ebben a tanévben az iskolába, így a tanulók létszáma hetvenkilenc fő volt. Az új vezetők a tanépület fölé emeletráépítést terveztek, hogy bővítsék a férőhelyet. Mindezt azonban megakadályozták a háborús események. 1944 áprilisában a tanítást befejezték, az iskola Szombathelyre költözött. Az 1944–45-ös hadműveletek során jelentős károk keletkeztek mind az intézmény épületeiben, mind a gyümölcsösben. Az internátus leégett, az üvegház és a melegágyművek tönkrementek, a felszerelési tárgyak nagy része megsemmisült.

Az iskolát 1945. május 15-én nyitották meg újra. Az első csoport – amely főképp azokból a tanulókból állt, akiknek tanulmányai a háború miatt megszakadtak – december 15-én vizsgázott.

1945-ben a földművelésügyi miniszter rendelkezése alapján kertmunkásképzőből szakmunkásképzővé vált az iskola. A tanulmányi idő három év lett. Az első két évben elméleti és gyakorlati oktatás egyaránt folyt, míg a harma-

dik évben csak gyakorlati képzés, amelyet a minisztérium által kijelölt nagyobb kertészetekben is el lehetett tölteni. A jelentkezési korhatár ettől kezdve 14-18 év volt, a szükséges előképzettség négy középiskolai vagy 8 elemi (általános) iskolai osztály. A kertészképzőben a többi iskolával megegyező időben folyt a tanítás, de a nyári szünetben – két hét kivételével – kötelező gyakorlat volt. A tanítás állami felügyelet és irányítás mellett, központi tanterv szerint történt. Ebben az időszakban kertmunkásképző tanfolyamokat is szervezett az iskola. Évente egy-egy csoport képzése folyt. 1947-től a Duna-Tisza közí Mezőgazdasági Kamara jogutódja a Duna-Tisza közí Földművelésügyi Tanács felügyelete alá tartozott az intézet.

1948-ban államosították az iskolát. Az államosításkor felvett leltár szerint az intézmény a következő épületekből állt:

- tanépület: 2 tanterem, 2 hálóterem, mosdó, pince;
- tanulóotthon és iroda: 1 ebédlő, 1 háló, 1 iroda;
- konyhaépület: 1 konyha, 1 kamra;
- gazdasági épületek: gyümölcsösomagoló és gyümölcsraktár, gyümölcscseltartó kamra, 1 tehénistálló, 1 lóistálló, 2 takarmányoskamra, 1 kukorica-góré, 8 sertésól, baromfi ólak 200 baromfira, 2 takarmánysiló.

A csaknem 140 kh-s tangazdaság 1949-ig volt az intézet tulajdona, ekkor különböző állami és kísérleti gazdaságok tulajdona lett.

Az iskola oktatói, tanárai az 1948-ig tartó időszakban

A Kertmunkásképző Intézet létrehozásában a legtöbbet tett a kamara vezetője dr. Gesztelyi Nagy László, aki hosszú időn át az igazgatói teendőket is ellátta.

Az iskolában az elméletet és a gyakorlatot ugyanazok oktatták. A számuk 2-3 fő volt. A tanulók az elméleti ismereteket az oktatók előadásából szerezték meg. Munkanaplót vezettek, amelybe feljegyezték a tanultakat és tapasztalataikat. Ezt a naplót az oktatók kéthetente ellenőrizték. Tankönyvként a Földművelésügyi Minisztérium által kiadott „Kiskertész” című könyvet használták.

Az 1940/41-es tanév órarendjének tanúsága szerint az iskolában tizenhárom tárgyat 3 oktató tanított, Velich István nyugalmazott kertészeti felügyelő, a mintagyümölcsös vezetője, Rozsnyay József intéző, a mintagyümölcsös helyettes vezetője és Ijjas Árpád intéző. Valamennyien kertészeti szakemberek voltak.

1941-ben Velich István távozása miatt a mintagyümölcsös vezetőjévé lépett elő Rozsnyay József és Széll János intéző, okleveles kertész. Rozsnyay József az államosításig volt az iskola vezetője. Az oktatók a képzési céloknak és a tanulók adottságainak megfelelően a munkára nevelő oktatási formát választották. Az intézetben folyó oktatás megszervezői a speciális manuális készségek kifejlesztését tekintették elsődleges feladatuknak.

A szakiskolai képzés 1949–1972 között

A politikai hatalomátvétel után felgyorsult a mezőgazdaságban a szövetkezetek, a gépállomások alakulása, az állami gazdaságok területi növekedése. Mindez az alsó fokú szakoktatás átalakulását vonta maga után. A magángazdálkodások szakmai erősítése helyett a szövetkezetek és állami gazdaságok fizikai munkásainak szakmai felkészítése vált fő feladatává. Erre a célra alakította ki a Földművelésügyi Minisztérium a gazdaképzőket 1949 őszétől egységesen mezőgazdasági szakiskola elnevezéssel. Többségükben az egyes ágazati szektorok igényei szerint brigádvezetők és egyéb üzemi funkcionáriusok képzése indult. A szakiskolák kis hányadában folyt csupán specializáló szakmai képzés.

A szakiskolákat 1953 nyarán az FM ismét központi kezelésbe vette, s a várható nagyüzemi igényekhez igazodva mesterfokú gyümölcs-, szőlő- és zöldségtermesztési szakképzés vette kezdetét. Az alsó fokú mezőgazdasági szakképzés a képzett fizikai munkástól a közvetlen helyi munkairányító képzésig terjedt. Továbbra is a felnőtt korúak (17 éven felüliek) tanfolyamos rendszerű, bár gyakran több éves bentlakásos iskolai keretek között folyó, sajátos képzési formája volt. Szakmai előnyei mellett az ötvenes években egyre erősebben érződtek a megoldás hátrányai. A legsúlyosabb az volt, hogy az általános iskolát végzett falusi fiatalokat kizárta a közvetlen szakmai továbbtanulásból. Ebben a képzési korszakban a tanulók „szakiskolát végzett kertész” minősítést kaptak. A mezőgazdasági termelés egészére kiterjedő ifjúsági szakmunkásképzés 1958 őszén kezdődött el turnusos rendszerben. A tanulmányi idő már ekkor is 3 éves volt.

A mi iskolánkban 1963-ban végzett az első ifjúsági korú csoport, amelynek tanulói már szakmunkásbizonyítványt kaptak.

1963 és 1971 között dísznövénykertész, gyümölcsstermesztő, zöldségtermesztő és szőlőtermelő szakmunkások kerültek ki az intézetből.

Az 1972-es oktatáspolitikai határozatot követően iskolánk középfokú intézetként látta el a feladatát. Az egységes szakmunkásképzési tantervek bevezetése az 1975/76-os tanévtől kezdődőleg történt meg az iskolában. Az 1970-es években Bács-Kiskun megyében ez volt az egyedüli olyan szakmunkásképző intézet, ahol a kertész és dísznövénykertész ifjúsági képzést folytattunk és a felnőtt üzemi kertész szak- és betanított munkás képzést irányítottuk.

Végzett tanulóink száma az 1972-ig tartó időszakban:

1929 és 1950 között	565 „kertmunkás”
1950 és 1963 között	420 „szakiskolát végzett kertész”
1963 és 1971 között	875 dísznövénykertész, gyümölcsstermesztő, zöldségtermesztő, szőlőtermesztő szak- munkás

Összesen: 1860 tanuló végzett 1972-ig.

Az osztályok száma 1972 és 1978 között

Évfolyam	1972.	1973.	1974.	1975.	1976.	1977.	1978.
I.	3	2	2	2	2	2	2
II.	2	3	2	2	2	2	2
III.	2	2	3	1	2	2	2
Összesen:	7	7	7	5	6	6	6

1972–1978 között 315 tanuló végzett intézetünkben, üzemi tanfolyamokon, 1417-en szereztek szakmunkás-bizonyítványt, 1485-en kaptak betanítottmunkás-bizonyítványt.

Tanulóink szakmák szerinti megoszlása az 1978/79. tanévben

Évfolyam	Kertész	Dísznövénykertész	Összesen
I.	20	21	41
II.	18	25	43
III.	12	24	36
Összesen:	50	70	120

Az 1970-es években javultak a szakképzés tárgyi feltételei. Az intézet egy hattantermes tanügyi épülettel és diákotthonnal rendelkezett. A tantermek száma 3+3 napos váltásban tizenkét szakmunkásképző osztály képzését tette lehetővé. A géptani gyakorlatokat egy harmincszemélyes iskolai tanműhelyben végezték. Az iskola ebben az évtizedben már rendelkezett saját tanüzemmel, de gyakorlati képzést nemcsak itt, hanem a Kecskemét–Szikrai ÁG, valamint a kecskeméti és ceglédi termelőszövetkezetek gazdaságaiban is kaptak tanulóink. A Kisfáiban lévő intézeti épületben ifjúsági klub is működött ebben az időben. Az iskolánk tartalmas kapcsolatokat alakított ki más szakmunkásképző intézetekkel. A Kertészeti Főiskolával kötött együttműködési szerződés hathatós segítséget jelentett. Az intézetben rendszeresen tartottak TIT-előadásokat a tanulók számára. Az ő szórakoztatásukat szolgálták a rendszeres mozielőadások. A tanulók 60-70%-a színházi előadásokon is részt vett ebben az időben. 1975-ben szervezték meg először az intézeti napok elnevezésű rendezvényt. Babinszky István kollégiumvezető ötlete volt a rendezvénysorozat, amelynek elsődleges céljaként jelölték meg azt, hogy a jórészt tanyasi gyerekek számára elérhetővé tegye a kulturális értékeket.

A nyolcvanas évek fordulóján súlyos megrázkódtatás érte az intézetet. Minisztériumi és megyei döntés következtében kiköltöztették Kisfáiból. Helyébe Szőlészeti és Borászati Kutatóintézet költözött. Az iskola egy sebtében összetákolt hattantermes épületbe került a Hegedűs közben. A megszokott környezet kényszerű elhagyása, a mostohább körülmények közé kerülés súlyos válságba juttatta az iskolát. A tanulólétszám lecsökkent, s a kiköltöztetés lelkileg

is megviselte a tanulókat, és a tantestületet is. Volt azonban annyi erő, akkora elszántság a dr. Tiba István igazgató által vezetett tantestületben, hogy bebizonyítsa az iskola továbbra is életképes.

Már 1982-ben jelentek meg az első eredmények, amelyek kiváltották a szakmai felügyelet elismerését is. Ebben az évben a szakma kiváló tanulója versenyen már ismét országos első és második helyezést értek el tanulóink. Az 1980-as évek elején több diákunk is elnyerte a Kazinczy-émlékérmet.

1984. december 1. jeles dátum az iskola életében. A száz éve született Kosuth-díjas szőlőnemesítő, Kocsis Pál nevét vette fel ezen a napon a fennállásának 55. évét ünneplő Mezőgazdasági Szakmunkásképző Intézet.

Ettől az évtől kezdődőleg rendezzük meg iskolánkban – a névadóra emlékezve – a decemberi intézeti napokat. Ennek keretében láttunk vendégül több híres személyiséget, többek között Bozsó János festőművészt, Czine Mihály irodalomtörténészt, dr. Lőrincze Lajos állami díjas nyelvészt, dr. Szabad György és Katona Tamás történészeket. A szakmához kapcsolódó rendezvények közül említést érdemelnek a virágkötészeti bemutatók, a mezőgazdasági kiállítások, a szakmai előadások, valamint a szaktárgyi vetélkedők.

Az egyhetes rendezvénysorozat alkalmat kínál arra is, hogy a tehetséges diákok bemutatkozzanak. Így volt már nálunk diákpárba, rendeztünk versmondó versenyt, láttunk bűvészmutatványokat, de fellépett az iskolai énekkar is.

Az iskola munkájának megítélésében az 1986/87-es tanévben következett be az újabb fordulóponthoz. Ekkor már három-négyszeres volt a túljelentkezés a dísznövény szakmában. 1988-ban kezdődött meg az általános kertész szakközépiskolai képzés, 1990-től pedig dísznövénykertész szakközépiskolai képzés. Az érettségit adó szakközépiskolai oktatás újraindítása hosszú harc eredménye volt, hiszen közel húsz évig szünetelt a kertészképzésnek ez a fajtája Kecskeméten.

A magasabb szintű képzéshez 1988-ban megfelelő helyet is kapott az iskola, a századfordulón emelt országos tanítói árvaház mutató és tágas épületét. A felújított épületben tizenhat tanterem – köztük két előadóterem – áll itt rendelkezésünkre. A berendezéseket igyekezett az iskolavezetés ízlésesen és korszerűen kialakítani. Videolánc, rádiólánc köti össze a termeket és számítástechnikai oktatótermeket is létrehoztunk. A szakközépiskolai tanulók négy éven át tanulhatnak számítástechnikát.

Az intézet életében az 1993/94-es tanév jelentős állomás volt, hiszen az „Emberi erőforrások fejlesztése” világbanki ifjúsági szakképzési projekt keretében új típusú képzést indítottunk a mezőgazdasági szakmacsoportban két osztályban, 61 tanulóval. Erre a tanévre sikeresen befejeződött az az általános kertészeti szakmunkásképzési program, amelyet országos szinten iskolánk kezdeményezett. Az iskola engedélyt kapott arra is, hogy a környezetvédelmi szakmacsoportban egy osztályt beiskolázzon. A profilbővítési, megújulási folyamat sikerét az iskola vezetőségének, tantestületének, a szülőknek és a ta-

nulóknak a jó együttműködése tette lehetővé. Ebben a tanévben vehették birtokukba a tanulóink az iskola 37×17m-es tornacsarnokát, amely a városi önkormányzat támogatásával 46 millió forintos beruházás eredményeképpen épült meg.

Az 1990-es évek elejétől tanüzemünk is bővült. A termelőszövetkezet átalakulásával egy időben a kecskeméti önkormányzat megvette a földet és a tanépületeket az új tulajdonosoktól. Az állami földalapról 134 ha szántóterületet kaptunk. Az évről évre biztosított szakképzési támogatásból, saját, valamint világbanki forrásból fejlesztettük a központi területeket. Építettünk egy háromszáz négyzetméteres növényházat, és létesítettünk élő és egyenári bemutatókertet. A területi növekedés a géppark és az anyagi eszközök bővítését is szükségessé tette. Jelenleg három MTZ, négy T24-K, két ZETOR, egy kínai kistraktor és tíz kerti gép segíti a tanulókat. Rövidesen elkezdődik a tanüzemben a gyümölcsös és a szőlőterület felújítása, hiszen a fajták és a művelésmódok időközben nagy változáson mentek keresztül.

A legutolsó évtized gazdasági szerkezetváltása megváltoztatta a munkaerőpiac helyzetét, és ezzel a végzett tanulókkal szemben támasztott követelményeket. Szükségessé vált egy korszerűbb képzési rendszer kialakítása. Ennek a képzési rendszernek a lényege az, hogy a tanulók tizenhat éves korukig szakmai orientációs képzésben részesülnek, csak a választott szakmacsoport tevékenységéről kapnak áttekintést. Tizenegyedik, illetve tizenkettedik osztályos korukban kapják meg azoknak a szakmai ismereteknek az alapjait, amelyek biztosítják számukra a továbbképzés feltételét. Ennek alapján választhatnak a szakmai képzés és a technikusképzés között.

1997 őszén kezdődött el iskolánkban a kertész- és növényvédelmi technikusképzése. A tanulók a négyéves szakközépiskolai tanulmányok után két év alatt szerezhethetnek technikus oklevelet. 1988-ban az oktatási miniszter döntése alapján – pályázat útján – elnyertük az Ifjúsági szakképzés korszerűsítése világbanki program „A” komponensének keretében a Környezetvédelmi- vízgazdálkodási és az Agrár-környezetgazdálkodási szakmai képzési programok megvalósításának lehetőségét.

Az 1998/99. tanévtől kezdődőleg lótenyésztő pályaaorientációs szakmai képzés is indult intézetünkben.

Az iskola életében meghatározó volt a vezetők, a nevelőtestület, a szülők és a tanulók összefogása, együttműködése, a megújulásra való törekvés.

Az iskolavezetés jelenleg is fáradozik azon, hogy a gazdasági és a piaci elvárásokhoz rugalmasan alkalmazkodó képzési formákat vezessen be az intézetben.

Bathó István
tanár

Für L. - Pintér I.

Magyar agrártörténeti életrajzok

Gesztelyi Nagy László

(1890–1950)

Gesztelyi Nagy László 1890. november 12-én született a Szabolcs megyei Lővöpetriben. Édesapja, Gesztelyi Nagy Kálmán, református lelkész, édesanyja Rácz Katalin, mindketten régi református papi családok leszármazottai voltak.

Elemi iskoláit szülőfalujában, a gimnáziumot és jogot a sárospataki református kollégiumban végezte. 1916-ban a kolozsvári tudományegyetemen az államtudományok doktorává avatták. Tehetsége és szorgalma már ifjú korában megmutatkozott, VIII. osztályos korában a magyar irodalomban tanúsított eredményeiért elnyerte az MTA Kazinczy arany jutalmát. Diákkorában tagja volt számos egyesületnek és önképzőkörnek, érdeklődése nagyon szerteágazó volt.

Az agrárpolitikával már joghallgató korában megismerkedett, amikor a Magyar Gazdaszövetség megbízásából az ország különböző helyein gazdatársadalmi és szövetkezeti előadásokat tartott. Röviddel diplomája kézhezvétele után 1917-től 5 éven át a gazdaszövetségben dolgozott, ahol közelről megismerhette Darányi Ignácot, Bernát Istvánt, Czettler Jenőt, a kor agrármozgalmának kiemelkedő képviselőit. A szövetségben feladatai közé tartozott a falusi gazdák gazdakörökbe történő szervezése és agrárpolitikai előadások tartása, amellet a Magyar Gazdák Szemléjének helyettes szerkesztői tisztségét is betöltötte.

1922 fordulópontot jelentett életében, hiszen 31 évesen kinevezték a Duna–Tisza közí Mezőgazdasági Kamara, majd később ennek jogutódja igazgatójává. Ugyanekkor felelős szerkesztőjévé lett a Kamara lapjának, a „Magyar Rónának” is. 1932-ben gazdasági főtanácsosi címet kapott. A Duna–Tisza közí Mezőgazdasági Kamara jogutódjának igazgatói tisztségéből 1946-ban leváltották, majd a kecskeméti népbíróóság „népellenes” büntett vádjával másfél évi börtönre ítélte. Büntetését 1947 elején letöltöttnek nyilvánították és nyugdíjazták. Életének utolsó esztendeit nagyon rossz egészségi állapotban és nehéz anyagi körülmények között élte le, végül 1950. november 2-án Budapesten érte utol a halál.

Gesztelyi Nagy László munkásságának leggazdagabb korszakát az a több mint két évtized jelentette, amelyet a Duna–Tisza közí Mezőgazdasági Kama-

ra igazgatói székében töltött. A nagyon agilis, rendkívül sokoldalú agrárpolitikus előszóban és írásban is meggyőzően érvelt a magyar mezőgazdaság fejlesztése mellett. Életművének középpontjában az Alföld gazdasági felemeléséért, valamint az Alföld jellegzetes településformájának és gazdasági üzem típusának, a tanyáknak, az ott élő embereknek élet- és munkakörülményei javításáért folytatott küzdelem állott. A két világháború között az Alföld szerepe, jelentősége felértékelődött. A dualizmus korában elsősorban a gazdasági szakemberek fordultak figyelemmel a térség problémái felé, s tettek erőfeszítéseket az Alföld termelésének korszerűsítéséért, a gazdálkodás körülményeinek javításáért. A kormányok által támogatott „akciók” is ilyen jellegű segítséget próbáltak nyújtani, de ezek a szellemi és anyagi erőfeszítések nem elsősorban az Alföld térségére összpontosultak, hanem inkább az ország mostohább természetű adottságú peremvidékén élő nemzetiségek megsegítését tűzték ki célul (gondoljunk pl. a „ruthén-havasi akcióra”). Gyökeresen más közgazdasági és politikai körülmények közé került az ország az első világháború után, hiszen mezőgazdasági szempontból is rendkívül értékes területek kerültek az utódállamok fennhatósága alá. Ezért a megmaradt területek – s különösen a gazdaságilag alacsony szinten álló Alföld – fejlesztése létkérdéssé vált, az Alföld ugyanis az ország területének közel a felét tette ki. A termelés színvonalának emelése mellett ugyanilyen fontosságú volt az alföldi tanyákon élő közel egymillió ember életkörülményének, gazdasági, szociális, kulturális, egészségügyi helyzetének gyökeres megváltoztatása. Gesztelyi íásaival ezekre a problémákra hívta fel a szakemberek és a közvélemény figyelmét, befolyását e nemes célok érdekében kamatoztatta.

„Az Alföld gazdasági jövője” című, 1924-ben megjelent könyvében új megközelítésben tárgyalta a régió problémáit. Az eddig megjelent munkák ugyanis az Alföldön belül csak egy-egy kérdéskört érintettek, míg Gesztelyi az Alfölddel kapcsolatos gazdasági problémák egészét tárgyalta; megvizsgálta a mezőgazdaság, az ipar, a kereskedelem jelenét, a bajok és problémák okainak megvilágítása mellett gyakorlati javaslatokat tett az orvoslás módjaira is. Először is a mezőgazdasági művelésre alkalmas területek lecsapolásával, szikes talajok javításával vélte elérhetőnek. Lényegesnek tartotta a műtrágyák és nemesített vetőmagok széleskörű alkalmazását. Úgy vélte, hogy továbbra is hasznos az Alföld különleges ipari növényeinek (cirok, kender, repce stb.) valamint a hagymának és paprikának termelése. A gyümölcstermesztésben a vidék adottságainak megfelelő értékes fajták meghonosítását szorgalmazta. Az Alföld gazdasági emelkedésének másik záloga az ipar és elsősorban a mezőgazdasággal összefüggő iparágak (malom-, cukor-, szesz-, dohány-, konzerv- és olajipar stb.) fejlesztése, és a felesleges munkaerő lekötése végett előnyösnek vélte a háziipar további kiépítését. Könyvében követelte a gyümölcs-, zöldség-, valamint a baromfi- és tojáskereskedelem racionális megszervezését. Ugyan-

csak ezt a célt szolgálta volna egy gabonaszövetkezet létesítése is. A felsorolt változások mellett fontosnak ítélte még az Alföld közlekedési hálózatának fejlesztését, ennek keretében először a kisebb beruházást igénylő keskenyvágányú gazdasági vasutak építését javasolta.

Az általános felemelkedéshez vezető úton azonban nemcsak gazdasági természetű gondokat kell orvosolni, hanem az itt élők élet- és munkakörülményeit is emberibbé kell tenni. Létre kell hozni az egészségügyi hálózatot, a kulturális színvonal emeléséhez pedig az oktatás általános megújítására van szükség. Gesztelyi Nagy László mindezekre a megoldásra váró feladatokra később született könyveiben és tanulmányaiban újra és újra visszatért, egyes kérdéscsoportokat sokszor részletesebben is kifejtett:

A „Magyar tanya” és a „Magyar tanyakérdés” címen megjelent munkáiban a tanyák múltjáról, jelenéről és jövő faladatairól vallott nézeteit, gyakorlati javaslatait tette közzé.

Más írásaiban (Mezőgazdasági politikánk új útjai és eszközei, A magyar földért, magyar népért) az Alföldnek és általában a kis- és középzemeknek kedvező agrár-, vám-, adó- és közlekedéspolitikai megvalósításáért szállt síkra. Mint jogi végzettségű szakember tudta, hogy a célok eléréséhez a törvényhozásnak is segítséget kell nyújtani, ezért követelte a parlamenttől a mezőgazdaság fejlesztését elősegítő törvények megalkotását.

Gesztelyi Nagy László utazásai során közvetlen benyomásokat szerzett, így érzelmileg kötődött a tájhoz és annak lakóihoz. „A Mezőgazdasági munkáskérdés” című munkájában az Alföld legszegényebb sorsú társadalmi rétegeiről, a kubikusokról és a gazdasági cselédekről írt. Felismerte, hogy soraikban tapasztalható feszültségek megoldása nélkül (pl. munkanélküliség felszámolása) nincs szociális béke. A magyar államnak döntenie kellene, melyik kormányzerv legyen felelős a társadalmi kérdések megoldásáért.

Már a második világháború kitörése után került kiadásra „A falu és a föld útjai” című könyve, amelyben részben az eddig ismertetett elképzeléseit ismételte meg (új mezőgazdasági törvényt és gazdasági intézői szervezetet, munkaalkalmak megteremtését, vasúti tarifa rendezését stb. követelte), részben pedig az aktuális politikai helyzetnek megfelelően a hosszú távú olasz–magyar–német agrárkapcsolatokról érkezett.

Gesztelyi Nagy László nemcsak rendkívül gazdag irodalmi munkásságot kifejtő agrárközgazdász, hanem élénk közéleti tevékenységet folytató politikus volt. 1939-ben a Magyar Élet Párt programjával a kiskőrösi választókerület képviselőjeként került a parlamentbe. Fáradhatatlan aktivitását bizonyítja, hogy számos egyesületnek volt tiszteletbeli tagja, igazgatója, elnöke. Életművének jelentős alkotásai közé tartozott, hogy több mezőgazdasági fejlesztésre vonatkozó törvénytervezet kidolgozásában vett részt. Számos országos gazdaságpolitikai kezdeményezés szülőatyja volt s nem egy esetben annak végre-

hajtója is. Az Alföld és a tanyakérdés „köztudatba való emelése” is nevéhez fűződik. Gyakorlati alkotásai közé tartozott még Kecskeméten a kertmunkásképző iskola és ugyanitt egy 16 kh-as mintagyümölcsös létesítése. Gesztelyi Nagy László életműve nemcsak 45 önálló kötetben megjelent könyvből, közel 200 tanulmányból és több mint 3000 kisebb cikkből áll, hanem a gyakorlatban megvalósult alkotásokból. Nem akart forradalmi változásokat, de a társadalmi rendszer keretein belül a lehető legmesszebbre vezető reformok megvalósításáért küzdött.

Főbb munkái:

Az Alföld gazdasági jövője – Bp., 1924. 104 lap.

Alföld – Bp., 1925. 30 lap.

Magyar földért, magyar népért – Gazdaságpolitikai dolgozatok. Kecskemét, 1926. 216 lap.

Magyar tanya – Kecskemét, 1927. 185 lap.

A magyar tanyakérdés – Kecskemét, 1927. 149 lap.

A tanyavilág élete – Kecskemét, 1930. 44 lap.

A mezőgazdasági oktatás reformja – Bp. 1933. 91 lap.

A falu és a föld útja – Kecskemét, 1940. 82 lap.

Irodalom:

Országgyűlési Almanach az 1939–44. évi országgyűlésről. (Szerk. Haeffler István Bp., 1940. 178–179 lap.

Az unoka megemlékezése a nagyapáról

Velich István

(Kocsóc, Trencsén megye, 1870–1960)

12 gyermekes család legidősebb fiaként született. Édesapja intéző volt a Rakovszky-Marcibányi birtokon. Iskoláit Trencsénben kezdte, majd gimnáziumba is ott járt, utána Budapesten, a Ménesi úton elvégezte a Vincellérképző iskolát. Oklevele látható az egyetem folyosóján.

Ezután következtek a külföldi tanulás évei. Először Stuttgartban tanult egy nagy kertészetben, majd Meranban tanulmányozta a Jonathan alma termesztését. Innen Franciaországba, St. Étienne-be ment, ahol egy igen híres kertészet alkalmazottjaként évekig dolgozott. Hazatérte után, az 1890-es évek közepén először a Kamaraerdőben tevékenykedett, majd meghívást kapott a Ménesi úti főiskolára. 1901-ben már tanárként itt működött. Tanári lakást is kapott, megnősült 1901. jan. 6-án, első fia, az édesapám itt született. 1906-ban aztán az ekkor már négytagú család átköltözött Debrecenbe, a Pallagi Akadémia meghívására, itt tanított 1925-ig. Mindhárom fia is itt végezte az akadémiát.

1925-ben kapta azt az ajánlatot a kecskeméti Mezőgazdasági Kamarától, hogy Purgly Emil birtokán, Alsóúrréten mintagyümölcsöst létesítsen. Itt tudta bebizonyítani azt a régi elméletét, hogy az alföldi homok nemcsak az akácfa számára alkalmas talaj, hanem gyümölcsöt is lehet termeszteni rajta. Másik régi tervét, hogy kertmunkásképző iskolát alapítson, összekapcsolhatta ezzel az elképzelésével. Elvállalva a megbízást, már 1926-ban megnyitotta a mintagyümölcsöst, majd 1929-ben az iskolát. Ebben támogatta az akkori kulturális miniszter, Thellmann, majd annak utóda, gróf Klébelsberg Kunó is.

Az iskola tanulói a négy polgári iskola, illetve a 6 elemi +2 kiegészítő iskola elvégzése után jelentkezhetnek 16 éves kortól. A mintagyümölcsösben végzett hasznos munkájuk ellenében tandíjat a tanulók nem fizettek. A mintagazdaság egyébként önellátó volt, a disznóhizlalástól, a tehén- és lótartástól kezdve a baromfitartásig, minden a mindennapi szükségleteket szolgálta, a jövődelmet pedig biztosította a gyümölcs, a virágmag- és virághagyma- (tulipán) termesztés. Foglalkoztak méhészettel, szilvát aszaltak dióbéllel és pálinkát főztek. Az almát egyenként selyempapírba csomagolva, mint a narancsot, szállították a budapesti belvárosi csemegeüzletekbe. A mintagyümölcsösben épült

hűtőház is, ami abban az időben rendkívül korszerű volt, biztosította a gyümölcstároláshoz megfelelő hőmérsékletet.

Élete alkonyán sok levelet kapott volt tanítványaitól. Ő úgy tartotta, hogy ezek nagyobb értékű kitüntetések, mint amelyeket élete során kapott, IV. Károly királytól, a mezőgazdasági minisztertől és a kormányzótól.

Mint mezőgazdasági tanácsos 1941-ben ment nyugdíjba. Soha életében nem volt szabadságon vagy nyaralni, az állandó hasznos tevékenység volt az élete. Mindvégig megőrizte szellemi frissességét, rengeteget olvasott, jegyzetelt. Ma már hihetetlen hivatástudattal rendelkezett, amit tanítványainak is igyekezett átadni. Nagyon közel állt hozzá a mintagyümölcsös intézője, Rozsnyay József, aki utóda lett.

A mintagyümölcsös 1. sz. lakóházának bal oldalán befalazták, illetve bemalterozták azt a márványtáblát, ami felsorolja a mintagyümölcsös létrejöttének résztvevőit.

Budapest, 1999. szeptember 9.

Vadászné Velich Judith

Rozsnyay József /1903–1991/ a szakmunkásképzésben Kiszáiban

Rozsnyay Józsefet 1938. július elsejétől a Földművelésügyi Minisztérium hozzájárulásával Zalaegerszegről áthelyezték Kecskemét-Kiszáiba, a Duna-Tiszaközi Mezőgazdasági Kamara Mintagyümölcsösébe kertészeti felügyelőnek és a Kamara Kertmunkásképző Iskolájába szakelődónak.

1941-től elődje, Velich István nyugdíjba vonulásától, illetve az iskolától való távozásától az iskola igazgatója lett az iskola államosításáig, 1948. augusztus 1-ig. Ekkor az iskola élére az akkori párt által kijelölt vezető került. Szervezetileg Rozsnyay József a Földművelésügyi Minisztérium Szakoktatási Osztályához tartozott, de 1950. március 15-ig szakmai vezetőként Kiszáiban dolgozott.

„Az iskola kétéves volt és igen jó kertmunkásvezetőket adott a termelésnek. Az államosítás után az iskolát Kertészképzőnek minősítették át. Az oktatás három évig tartott, és az országban három megszüntetett kertmunkásképző iskola gyűjtő iskolája lett. Az iskola tanulói a megyéből, a Kamarák területéről, Nyírségből különböző gazdaságokban dolgozó nagycsaládosok gyermekeiből verbuválódtak össze. A jelentkezők száma a férőhelyek számához képest mindig 4-5-szörös volt. Az iskolába felvett tanulók kiváló szakmai és általános nevelésben részesültek, és az itt eltöltött évek az igazi értelemben emberré válásukhoz döntően hozzájárultak. Az iskola, elvégzése után a tanulóknak megfelelő munkahelyet biztosított, ahol a legnagyobb megelégedéssel dolgoztak, működtek. Sokan később megszerezték az érettségit, felsőfokú intézményekben tanultak tovább. A Mezőgazdasági Kamara a diákoknak az iskolai években végzett gyakorlati munka értékét bizonyos összeggel honorálta, melynek felét takarékbba helyezte, és ezzel a megtakarított összeggel indultak a végzett hallgatók, a fiatal szakmunkások első munkahelyükre. A tanulók végzés után rendszeresen visszajártak az iskolába. Vezetőiket, tanáraikat szerették és tisztelték. Számtalan esetben megköszönték az iskolában kapott szigorú, következetes, életre nevelő oktatást, nevelést és a gyakorlati munkára való alapos felkészítést.”

„Rozsnyay József 1938-tól zöldség-, szőlő-, és dísznövénytermesztést, növényvédelmet és közismereti tantárgyat oktatott, majd Szél János 1939-től átvette a zöldség- és szőlőtermesztést 1941-től, Velich István távozása után Rozsnyay József oktatta a gyümölcstermesztést is, az iskola igazgatója és a telep vezetője lett.”

Megjegyzés: Az idézeteket Édesapám, Rozsnyay József egyik kéziratából vettem át.

A második világháború az iskola életében is végzetes volt. 1944. október 18-án a front rohamos közeledése miatt Kecskemétet kiürítették, és az iskola a Mezőgazdasági Kamarával együtt menekült és földönfutóvá lett. Az iskola hallgatóit biztonságban hazaengedték, a tanárok, hivatalnokok menekültek, illetve oda mentek, ahová a munkájuk szólította őket. A Kamara új székhelye Budapest lett, és mint a front háterszága, élelmiszer-szállítással foglalkozott. A budapesti ostromállapotok tovább kényszerítették a vándorlást, így a következő, még működő állomás Szombathely volt, ahol szintén ellátta feladatát élén Rozsnyay Józseffel és kollégáival. 1945 márciusában a nyugat-magyarországi nagy szőnyegbombázások után a Kamara Ausztriába menekült tovább azokkal a dolgozóival, akik vállalkoztak erre az útra.

Rozsnyay József családjával együtt Zala megyében vészelte át a háború utolsó hónapjait, Ausztriába már nem ment. Ahogy a közlekedés lehetővé tette, visszament Kecskemétre, Kisfáiba és a porrá zúzott, kirabolt, darabokban szétgurcolt iskolát és a gazdaságot tanártársaival, munkatársaival és tanítványaival hónapok alatt a szovjet hadsereg megszállása mellett, és alatt, megküzdve a nehézségekkel, újra élesztette. 1945 őszén újra megindult a munka. Feleségét és három gyermekét csak novemberben tudta hazaköltöztetni a Zala megyei kis faluból. Addigra készen lettek a házilag készített, ágyakat helyettesítő priccsek, székek, asztalok, a létezéshez szükséges alapvető berendezések.

Hosszú, nehéz küzdelmes évek voltak ezek, vetni, aratni és termelni kellett, az iskolában pedig tanítani a jövő szakembereit. Az évek lassan múltak, az intézmény lassan gyarapodott. Az átalakulás az államosítás után megtörtént.

1950 márciusában Rozsnyay József az FM Kísérletügyi Főosztályára kutatói munkakörbe került, akkor szervezte meg ceglédi munkahellyel a Kertészeti Kutató Intézet (Budapest) Kutató Állomását Cegléden, majd egy év múlva 1951-ben a nagyfokú szakmai ismeretét látva a Kertészeti Kutató Intézet igazgatójává nevezték ki, Budapestre. 1957-ben lemondott igazgatói pozíciójáról, mert nem kapta meg a felső vezetéstől azt a megfelelő anyagi támogatást, amire a magyar kertészeti kutatásnak akkor szüksége lett volna. Ezután az intézet gyümölcsstermesztési osztályát vezette nyugdíjazásáig, 1965 januárjáig. Kutatói pályafutását 1984-ben fejezte be az intézet jogutódjaként működő Gyümölcs- és Dísznövény Kutató Fejlesztő Vállalatnál, amelynek közel 20 éven keresztül nyugdíjas kutatója és szaktanácsadója volt.

1991. május 6-án gazdag és boldog életének 88. évében elhunyt.

Soha nem a szavak, a tettek embere volt.

Budapest, 1999. július

dr. Rozsnyay Zsuzsanna
mg. tud. kandidátusa ny. tud. főmunkatárs

A névadó életútja és munkássága /1884–1967/

A névadó Kocsis Pál 1884. december 1-jén született Kecskeméten, a kocsi-
gyártó-bognár család legidősebb fiaként.

Testvéreivel, Istvánnal és Juliannával a gyermekkori örömök mellett ismer-
kedett meg a munkával, a szőlőtőkével.

A szülők közül különösen édesanyja igényelte, hogy a gyerekek iskolába jár-
janak és végzettséget szerezzenek.

Fiatalon Kálmán Lajos nagybátyja segítségével ismerte meg a festészetet és
annak ezer színe egész életére maradandóan hat egyéniségére.

A gyermekkorában Hankovszky Zsigmond gyümölcsnemesítő szőlőjében
végzett nyári munka sem marad hatás nélkül hivatástudatának kialakulásában.
Ekkor 12 éves volt és a „homok szerelmesével” való megismerkedése tette le-
hetővé, hogy fiatalon megtanulja a nemesítés, a fajták kiválasztásának és fenn-
tartásának hosszadalmas munkáját.

Életében többször is beszélt erről. „Az iskolai nyári szünetekben, mint Zsi-
ga bátyám keze-lába másztam a fákon, diktáltam az évi jelentést, amelyet Zsi-
ga bácsi jegyzőkönyvbe írt. Amelyik fajtáról az állt, több éven keresztül, hogy
nem különösebben értékes fajta, már vágatta is le velem az ágat. Ezt a mód-
szert vettem át én is a szőlőfajtáim kikísérletezésénél” – írta egy emlékiratá-
ban.

Hankovszkyval való barátsága – a festészet iránti érdeklődés mellett – to-
vább erősödött apja haláláig, aki 28 évesen végső elhatározásra kérte fiát, mi-
vel részére 14 kh szőlőt vásárolt Katonatelepen a Mathiász birtok mellett.

A fiatal Kocsis Pál Párizsba ösztöndíjas festőnek készült, ám apja súlyos be-
tegsége haza szólította a szülői házhoz. Ez az esemény döntően meghatározta
életútját, további sorsát. Számára ettől kezdve semmi sem volt családján kívül
olyan fontos, mint a szőlő.

Hamarosan megismerkedett Mathiász Jánossal, aki a filoxéravész miatt a
hegyvidékről költözködött az immunis homokterületre. A szomszéd szőlőne-
mesítőt egyre jobban megszerette és tőle is sokat tanult a szőlő nemesítése te-
rén.

1913 októberében Benkő Juliannával kötött házasságot. Az esküvőn Han-
kovszky Zsigmond volt a násznagya. A házasságból 7 gyermek született, kö-
zülük egy – Ilona –, tragikus módon, igen korán meghalt.

Kocsis Pál 1915-ben végezte el az első keresztezéseket, és hozta létre az el-
ső hibridcsaládot, melyből két új fajta született Kecskeméti ízes és Kecskemé-
ti rizling elnevezéssel.

Mathiász János „ellensége” volt a Kadarka, nem hitt abban, hogy keresztezésre ez a fajta felhasználható. 1917-ben Kocsis Pál titokban a kadarkát és a Mathiász Jánosné muskotályt keresztezte, majd a keletkezett hibridcsaládból választotta ki az általa elnevezett Bernáth János fajtát. Ez a fajta színyanyagban gazdag vörösbor-szőlőfajta, amely a homokon született és messze meghaladta a kadarka tulajdonságait. „A sikert Mathiász nem kis irigységgel ismerte el.” (Kozma 1985)

Kocsis Pál több hibridcsaládot hozott létre ősi homoki fajták felhasználásával. 1917-ben hal meg édesapja és István öccse a fronton. A család és a barátok Garzó Sándor tanácsnok, Szabó Kálmán múzeumigazgató, Király Károly városi vezető „tartják benne a lelket”.

1921-ben a baráti kört ismét nagy gyász érinti, meghal Mathiász János. Ettől kezdve még tudatosabban veti magát a munkába és kísérletez, nemesít, alkot, fáradhatatlanul. Újítást vezet be a magoncnevelésben, társai még nem ismerik el módszereinek jelentőségét. Türelme, hallatlan kitartása, akaraterije és munkaszeretete meghozza az első eredményeket.

1922-ben vesz részt először önálló kiállítással Budapesten és aranyérmet nyer, majd számos hazai szakmai rendezvényen, kiállításon sikeresen mutatkozik be. Nevét, fajtáit megismeri az egész ország. 1930-tól a minisztérium engedélyével Katonatelepen szaporítóanyagvesztő-termelő telepet létesített.

1932-ben súlyos gyász szakad rá, 47 éves korában meghal felesége, elveszíti azt, akit a legjobban szeretett. Egyedül marad a tanyán 6 árva gyermekével. Az óriási veszteség a porig sújtotta.

A feleségét, gyermekei édesanyját kölcsönből temettette el.

A család pusztá létét, anyagi nehézségeit, a gazdasági válság is nehezítette. A baj nem járt egyedül. Bevásárolták az Állami Borközpont igazgatóságába, amelyben a minisztérium is részt vett.

A vállalat csődbe jutott, az igazgatósági tagokat börtön fenyegette. Elhatározta, hogy a gyermekeket rokonoknál elhelyezi és a felesége után megy.

Szerencsére a vállalat bukását illetően a Kúria büntetlennek találta és felmentést nyert társaival együtt.

A történetek ellenére 3 évig szenvedett, vívódott magával, tönkrement, lefogyott, „meggömbült”. Még a természet is ellene volt, pusztító jégverés tönkreteszi a szőlőjét.

Platter János kecskeméti konzervgyáros segített rajta és alkalmazta szakértőként ágasegyházi szőlőbirtokán.

Kocsis Pál a nagy nyomorúságból, elhagyatottságból az élet peremére sodródott, akit 1935-ben Héthelyi Ida katonatelepi tanítónő emel fel. Ő lett a hűséges, gondoskodó feleség, a hat árvát felnevelő édesanya.

Ő adott új életet Kocsis Pálnak, aki visszakapta alkotóerejét, életkedvét és ismét újrakezdte.

Nemesítői eredményei gyorsan terjedtek az egész országban, sőt külföldről is érdeklődtek az új szőlőfajták iránt. Megrendeléseket kapott Bulgáriából, Csehszlovákiából, Olaszországból, Romániából, sőt Ausztráliából, Kanadából is érkezett szállítási igény.

1922-től 1944-ig több mint 40 kiállításon vett részt szőlőfajtaival, és 22 aranyérmet, 13 ezüstérmét, 21 díszoklevelet nyert, megkapta a minisztérium „ezüst tálcáját” is.

Nem volt ebben az időben sem gondtalan az élete, mivel mindent önerőből végzett és a gyerekek is nőttek, súlyos hiteleket, kamatokat kellett törleszteni.

Nagyon sok látogatója volt Kocsis Pálnak ebben az időben már, de egyik legkedvesebb barátja, vendége, Kodály Zoltán és felesége volt, melyet Kodály Zoltán elnevezésű szőlőfajtaival pecsételt meg. Erdei Ferencet is barátjaként tisztelhetette a Kocsis tanyán.

Kocsis Pál és Kodály Zoltán két úton haladt, de ugyanazon. Kodály Zoltán a magyar népzenei kincset tárta fel, és adta át, Kocsis Pál az ősi homokon a szőlőfajtákat kutatta fel és használta fel, hogy a homokra homokon született fajták kerüljenek. Hálás volt azért, hogy „mindig visszahozta a sors, az elkötelezettség a szőlőtőkéhez”.

Nemesítői munkája során azt vallotta, hogy „a természet fejlődésében érvényesül akaratum”, amely a homoki szőlőtermesztés szempontjából rendkívüli jelentőségű és azt az előállított fajták is bizonyítanak. Ezek a fajták jól tűrik a táj mostoha talaj és éghajlati viszonyait.

Kocsis Pál munkássága során több mint 15 000 keresztezést végzett és 300-nál több új hibridet állított elő, melyek közül 67 fajta található meg természetben. (Csizmadia 1967)

A második világháború a felemelkedést, a boldog, dolgos hétköznapiakat megtörte, és súlyos károkat okozott a Kocsis-telepen.

1944 őszén a Kocsis család elhagyta otthonát, a szőlőt, a homokot, lovas kocsiival menekültek Cinkotára, majd Budapestre.

Budán találtak menedéket és vészelték át az ostromállapotot. A halál körülöttük „járt”, Kocsis Pál egy belövéskor súlyosan megsérült.

Az ostrom megpróbáltatásai után önmagukat fogták be a kocsi elé és gyalog indultak haza Kecskemétre, Katonatelepre.

Otthonuk ki volt fosztva, mindenük tönkrement.

Kocsis Pál számára a legnagyobb veszteség az volt, hogy kísérleti feljegyzései eltűntek. A túlélés mégis reményt adott az újrakezdéshez, az új élethez. (Emlékszem a későbbi lovát Reménynek nevezte el, gyönyörű és okos jószág volt.)

Sajnos az újrakezdést, helyreállítást, teremtetést, alkotást nehezítette az infláció, de a sors valahogyan mindig Kocsis Pál mellé állt.

Kocsis Pál az ország jóvátételi kötelezettségéből saját fajtáinak vesszőszállításával vette ki a részét, ekkorra már tisztázódtak az orosz részeg katona halálának körülményei a Kocsis-telepen, amely majdnem az ő életébe került. Az orosz szakértők jelenlétében történt szállítások egy kis pénzt hoztak a házhoz, és ekkor átlépték az ország határait a Kocsis-fajták nagy mennyiségben.

Különösen kitűnt fajtatulajdonságaival az Irsai Olivér, amely Aranyló korai néven terjedt el az akkori Szovjetunióban. Ebben az időszakban több veszélyes kalandba sodródott bele az oroszokkal.

Súlyos igazságtalan helyzetet hozott számára a fordulat éve, 1949-ben Kocsis Pál kuláklistára került. Igen sok megaláztatásban volt része évekig. Csapás volt számára a jogtalanság. Szomorúságát, bánatát alig enyhítette, hogy fiái, a családtagok hazatértek a frontról, a hadifogságból.

A kibírhatatlan, elviselhetetlen helyzetet 1951-ben az államosítás sújtotta.

Kocsis Pál minden tulajdona, szőlőbirtoka, szőlőfajta-gyűjteménye, a Hankovszky-rendszerű körtés, a növényház, a szaporítóanyag-telep, a pincék, épületek, a szeszfőzde, mind semmivé lett.

Mindent a Kutató Intézet katonatelepi Kísérleti telepéhez csatoltak. Itt kapott Kocsis Pál megalázottként, hosszú huzavona után brigádvezetői, majd tudományos munkatársi alkalmazást.

Ismét újrakezdte, ekkor már 67 évesen.

Egyre jobban ismertté vált három kiváló fajtája: a Glória Hungariae, a Kocsis Irma és az Irsai Olivér.

Munkája felkeltette a hazai és a külföldi szakemberek figyelmét. „Nagy volt a forgalom” – igen sokan látogattak a katonatelepi telepre, a Kocsis tanyára. „Pali bácsi” mindenki örömeire szinte megfiatalodott, ismét belevetette magát a munkába. A következetes, céltudatos munka mellett sokat meditált, írogatott és ismét festegetett.

Vívódásaiban, terveiben mindig mellette volt hűséges felesége, családja.

Mindenki szerette kedvessége, egyszerű méltósága, őszinte segítőkészsége, barátsága, nyíltsága, becsületessége miatt, holott puritán módon következetes, igazságos, kemény ember volt.

Élete során minden vonatkozásban megbízható embernek bizonyult, aki rövid ismeretség után is mindenkit megragadott nemes lelkével.

Kocsis Pál élete során mindenkinek csak adott, ha tudott (ö.zv. Kocsis Pálné 1984). Élete minden viharában megtartotta barátait. Garzó Sándorhoz 70 éves barátság fűzte.

Nagy múzeumrajongó volt, és nagyon jó barát. Szabó Kálmán múzeumigazgató is rendszeres látogatója volt a Kocsis családnak.

Megható viszonyban volt az egyszerű, dolgoz munkásokkal, a szomszédokkal. Kocsis Pálhoz 20 évig ugyanaz a munkásgazda és sommás csapat járt dolgozni Mezőkövesdről.

Kocsis Pál nemes eszméket vallott az emberi hűségről és hazaszeretetről.

Akármilyen nehéz idők jöttek az életében, sorsa, barátai, felesége mindig felemelték, amit hálával, munkával, odaadással szolgált meg.

Nagyon szeretett olvasni irodalmi műveket, verseket.

Abban az időszakban sokan polihisztornak tartották. Érdekelte a zene, a sport, a művészetek, a vadászat. Tájékozott volt történelmi nagyjaink tetteit illetően.

Szülőfajtainak elnevezésében fellelhetők hazaszeretetének tükröző, olykor kitűnő fantáziáját bizonyító nevek, de barátairól, szeretteiről is nevezett el hibrideket. Ilyenek a Tisza, Angya Dezső, Lesz még hazám, Szent István, Damjanich, Egri nők, Fekete gyémánt muskotály, Glória Hungariae, Petőfi Sándor, Balaton kincse, Musc Bethlen, II. Rákóczi Ferenc, Pannónia, Tiborc, Magyar az én szülőföldem, Szegény ember szülője, Erkel Ferenc, Előd, Attila, Batthyány Lajos, Ida, Hungária, Névtelen hősök emléke, Aranyat ér, Eljövendő, Csalfa, Puritán, Szedtevette, Szondy és sorolhatnánk.

Kocsis Pál a gyakorlatban, a munka során sajátította el nagy szülőfajtaismeretét, a nemesítés, a magoncnevelés és szelekciós módszereket. A klasszikus keresztezési módszert alkalmazta, de a magoncnevelésnél már a „vénítési” eljárást is alkalmazta. Műhelytitkairól, tevékenységének tervszerűségéről tanúskodnak fajtái, a kiválasztott szülőpárok alapos ismerete, felmérése.

Nyilvántartott új fajtáinak száma 131, 18 fajta eredete ismeretlen. Összesen 150 fajtáját ismerik a szakemberek.

71 keresztezési kombinációjáról van csak feljegyzés, mivel a háború alatt elvesztek iratai.

A keresztezési kombinációi hét csoportba sorolhatók (Kozma 1985). Az első csoportban ősi alföldi fajtákat, a második csoportban már Mathiász fajtákat, a harmadik csoportban más által nemesített fajtákat, a negyedik csoportban a saját és a Mathiász fajtákat használta fel.

Az ötödik csoportban csak Mathiász fajtákat keresztezett, a hatodik csoportban a saját nemesített hibridjeit, a hetedik csoportban pedig a külföldi fajtákat alkalmazta. Segítőársak, asszisztensek nélkül végezte életművét, melyhez állami támogatást nem kapott.

A munka során az általa nemesített 53 fehérbor-, 20 vörösbör- és 58 csemegezőlőről van tudomásunk, illetve feljegyzés. Ezért elsősorban csemegezőlő-nemesítőnek mondható Kocsis Pál.

Maradandó értékű fajtája az Irsai Olivér, a Glória Hunagariae és a Kocsis Irma. Az Attila (Musc. Lord.Rothermere) a házikertek fajtája lett.

A fajták 1959-ben, illetve 1963-ban kaptak állami elismerést.

A Kocsis fajták külföldön is elterjedtek, neve és alkotásai élnek a világban. Súlyos betegségek orvosa ezt mondta: „Élni és dolgozni, alkotni akartam” – ez az álma, vágya munkássága során teljesült. A 15 000 keresztezés, a több mint

300 hibrid bizonyítja, hogy élete, szakmai munkája nem volt hiábavaló. Munkásságának jelentősebb állomásait aranyérmek, serlegek, díjak, oklevelek, kitüntetések jelzik.

1954-ben Kocsis Pált alkotó munkája elismeréseként 70. születésnapján Munka Érdemrenddel tüntették ki.

1959-ben megkapta a Kossuth-díjat, amely a legnagyobb elismerés volt számára az 50 éves nemesítési munkáért.

75 éves korában az állami elismerések, kitüntetések hatására újra nagy kedvvel lát munkához, pedig ezek alatt az évek alatt nemcsak öröm érte, hanem családi tragédia is sújtotta Sanyi fia elvesztésével. Vidámságot életébe a 11 unoka hozott, sajnos a 12. meghalt.

1962 egyik napján a szőlőültetvényben, munka közben agyvérzés éri. A család életében ezután gyakran orvosok, kórházak, gyógyüdülők következtek.

1964-ben a bécsi Nemzetközi Kiállításon a Glória Hungariae fajtája aranyérmes nyer és nemesítő tevékenységének elismeréseként Bécs város tiszteletdíját megkapja.

Még ebben az évben a budapesti Nemzetközi borversenyen a Kocsis Irma fajtája aranyérmes kap, kiváló évjáratú minősítéssel és ekkor jött a második agyvérzés és ez már súlyosabb nyomokat hagyott. Betegségéből lassan felépül, de már nem a régi az egészsége. A barátok, a pályatársak, a szakma igen sok helyre szólítja.

1966-ban a „Lippai János” Tudományos Tanácskozáson szeptember 5-én „Erntz Ferenc” Emlékérmet kap.

1967-ben borbírálaton vesz részt, találkozik kiváló barátaival Németh Lászlóval, Kozma Pállal, Kurucz Andrással és meghívják Budapestre háromnapos tudományos tanácskozásra.

Dr. Rotter Nándor a kiváló belgyógyász főorvos nem volt „megelégedve” vele, le akarta beszélni az útról, a munkáról és azt mondta a féltő feleségének, hogy ez a találkozó a halálát okozhatja. Nem lehetett lebeszélni, vágyott a kortársakkal, munkatársakkal való találkozásra.

A tanácskozás, a találkozások, a különleges, lelkes fogadás, a taps óriási hatással volt rá. A második napon délután szólt feleségének, hogy haza akar a Béke Szállóba menni és felállt, „meghajtotta fejét az értekezlet előtt, csend lett, a megdöbbenés csendje”. (Kocsis Pálné 1984.)

A szállodában a vacsoránál lett rosszul és „lement a Nap az égről”. (Kocsis Pálné 1984)

A Kútvolgyi úti kórházban már nem vett tudomást szeretteiről és mindenki tudta reménytelen a helyzet, holott egész életében a remény sokszor adott neki erőt az újrakezdéshez, a talpra álláshoz. Hiába állt mellette Páles Gyula, Borbás Lajos, Katona József, a barátok, gyermekei, unokái és a hűséges, szerető feleség, akinek szorosan fogta a kezét. 9 napig tartott az ő utolsó „har-

ca”, amikor megszűnt dobogni az ő nemes, tiszta szíve. 1967. február 24-én csendesen meghalt.

A két kecskeméti szülött, barát Kodály Zoltán és Kocsis Pál nem tudott egymásról a Kútvölgyi úti kórházban, 1967 telén egyszerre, egy helyen vívták az utolsó nagy harcot, a haláltusát. Haláluk között alig egy hét különbség volt – Kodály Zoltán 1967. március 2-án halt meg.

Kocsis Pál temetésén a kemény tél ellenére ott volt mindenki, Kecskemét város dízsírhelyet adományozott neki. Egyházi és világi szertartás volt. Három református pap búcsúztatta, hiszen haláláig az egyház presbitere volt. Katona József a Kutató Intézet főigazgatója mondott búcsút a barátok, pályatársak nevében, dr. Szegedi Sándor a tanítvány is elbúcsúzott tőle. Síremlékét Kerényi József álmodta meg, melyet dr. Kozma Pál avatott fel.

Színekkel és ízekkel ékes ez a Kecskemét, amit a magyar Alföld csak nyújtani tud, mind adja Kecskemét, egykoron ezt írta Erdei Ferenc. Ez a táj adta Kocsis Pált is, az embert, aki forrón szerette hazáját, e tájat, a homokot, az itteni embereket, a szőlőt, a szakmát, a munkát, családját és feleségét, aki súlyos, válságos, kilátástalan időkben is bearanyozta életét. (Dr. Szabó Attila 1998).

Kecskemét, 1999. október 6.

Kocsis Pál
*igazgatóhelyettes,
a névadó unokája*

A mezőgazdasági szakmát feltő és támogató közösség Kecskeméten, melynek diákjai az 1936-ban létesített felső mezőgazdasági iskolába jártak – sajnos 1949-ben az iskola megszűnt – megkeresték a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskolát és Szakképző Intézetet, azzal a céllal, hogy a felső mezőgazdasági iskola öregdiákjai, a régi szakmai hagyományokat folytatni és fenntartani tudják.

M. K. Áll. Mezőgazdasági Középiskola létrehozásának története

A Duna–Tisza köze szívében, Kecskemét thj. városban, ahol az 163 000 kh-t kitevő határban kb. 45 000 lakos tisztán a földből él, már régóta óhaj és törekvés volt egy olyan iskolatípus felállítása, amely a gazdaifjúságnak ugyanazt az általános műveltséget adja meg mint a többi középiskolák, de emellett a föld jobb megműveléséhez szükséges mezőgazdasági szakismeretekkel és gyakorlati készségekkel is ellátja, sőt különleges nevelési módszerével felkeltve az gazdaifjú lelkében a föld és a mezőgazdasági munkák iránti szeretetet, megbecsülést, visszavezeti őket szüleik foglalkozásához.

Ennek az iskolatípusnak a felállítása érdekében Szemeréy Ferenc polgári főiskolai igazgató 1930–31. években mozgalmat indított, melynek eredményeként Kónc Mihály dr. ügyvéd th. bizottsági tag indítványt terjesztett elő létesítmény tárgyában az 1931. április 27-én tartott közgyűlésen. A th. bizottság minden tagja és a város vezetősége a legnagyobb örömmel tette magáévá az előterjesztett indítványt. Az indítványt Zimay Károly a város akkori polgármestere terjesztette fel az nm. V.K.M. Úrhoz. A kérelem 1933. június hó 16-án megismételtetett, de az iskola létrehozása sok irányú nehézség miatt akkor még nem történhetett meg.

A nehézséget megakadályozni nem, csupán elodázni tudták az iskola létrehozását.

Mindenki várta azt a lelkes embert, aki az első kínálgzó alkalmat megragadva a régi óhajt teljesíti.

A létrehozás lehetősége 1936 júniusában jelentkezett, amikor a nm. V.K.M. Úr az állami Katona József reáliskola fokozatos megszűnését elhatározta.

1936. június 29-én a nm. V.K.M. középiskolai ügyosztályán tartott értekezleten sikerült. Kiss Endre dr. polgármesternek olyan megállapodást létrehozni, hogy a város a megszűnő reáliskola helyett felső mezőgazdasági iskolát kapjon. E megállapodást Hóman Bálint dr. Miniszter Úr jóváhagyta.

A jóváhagyás értelmében 1936. szeptember 20-án 34 (fő) tanulóval a reáliskola épületében megnyílt a felsőmezőgazdasági iskola.

Ezzel Kecskemét thj. Város és a Duna–Tisza-köze (mező és szőlős) gazdaifjúsága iskolai oktatáshoz jutott.

Az 1938. évi XIII. tc. megalkotása fordulópontot jelentett az iskola életében, mert a felső mezőgazdasági iskolákat átszervezték mezőgazdasági középiskolákká. A célkitűzését a törvény abban jelölte meg, hogy a tanulókat vallásos alapon és nemzeti szellemben erkölcsös polgárrá nevelje, gyakorlati irányú és gazdasági szellemű műveltséghez és az iskola különleges – mezőgazdasági – szakirányának megfelelő szaktudáshoz juttassa és felsőbb szaktanulmányokra is képessé tegye.

Az iskolát a háborús események miatt 1942. VIII. 7-én hadikórháznak vették igénybe, így a későbbiekben a Református Jogakadémia épületében 4 tanteremben folytatódott az oktatás.

1945. után még hadikórház volt az iskola, majd 1946-ban újból visszakapta oktatásra az iskolát a város.

Az iskola a mezőgazdasági oktatást magas színvonalon folytatta, amihez hozzájárult a jól felkészült és magas tudásszinttel rendelkező tanári kar lelkiismeretes munkája.

Az iskola alapításában elvülhetetlen érdeme van Berkes Gyula igazgató úrnak, aki kezdettől vezette az intézményt. Őt Váci Zoltán igazgató úr követte, majd Kristóf András igazgató úr irányította az oktatási intézményt 1949 szeptemberéig, amikor is véglegesen megszűnt a mezőgazdasági oktatás általános formája.

Külön fejezetet érdemel az iskola zászlójának története.

Az első ballagás idején 1940-ben még nem volt az iskolának zászlója. Varga Lászlóné „Zászlóanyánk” kezdeményezésére 530 pengő adományából készítették el a zászlót. Csikós Tóth András festőművész álmodta meg, és művészi megtervezését és elkészítését vállalta és méltóképpen teljesítette.

Az elmúlt 50 év alatt az ereklyék és az egyéb emlékeztető tárgyak elkallódtak, egyedül az iskola zászlaját sikerült volt iskolatársunknak, Lázár Lászlónak megmenteni és megőrizni. Elvülhetetlen érdeme mindnyájunk tiszteletét ezért a tettéért kiérdemli.

Az elmúlt, régi hagyományok folytatására és fenntartására a kecskeméti Kocsis Pál Mezőgazdasági Iskola tantestülete mint jogutód vállalkozik. Lelkes hozzáállásuk biztosíték arra, hogy további reményekre jogosítson fel bennünket, hogy méltó képviselője lesz az agrárszakmát féltő és támogató közösségünknek.

Az összeállításához szükséges adatokat a kecskeméti levéltárban található feljegyzésből válogattuk össze.

Kecskemét, 1999. augusztus 25.

Garaczi László, Lázár János, Radványi Jenő

Móricz Zsigmond az intézetről

Gyümölcseldorádó

Kertészképző vizsga Kecskeméten

Vannak korszakok, mikor az egész világ tespedésbe süllyed. Senkinek sem mire nincs kedve, ideája, akarata. Általános csüggedés, reménytelenség, tehetetlenség.

Es vannak korok, helyek, irányok, hol mindenki frissen, vidáman s egyenes úton halad előre. Valamiben egyetértés támad, s akkor hallatlan fejlődés csap előre, és az magával sodorja a legtunyább, legközönyösebb, legálmosabb embereket is.

A felfelé repülő akaratnak remek példáját tudom felmutatni Kecskemét gyümölcstermelésének mai történetében.

Az egész országnak ide kell figyelni, egy tehetséges város tempót diktál a gyümölcstermelés terén.

Kecskemét határa még nyolcvan év előtt, mikor Bismarck erre járt, sívó homok volt, az elvetett rozs gyakran a harmadik határában kelt ki. Közbiztonság nem volt, a német vaskancellárt száz lovas kísérte, hogy a betyárok kellemetlenséget ne okozzanak neki, s úttalan volt a százhatvanezer holdas pusztaság.

Ma minden talpalatnyi hely birtokban van, szőlő- és gyümölcsligetek virulnak, és ezer és ezer vagon pompás gyümölcsöt szállítanak külföldre ezekről az áldott homokterületekről. Kiderült, hogy az a homok, ami hajdan a legszomorúbb, a legkétségbeesettebb talaj volt, ma kimerülhetetlen bőséggel ontja a nemzeti kincset, a gyümölcsöt. (Csak egy maradt a régi rossz: az út.)

Ma részt vettem egy kicsinyded iskola vizsgáján.

A Mezőgazdasági Kamarának van egy Purgly Emilről elnevezett kertészképző iskolája. Összesen harminc növendéke van, két osztályban. A tanfolyam kétéves, a másodévesek, összesen tizenöten, ma vizsgáztak. A fiúk huszonnégy évesek; előképzettségük összesen az elemi iskola hat osztálya. Nincstelen földmívesek gyermekei. A tanfolyamnak az a célja, hogy kitűnően képzett szakmunkásokat adjon a zöldség- és gyümölcstermelésnek.

Az iskolának összesen három tanára van. Vezetője a magyar gazdaságügyelő, aki a vizsgáztató uraknak is tanára volt már. Rendkívül bájos és lelkes ember, aki a vizsga megnyitásánál röviden körvonalazta a módszert, s megtanított rá, hogy a tanításmód ebben az iskolában főleg s csaknem kizárólag, a gyakorlati tanítás.

– Elméleti órákat is tartunk – mondta –, mikor esik az eső, és nem lehet a szabadban dolgozni. Máskor is van egy-egy óra reggel, és egy óra este. Különben hajnaltól késő estig a szabadban vagyunk, és dolgozunk. Az iskolának ötvenhat hold terület áll rendelkezésére, s ezt teljesen magunk műveljük meg, csak a szedés, érés idejében szorulunk rá alkalmi munkásokra.

S a vizsgán kiderül, hogy a fiúk elméletileg is teljesen képzettek, csak úgy repül a szájukból az idegen szavak tömege. Latinul ismerik a nevét az összes növényeknek, betegségeknek, károkozónak és a védelmi szerekeknek. Ezek a fiatal emberek, ezek az egyszerű parasztfiúk, tökéletes tudósai a mesterségüknek, úgyhogy a miniszter kiküldöttje a legravaszabb kérdésekkel sem tudott egyet sem zavarba hozni. A vizsgáztatás rendkívül eredeti és fontos pedagógiai elvet mutatott be: önállóságra vannak nevelve. Itt soha nem kaptunk általánosító kijelentéseket, hogy valamit így meg így kell végezni: minden fiú azon a nyelven felelt, hogy:

– Ezt én így csinálom...

Valósággal szakemberek vitája lett egy-egy fogósabb kérdésnek a megtárgyalása.

– Na, most egy nehéz kérdést adok fel – mondja a szaktudós, és felteszi a kérdést.

– Nem nehéz az, kérem – felel rá a növendék, és közörökre tömör szavakban, s hibátlan kijelentésekben mondja meg, amit a dologról tud, s aminél többet nem is kívánnak tőle.

Az iskola körül remek gyümölcsös terül el. A fiatal fák talpig kékek. A mai gyümölcsvédelem alapja a védekezés a kártevők ellen. Első permetezés háromszázalékos bordói lével bőséges, fürdetésszerű permetezés, mely a fának legkisebb ágát s törzsét vastagon fedi. Aztán majd jönnek a tíz- és húsznaponként ismétlődő permetezések, a rügyfakadás után. Az embernek első gondolata az, hogy nem túlzott-e, nem elviselhetetlen-e gazdára a védekezésnek ez az állandó és egész éven át tartó folytatása. Hogy nem drágább-e az orvosság, mint a termés.

De a mai időkben nem lehet elég gondos és elég erőteljes a gyümölcsfa védelme. A gyümölcsnek ma rettenetes sok ellensége van. Maga a pajzstetű, amit a narancssal hurcoltak be, kimondhatatlan károkat okoz, a fiúk pontosan mondták, hogy egy pajzstetű hány milliárdot tud szaporítani egy év alatt. S a pajzstetű meg tudja szüntetni egy ország egész kivitelét. Nem lehet tehát elég erős a védekezés ellene. És még mennyi betegség fenyegeti ezt a minden-nél nemesebb termést.

Kecskeméten már egyáltalán nincs vita a védekezés kérdésében. Itt már mindenki permetez, és mindenki úgy kezeli a gyümölcsfáját, mint a gyermeket. Szeretettel, féltő gondgal.

A kecskeméti nagy piacút, Kada Elek pompás, harminckét méter széles su-

gárútja, közepén négy sor fa alatt, piacnak kiképezve világsodája a termés értékesítésének idején. Magyarország mintapiaca és nevelőiskolája. (A Hírös Héten mindenkinek meg kell nézni.)

És a kecskeméti óriási határ százezernyi kertből áll, s valamennyi tökéletesen van kezelve. Innen sugárzik szét az ország egész területére a gyümölcskul-túra.

Felemelő és büszke érzéssel voltam jelen ezen a vizsgán. A magyar szellem, a magyar akarat és a magyar tehetség tündökölt körülöttem.

– Egyetlenegy kifogásom van ez iskola ellen – az, hogy csak ez az egy van belőle. Ilyen iskolákkal kellene teleültetni az egész országot. Minden vármegyében kellene legalább egy belőle.

(Magyarország, 1934. márc. 11.)

Emlékezés az iskolára

Édesgyökerű a szó: emlékezet. Betűk, sorok futnak a tollam alá: ősök és tavaszok, sírások és mosolyok, szigorú, de jóságos tanári arcok, évődő, pajos, derűs diákarcok. Kezek, szemek, szívek: ma már kincseimmé lettek. „A vidámság az élet sója” – mondotta egyik tanárom. Akkor nem éreztem át igazán szavainak komolyságát. Azóta a múlt idő bölcsőbbé tett.

Városi gyerek létemre bizony nehezen barátkoztam meg a kemény munkával. Téli fagy, nyári hőség egyaránt kínozta testemet. Az akarat, mely vulkáni erővel működött bennem, végül is diadalmaskodott: daloltam munka közben.

A könyvtári órákat soha nem felejttem. Már akkor nagyon szerettem a verseket. Juhász Gyula sorait csak úgy faltam. Utólagosan bevallom: szilenciumok egész sorát irodalmi élvezeteimnek szenteltem. Mintha ösztönösen megéreztem volna: a vers erődnek épül, hogy „örizze az embert”.

Az első metszés szívszorító izgalmai meghatározó élményt jelentettek számomra, ami még ma is kísér, napjaimban van. S a kakukk első megszólalását lehet elfeledni?! Az esti közös játékokat az iskola udvarán? Nem lehet...

Semmi sem örök. Minden kihullik a rostán. Egyszer mi is. Ha megtudjuk őrizni magunkban emlékeinket, mosollyá lesz életünk.

Siklós Endre

Felejtethetlen emlékeim

a Duna-Tiszaközi Mezőgazdasági Kamara Kecskemét, Kisfái 7. alatt működő Kertmunkásképző Intézetben töltött tanulmányi éveimről

Már gyermekkoromban csodáltam a búzavirággal, szarkalábbal tarkított hullámszó búzamezőket, a talaj, a növény, a napsugár kenyérben megtestesülő „életet” adó kapcsolatát. A világ ezekben az években háborúra készülődött.

Nyolcgyermekes családjunkban a legidősebb gyermek én voltam, és már gyermekkoromtól segítenem kellett a család létfenntartását. Továbbtanulásra nem sok reményem volt.

A Mezőgazdasági Kamara 1937-ben felvételt hirdetett Kecskemét, Kisfái 7. alatt működő kertmunkásképző intézetébe. Sajnos, mint közben megtudtam, a felvételhez tekintélyes személyek (grófok, bárók, földbirtokosok stb.) protezsálása volt szükséges. Ilyenek viszont nem voltak ismeretségi körünkben. Szerencsémre családjunk orvosának sógornője dr. Gesztelyi Nagy Lászlóval – a Kamara igazgatójával – közeli rokonságban állott. Dr. Gesztelyi Nagy László ugyanis a Kisvárdához közeli Lövöpetriben született. Kitűnő ajánlásokat kaptam az illetékesektől, ezeket tudtam elküldeni a Kamarához, amelyek alapján 1937 vége körül értesítést kaptam, hogy felvételt nyertem a Mezőgazdasági Kamara Kertmunkásképző Intézetébe. Az öröömöm határtalan volt.

1938 március első napjainak valamelyikén kellett Kecskeméten a Duna-Tiszaközi Kamara hivatalában jelentkezni. Innen a többi tanulójelöltekkel lovas stráfkocsin jutottunk ki a kb. 7 km-re lévő Kisfái 7. alatt működő mintagyümölcsös központi épületeihez. Itt már munkavezetők, oktatók vártak, akik bemutatták a „konviktusnak” nevezett nagy fűtetlen termet, ahol szalmazsákkal bélelt vaságyak vártak ránk. Ennek a teremnek a végében volt a hideg vizet (télen gyakran jeges) mosdó, mely vaslábakon álló, vályúszerű bádoglemezből állt, vízcsapokkal ellátva.

Az iskola igazgatója és egyben a mintagyümölcsös vezetője Velich István mezőgazdasági főtanácsos és kertészeti felügyelő volt. Helyettese Rozsnyay József intéző, aki az elméleti és gyakorlati oktatásban segítőtársa volt Velich főtanácsos úrnak.

Télen a tanteremben elméleti tanítás folyt, a tavaszi, nyári és őszi időszakban gyakorlati munkával összekapcsolt szakképzésen vettünk részt.

Az eligazításhoz, illetve a munkabeosztáshoz minden reggel és rendkívüli események alkalmával katonás rendben, fegyelmezetten kellett sorakozni. A felsorakozott tanulók előtt Velich főtanácsos úr úgy vonult el, hogy minden-

kinek szigorú tekintettel a szemébe nézett és végigmérte öltözetét. A lesütött szemű, a rendetlenül öltöző tanulókat megszidta. Ha pl. a gombja hiányzott valakinek, a kabátjára felvarrt gombbal és begombolt kabáttal kellett jelentenie.

Aki Kisfáiból munkaszüneti napon be akart menni a városba, erre engedélyt egy naplóba beírt kérelem alapján adott, ha a tanuló magaviselete nem esett kifogás alá. A kimenőt kapott tanulónak a szokott helyen sorba kellett állni és átadni a főtanácsos úr szigorú szemlélén. Akik a rendet, a fegyelmet 1-2 figyelmeztetés után is megszegették, kiutasította őket az iskolából. Sőt néhányan önként távoztak, mert a rend nem volt ínyükre. A soros szolgálatot átvéve nek minden hajnalban 3 órakor jelentkezni kellett a 68 éves főtanácsos úr nyitott ablakánál és jelenteni név szerint, hogy a szolgálatot átveszik.

Nekem nem volt terhemre a szigorúsága. Látnom, éreznem kellett, hogy felelősségtudatra, becsületességre, a munkaszeretetre és jó szakemberré akarja nevelni a tanulókat, hogy iskolán kívül is meg tudjanak felelni az élet követelményeinek.

Tanulmányainkat nemcsak a korszerű gyümölcs- és szőlőtermesztésre irányította, hanem díszkerti és konyhakerti ismereteket is tanítottak. Mindenki-ről személyi naplót vezetett és igyekezett egyes tanulók érdeklődési körét is megismerni, amire elhelyezkedésünk során szükség lehetett. Engem kis Béresnek nevezett, és feltűnt, hogy a finomabb, a jobb hozzáértést igénylő feladatok megoldását legtöbbször rám bízta. Volt egy esemény, mely a fiatalkori álmodásaim idején mély emberi nyomokat hagyott bennem.

Egyik alkalommal (téli időszak lehetett) a főtanácsos úr szólt nekem, hogy menjek vele. A tanterem alatt volt egy pince és annak az elkülönített részébe vezetett. A pince homokjából emlékezetem szerint kb. 20 literes demizsont kellett kikaparnom. Ő két kis talpas poharat hozott magával és segédkezniem kellett abban, hogy a demizsonból a két pohárkába bort vegyen ki. Amikor ez sikerült, kezembe adta az egyik poharat és elmondta nekem, hogy ezt a bort abban az évben szüretelte, amikor az ő drága, felejthetetlen felesége eltávozott az élők soraiból. Csak halálának évfordulóin szokott inni ebből a borból az ő szeretett felesége emlékeztére.

Engem úgy meglepett ennek a kemény, szívós, szigorú embernek a meleg szíve, a bizalma, hogy nehezen tudtam felocsúdni a meglepetéstől, azért is, mert egyesek gorombának, szívtelennek tartották szigorúsága miatt. Csodáltam ezt a sokoldalú és súlyos terheket viselő idős szakembert, és hálás voltam amiért a magába zárt fájdalmas időre való visszaemlékezését velem osztotta meg. Kicsordult a könnyem amikor a homokba visszaágyaztam a demizsont, és egy már elfelejtett költő verssorai jutottak eszembe, mely szerint „nem az a nagy bánat mely jajba fül és melytől könnyes lesz a szem, hanem az amit hordunk szótlanul egy életen át csöndesen”.

Az iskola agyát és lelkét, tehát szellemiségét és etikus tartását Velich István főtanácsos úr jelentette a hozzá igazodó munkatársaival.

Idős korát meghazudtoló aktivitással, kitartással, humanizmusával, szakmá-szeretetével olyanná igyekezett formálni az iskolába bejutott és az élet elején vívódó tanulókat, hogy azokból becsületes hazaszerető szakemberek váljanak, és a nehéz körülmények között is talpon tudjanak maradni. Szakmai tudásuk eredményes alkalmazásával hasznosan tudják szolgálni a magyar mezőgazda-ságot és ezzel öregbíteni a Kisfái iskola hírnevét is.

60 évvel ezelőtt az 1940. március 6. napján kelt 199. lapszám, szerint „ki-váló eredménnyel” végeztem ebben az iskolában, de máig is hűséges tanítvá-nya maradtam. Sem a háború, sem a gáncsokodások, a meg nem értések, a nehézségek, sem a „profitorientált” korunk nem tudott az ott belém rögző-dött becsületes útról letéríteni. Ebben az iskolában kapott útravalóknak kö-zönhetem tudományos vonatkozású előrehaladásomat is.

Kisvárdá, 1998. december 17.

Dr. Béres József
A Béres Rt. elnöke
tud. kutató

A fiam a nyomdokaimba lépett

1979-ben egy hajdú-bihari kisközségből érkeztem Kecskemét-Kisfáiba. Az általános iskola elvégzése után itt akartam megtanulni a szőlészet minden fortélyát. Osztályfőnökömnek, Kéhlné Sipos Adriennek köszönhetem, hogy segített beilleszkedni, próbálta pótolni a szülői szeretetet. De nem csak nekem, a többi tanulónak is. A tanári kar nagy szeretettel fogadott minden új diákot. Tudásuk legjavát nyújtották mind elméleti, mind gyakorlati részen.

A második évben bekerültünk az akkori leninvárosi részbe, ott a tízeleletes épület lett a kollégiumunk.

Harmadikban a Hegedűs közben volt az iskolánk, és ott készülhettünk fel a nagy megmérettetésre, készültünk a szakmunkásvizsgára.

Nagyon boldog voltam, hogy olyan osztályba járhattam, ahol Gebei László és Huszta Vincze László megnyerték az akkori évben az országos versenyt. Nagyon büszke volt rájuk az egész osztály, s persze az egész iskola.

Utána mi is követtük a fiúkat az osztályból, mindenki jó eredménnyel levizsgázott. Mindig nagy szeretettel és tisztelettel emlékezek tanáraimra és iskolámra.

Eltelt néhány év, és az elsőszülött fiamnak is elérkezett a továbbtanulás. Több iskolát megnéztünk, és igazán nem tudott dönteni. Mondtam neki, hogy nézzük meg az én iskolámat, mit ajánl a mostani tanulóknak. A szakmákat átnéztük, és nagyon megtetszett neki a lovasútira-vezető így első hallásra.

Végül is úgy döntött, hogy a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakképző Intézetben fogja ő is – mint valamikor édesanyja – folytatni tanulmányait.

Ennek kimondhatatlanul örülök, mert tudom, hogy gyermekem nagyon jó kezekbe kerül. Az osztályfőnöke, Horváthné Kálmán Kornélia ugyanolyan szeretettel fogadta őket, ahogy engem valamikor az én osztályfőnököm. Tudom, a tanári kar az igazgató úrral együtt ennek a gyermeknemzedéknek is tudásuk legjavát adja.

Ez az iskola komoly felnőtté neveli a gyermekeinket.

Köszönöm az egész iskola tanári karának és az igazgató úrnak, hogy ebben az iskolában tanulhattam és gyermekem is itt sajátítja el a választott szakma szépségeit.

Mata Józsefné
Szöllősi Zsuzsanna
(1979–1982)

A szakmai tanulmányi versenyek eredményei 1964-től

Iskolánk megalakulásától kezdődőleg sok szakmai elismerésben volt része tanulóinknak. Ez az elismerés tantestületünk sikere is, a szakmai és pedagógiai munka eredményességét bizonyítja. A Szakma Kiváló Tanulója elnevezésű rangos versenyen 1964 óta sikerrel szerepelnek tanulóink. 1964-ben a Szakma Kiváló Tanulója Országos versenyen dísnövénytermesztő és kertépítő szakmában Buzsik József első, Sánta Judit második, Prekop Erzsébet harmadik, Szabó József negyedik helyezést ért el. A zöldségtermelő és hajtató szakmában Mónus Erzsébet harmadik, Csikel Júlia negyedik lett.

1965-ben a dísnövénytermesztő és kertépítő szakmai versenyen második helyezést ért el Piszter Valéria. A gyümölcstermelő és fakitermelő szakmában a második helyet szerezte meg Gazsó Mihály.

Az 1966. évi dísnövénytermesztő és kertépítő versenyen Rácz Lajos első, Szerelkó Mária negyedik helyezett lett. 1967-ben ugyanebben a szakmában Dobos Margit első, Notheisz Mária második helyezést ért el.

A gyümölcstermelő és faiskolakezelő szakma versenyén 1969-ben első helyezést ért el Banka László.

A szőlőtermelők 1970. évi versenyén negyedik lett Roszkos András.

Az 1973. évi gyümölcstermesztő szakmunkástanulói versenyen a harmadik helyet szerezte meg Tegzes Károly.

1979-ben a dísnövénytermesztő és kertépítő szakma versenyén az első helyet szerezte meg Szalkai László.

1982-ben a szőlőtermelő szakmai versenyen Huszka Vince első, Gebei László második helyezést ért el.

1987-ben a zöldségtermelő tanulók versenyén negyedik helyezett lett Patai Györgyi.

Az 1988/89. tanévi SZKTV-n Bába Mónika hatodik helyezést ért el. Ugyanezen a versenyen az 1989/90. tanévben a negyedik helyet szerezte meg Szabó Kornélia.

Az 1992. évi SZKTV-n dísnövénykertész szakmában a harmadik lett Rádi Tamás. Az 1992/93. tanévi SZKTV-n Széplaki Tímea első, Apró Antal hetedik helyezést ért el. Az OSZTV-n negyedik helyen végzett Ackermann Tamás. A Porpáczy Aladár Országos Versenyen iskolánk csapata a harmadik helyet szerezte meg. Az Ifjú Virágkötők Országos Versenyén Boldizsár Mária harmadik lett. Az 1993/94. tanévben az Ifjú Virágkötők Országos Szakmai Versenyén egyéni kategóriában harmadik lett Forgó Andrea tanuló. Ugyanezen a versenyen az iskola csapata megszerezte az első helyet. A tanév Porpáczy Aladár

Országos Szakmai Emlékversenyén az iskola csapata első helyezést ért el. A csapatot Kisjuhász Roland, Patyi Roland, Rádi László és Koldenecker Ibolya tanulók képviselték.

Az 1995/96. tanévben az Országos Szakmai Tantárgyi Versenyen dísznövénykertész szakmában Vörösváczki Mónika a hatodik, Soós Ferenc a hetedik helyet szerezte meg. Az Országos Ifjúsági Virágkötő Versenyen a térképkompozíció kategóriában Buki Andrea első, a menyasszonyi csokor kategóriában Boros Attila szintén első, Buki Andrea pedig második helyezett lett. Mindemellett a csapatgyőzelmet is megszerezte iskolánk ezen a versenyen.

Az 1996/97. tanévben az SZKTV-n hatodik lett Szelestyei Ildikó, aki ezzel a helyezéssel kitűnő eredménnyel szakmunkás-bizonyítványt is kapott.

Az 1997/98-as tanévben az OSZTV-n Káplár Eszter negyedik, Pál Krisztina hatodik helyezést ért el. Ugyanebben a tanévben a Porpáczy Aladár Országos Kertészeti Versenyen a dísznövénykertész szakmában iskolánk csapata ötödik lett. A csapat tagjai voltak: Almási Anikó, Káplár Eszter, Pál Krisztina és Szarka Erika tanulók.

Az 1998/99-es tanévben Farkas Ilona 1/11. K osztályos tanuló az SZKTV-n ötödik helyezést ért el és szakmunkásbizonyítványt kapott. Bíró Katalin 12. C osztályos tanuló az OSZTV-n nyolcadik, a Porpáczy Aladár Országos Szakmai Versenyen első lett, ahol az iskola csapata szintén első helyezést ért el (Barkóczi Ágnes, Bíró Katalin, Gáspár Nikolett, Kis Judit). A Savaria Floriade '99 Országos Virágkötészeti Versenyen Kis Márta 2/14. K osztályos tanuló és az iskola csapata harmadik lett. A Kertészet–Szőlészet Országos Versenyen az iskola csapata szintén harmadik helyezést ért el. Az Országos Ifjúsági Leány Légipuska Bajnokságon második lett a 11. A osztályból Novák Katalin. Az Országos Középiskolai Olimpiai Bajnokságon Arató Roland 12. A osztályos tanuló harmadik helyezést ért el. Az Országos Bajnokság Díjugratás első helyezettje lett Hugyecz Mariann.

A kertészeti szakmai versenyekre kiváló kollégáimmal együtt készítettük fel tanulóinkat. A tehetséges tanulókat több mint két évtizeden keresztül tudatos szakmai munkával, kiváló együttműködéssel készítette fel a kiforrott, nagy szakmai gyakorlattal, tapasztalattal az iskolai szakmai munkaközösség. Ez azért is lehetséges, mert az iskolában hosszú idő óta a szakmai munkaközösségen belül ugyanazok a szaktanárok tanítanak.

Remélem, hogy a jövőben is együtt dolgozhatunk a még jobb eredményekért, megfelelve az egyre növekvő követelményeknek.

1998. október 25.

Horváthné
Kálmán Kornélia
szaktanár

Az iskola közismereti tantárgyi versenyeredményei 1986-tól

1986-ban a Szép Magyar Beszéd megyei versenyén Kazinczy-émlékérmet kapott Buda Ádám tanuló. Az 1988. évi megyei szép kiejtési versenyen Csabai Erika érdemelte ki a Kazinczy-émlékérmet.

Az 1988/89-es tanévben az Édes Anyanyelvünk megyei versenyén első helyezett lett Pusztai Erika.

Az 1989/90-es tanévben a megyei szép kiejtési versenyen Kazinczy-émlékéremben részesült Dobos Ágnes.

Ebben az évben a szakmunkástanulók országos matematikaversenyén tizedik helyezést ért el Hegedűs László.

1998-ban a Szép Magyar Beszéd szakmunkástanulók számára rendezett megyei versenyén a harmadik helyet szerezte meg Fazekas Zsuzsanna.

1998. október 25.

Bathó István
tanár

„Fedezd fel Franciaországot!” (útibeszámoló)

A magyarországi Francia Nagykövetség kulturális osztálya, a Francia–Magyar Kezdeményezések Társasága, a magyar Oktatási Minisztérium és a Francia–Magyar Ifjúsági Alapítvány az 1998/99-es tanévben vetélkedőt szervezett a magyar szakmunkás- és szakközépiskolák részére. A vetélkedő célja volt, hogy az érintett intézményekben tanuló diákok jobban megismerhessék Franciaországot, és kapcsolatot teremthessenek társintézményekkel.

Iskolánk 10. C osztálya által elkészített pályázatot a zsűri I. helyezésre értékelte. Az osztály tanulói egy hetet tölthettek kísérőikkel együtt Franciaországban. A franciaországi tartózkodás költségeit (szállás és étkezés) a Francia–Magyar Kezdeményezések Társasága, a busszal történő utazás költségeit a Magyar Oktatási Minisztérium vállalta. A költségek kiegészítéséhez támogatást nyújtott a Kocsis Pál Középfokú Tanintézetért Alapítvány is, így a szülők részére minimális költséget jelentett gyermekeik utaztatása.

A pályázat eredményhirdetése után több csatornán keresztül igyekeztünk fogadó intézményt találni, míg némi bonyodalom, félreértés után fogadó nyilatkozatot kaptunk 1999. május 14-én, a Francia–Magyar Kezdeményezések segítségével, melyet ezúton is megköszönünk.

A fogadó intézmény: LYCÉE AGRO- ALIMENTAIRE
FÉLIX KIR
PLOMBIÈRES-les-DIJON

A fogadó intézmény igazgatója, Claude MONTENOT úr és munkatársai mindent megtettek, hogy minél több, minél újszerűbb, érdekesebb dologgal, tevékenységgel ismertessék meg a csoport tagjait. Az ott töltött időtartam alatt folyamatosan törekedtek arra, hogy mint vendéglátók, önzetlen barátsággal, szolgálatkészséggel biztosítsák, hogy mindannyian jól érezzük magunkat.

Az intézmény képzési struktúrája eltér a nálunk általánosan megszokottól. Élelmiszeripari területen, többféle kimeneti szinttel képeznek szakembereket, emellett felnőttképzés és távoktatás is szerepel tevékenységi körükben. A változó követelményekhez igazodva az elmúlt időszakban bevezették a környezetvédelmi képzést is. Az intézmény bemutatása során különösen nagy hangsúlyt helyeztek a termelő üzemek és az iskolai képzés harmonikus összhangjának megvalósulására. Követendő például szolgálhat tanulóink számára az itt tapasztalt rend, fegyelem, igényesség, tisztaság megvalósulása a diákok tevékenysége során. Lehetőség nyílt a francia tanulókkal való közvetlen kapcsolatteremtésre is egy drogellenes céllal szervezett táncos est keretében.

Szakmai, turisztika program értékelése

1999. május 23-án, a kora reggeli órákban indultunk autóbusszal. Transzit szállásunk Baden-Badenben, egy ifjúsági szállóban volt. Másnap szintén kora reggel indultunk tovább Párizsba, ahol közös programot szerveztek a csoportoknak. Párizsba érkezésünk után amit csak lehetett megnéztünk a városból. Reggel lázas készülődés után rendőri felvezetéssel sétahajózásra majd a Szenátusba indult a 30 fős csoport.

Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy fogadta a magyar diákokat és kísérőiket a Szenátus elnöke. A fogadás után indultunk PLOMBIÈRES-les-DIJON-ba, a fogadó iskolába.

A következő napon Dijon legrégebbi likörgyárába, az 1868-ban alapított Gabriel Boudier üzembe látogattunk el. Tanulágként szolgálhat számunkra, hogy bár az üzemet 1932-ben az alapító család eladta, de az ismert, jól csengő cégnevet megtartották. Az üzemben a feldolgozott gyümölcs 70%-a fekete ribizske, amelyet a Dijon felett levő hegyekben, azok lejtőin termesztnek. Az eredetvédelmi törvény alapján más helyen előállított gyümölcs nem kerülhet itt feldolgozásra. A gyümölcs minőségének biztosítása érdekében a termelőkkel szerződést kötnek, amely kiterjed a teljes termesztéstechnológiára, a szüret időpontjának meghatározására is. Az érési folyamatot laboratóriumi vizsgálatokkal folyamatosan nyomon követik és így a lehető legoptimálisabb időpontban határozzák meg a szüret időpontját. Követendő példaként állhat számunkra a termelő és a feldolgozó korrekt együttműködése. Érdekes volt végigkísérni a feldolgozási technológiát, amely végén minőségileg ellenőrzött, „eredetvédelemmel” ellátott termék kerül ki az üzemből.

Következőként a LYONNAISE DES EAUX regionális szennyvíztisztító teleppel ismerkedtünk meg. Különös érdeklődéssel tekintettük meg ezt a létesítményt, mert a tanulók teljesen új ismereteknek juthattak birtokába. A telepről a csatornarendszeren beérkező települési folyékony hulladék mechanikai és biológiai tisztítás után nyílt csatornán elvezetve mezőgazdasági területen kerül hasznosításra. A tisztítás után visszamaradó szennyvíz iszap elégetésre kerül. A keletkező salakanyag semminemű, a környezetet terhelő veszélyes anyagot nem tartalmaz. Nagy meglepetést okozott számunkra, hogy a telep működése óta, a folyamatos ellenőrzések ellenére még nem tapasztaltak nehézfém-szennyezést, ami a lakossági és a termelési szféra területén is, a nagyon szigorú környezetvédelmi előírások betartásának a következménye.

Nagy megtiszteltetés volt számunka Dijonban a város polgármesterének fogadása, amelyre mindhárom kecskeméti csoport meghívást kapott. Meghatódva vettünk részt az egykori burgundiai hercegek középkori palotájában, mely ma a városháza otthona, ezen az eseményen.

A PLOMBIÈRES-les-DIJON-ban töltött harmadik napon BIERRE-les-SE-MUR-ba utaztunk, ahol megtekintettük a HAMEAU-farmot, ami valójában egy múzeum. Az egykori, e vidékre jellemző életformát, a régi mesterségeket, használati tárgyakat, eszközöket ismerhettük meg. Jó például szolgálhat tanulóink számára a múlt és hagyományok tisztelete szempontjából.

Utunk következő állomása CHATILLON-sur-SEINE volt, ahol a múzeumban őrzött, egyedülállóan szép, úgynevezett vixi vázát is megnéztük. Valószínűleg görög eredetű 1,64 m magas, 1,45 m széles, több mint 200 kg súlyú, kb. 1000 l űrtartalmú váza, amelyet valószínűleg az etruszk kereskedők hoztak erre a területre.

Este táncos rendezvényt szerveztek vendéglátóink, ahol ismerkedésre is alkalom adódott a francia és magyar diákok között, lehetőség nyílt a francia ill. angol nyelvtudásuk „kipróbálására” is.

Az utolsó előtti nap reggelén DIJON-ból dél felé, a COTE-D-OR borvidéken áthaladva, DIJON-tól 17 km-re a CLOS VOUGEOT kastélyhoz érkezünk. A XVI. Századi kastélyt a cisztercita apátság építtette. Ma a „TASTE-VIN-lovagok” társaság birtokában van. A látogatás során megnézhattuk a citeaux-i présházban a négy óriási középkori sajtót és a valamikor használt szőlészeti-, borászati eszközöket. A kastély légköre, hangulata mindenkit áhítatra ösztönzött. Talán ez volt az egyik legérdekesebb látnivaló a hét során. Jó példája a tradíciók megőrzésének és a hagyományok tiszteletének.

Következőként BEAUNE városába érkezünk, ahol a turisztikai nevezetességeket (Hotel-Dieu, Notre-Dame, XVI. Századi városfalak stb.) látogattuk meg. A bizonytalan időjárás miatt a programban szereplő NOLAY vízesés helyett a LYCEE VITICOLE iskolában ebédeltünk. Ezen intézmény igazgatója YVES BAUDINET személyes jó barátja, a velünk tolmácsként utazó Deák István úrnak, ezért meghívott bennünket az iskola borpincéjébe, ahol bemutatta számunkra az iskola tevékenységét, majd életük első, szakszerű borkóstolójára hívta meg tanulóinkat.

Hazaindulásunk napjának délelőttjén került sor városnézésre DIJON-ban (városháza, me des Forges ódon házai, Notre-Dame, Kariatidás ház, Saint-Michel templom).

Összegzés

Franciaország mezőgazdasági termelése, feldolgozó ipara, kereskedelmének szervezettsége, általánosabban mezőgazdasági és ipari kultúrája a világ élvolnába tartozik. Az osztály jelenlegi tanulói a közeljövő agrárszakemberei. Az ambiciózus, fogékony fiatal szakemberjelölt az Uniós országok termelési kultúráját kísérli meg elsajátítani és mielőbb a gyakorlatban alkalmazni. A start pillanatában behozhatatlan hátrányba kerül, ha ezt nem teszi. A francia módszerek tanulmányozásával, átvételével, alkalmazásával megtanulhatunk a piacgazdaság zord feltételei között eredményesen gazdálkodni. Az osztály tanulói számára az utazás időtartama alatt kinyílt a világ, mind a szakmai, mid az egyetemes kultúra terén. Világossá válhatott számukra az idegen nyelv ismeretének szükségessége, megléte esetén hasznossága. Jó motiváció lehet számukra az elkövetkező évek szempontjából. Az oktatási intézmény vezetője és tanára számára jó lehetőség adódott a franciaországi intézmény megismerésére. Az ott tapasztaltak hasznosíthatók az itthoni tevékenységeink során.

A két intézmény között reményünk szerint létrejövő kétoldalú iskolai kapcsolat jó lehetőséget adhat mind a szakmai, mind a francia nyelv tanulása terén tanulóink és tanáraink számára is.

Végezetül köszönetet szeretnénk mondani az Oktatási Minisztériumnak, a magyarországi Francia Nagykövetség Kulturális Osztályának, a Francia–Magyar Kezdeményezések Társaságának, akik támogatásukkal, segítségükkel számunkra ezt az utazási lehetőséget biztosították. Kívánjuk, hogy munkájuk során sok, hasonlóan gazdag program létrehozásában segídkezzenek.

Gyuricza Gyuláné Nedelkovics Judit
10. C osztályfőnöke

A Leonardo Pályázat

**Az angliai szakmai és nyelvi tanulmányút
1999. augusztus 22 – szeptember 11.**

A Leonardo Alapítvány pályázatát megnyerve iskolánk huszonöt tanulója 1999. tavaszán lehetőséget kapott arra, hogy fejlessze szakmai és nyelvi tudását az angliai Salisbury-ben.

Nagy várakozással készültünk az útra, hiszen a csoportból még senki nem járt Angliában és csak néhányan éltek át a repülés izgalmát. A nyár folyamán több alkalommal tartottunk megbeszélést, melyek során felkészítettük a tanulókat és szüleiket a három hét várható eseményeire. Augusztus huszonkettedikén, vasárnap szálltunk fel a British Midland BD 734-es járatára és este kilenckor landoltunk a London Heathrow repterén. Angliai iskolánk, a TELC busza szállított el minket Salisbury-be, ahol már vártak ránk a fogadó családok.

Az első napok a várossal való ismerkedéssel teltek. A diákok megkapták órarendjüket és délelőttönként három-három foglalkozáson vettek részt. A gyerekeknek lehetőségük volt az iskolában tanuló más nemzetiségű fiatalokkal megismerkedni és együtt dolgozni.

A második és harmadik héten tanulóink szakmai gyakorlaton vettek részt, váltott csoportokban. A dísnövénykertész szakmacsoport tagjai virágboltokban, parkokban, a mezőgazdasági szakmacsoport tagjai egy farmon, a környezetvédő szakmacsoport tagjai pedig egy környezetvédelmi állomáson bizonyíthatták rátermettségüket.

Délutánonként legtöbbször kulturális programokon vettünk részt, melyeket részben az iskola, részben mi szerveztünk. Megtekinthettük Salisbury látványosságait, köztük a katedrális, melynek tornya a legmagasabb Angliában. Az első héten a Stonehenge-nél tettünk látogatást, majd Bath-ban, Londonban jártunk. A második héten Oxford nevezetességeit és Bournemouth-nál az óceánt láttuk. Old Sarumban korhű normann és angolszász ruhákat és harci jelöneteket tekintettünk meg. Az utolsó napokban megkaptuk a bizonyítványokat és mindenki készülődött a hazatérésre. Huszonkettedikén a Ferihegy 2B-n landoltunk, ahol már vártak minket a szülők.

A három hét alatt tanulóink tapasztalatokat szereztek a mindennapi angol életstílusról, kultúráról és angol nyelvi kommunikációs készségük jelentős mértékben fejlődött.

1999. október 1.

Kéhléné Sípós Adrienn
Mk. vezető tanár

Az „iskolánkért” alapítvány

A „Kocsis Pál Mezőgazdasági Középfokú Tanintézetért” alapítványt 1992. december 14-én hozták létre az intézet tanárai: Bartókné Buzás Margit, Kasztel Balázs, Khin Erzsébet, dr. Tiba István igazgató, valamint az Olympos Gyümölcsléélőállító Kft. Az alapítvány induló vagyona 33 000 Ft (mely összeg nagyobb részét az Olympos Kft. bocsátotta az alapítvány rendelkezésére), s azt az Országos Kereskedelmi és Hitelbank Kecskeméti Fiókjában helyezték letétbe.

Az alapítvány kuratóriumának három tagja volt: Bartókné Buzás Margit tanárnő, dr. Bolgár Jenőné tanárnő és Forgó Zsuzsanna tanárnő. Időközben ők munkahelyet változtattak, ezért 1996-ban új kuratórium alakult Kasztel Balázs tanár, Khin Erzsébet tanárnő és dr. Tiba István igazgató részvételével. Az alapítvány nyilvántartási és könyvelési munkáját Maros Béláné iskolatitkár vezette.

Jelenleg – jogi megfontolások eredményeként – a kuratórium ismét átalakulás előtt áll.

Az alapítók a következőkben fogalmazták meg az alapítvány főbb céljait:

- szakmai képzés feltételeinek javítása,
- az anyagilag hátrányos helyzetű tanulók esélyegyenlőségének biztosítása,
- hozzájárulás a tehetséges tanulók képzéséhez,
- az iskola tárgyi feltételeinek javítása,
- tanulmányutak szervezése diákok és pedagógusok részére,
- tanórán kívüli hasznos foglalkozások finanszírozása
- külföldi kapcsolatok létesítése,
- kiadványok, eszközök beszerzése.

E célokkal összhangban az alapítvány támogatta és támogatja például az iskolai rendezvények, ünnepségek műsorának színvonalasabbá tételét (pl. szalagavató báli ruhák kölcsönzése), iskolai versenyeket hirdet meg és díjaz (pl. műfordító verseny) segítette a francia és német cserekapcsolatban résztvevő diákok és pedagógusok kiutazását, támogatta pedagógusok továbbképzését és végzős tanulók tanórán kívüli felkészítését az érettségi vizsgára.

Az utóbbi időben sajnos egyre nagyobb szükség van a társadalmi életben bekövetkezett változások negatív hatásainak enyhítésére. Egyre több olyan kérelem érkezik a kuratóriumhoz, melyben a tanulók létfenntartásukhoz, ill. alapvető tanulási elvárások teljesítéséhez kérnek anyagi segítséget.

Eddig valamennyi ilyen kérést támogatni tudott az alapítvány, pl. iskolai ebéd, vizsgadíjak, buszbérletek részbeni vagy teljes kifizetésével.

Miből lehetett mindezt finanszírozni? Az alapítvány vagyonának legfőbb gyarapítói az iskolában tanuló diákok szülei, s az iskolával kapcsolatban álló cégek. Nagy segítséget jelentett az a törvény, mely lehetővé teszi, hogy a munkavállalók adójuk 1%-át intézmények javára fordíthassák, továbbá jelentős összegek származnak az évente megrendezett, immár hagyományossá váló alapítványi bálók bevételeiből is.

E jövedelemforrásoknak köszönhetően 1998. elejére az alapítványi vagyon elérte az 1 000 000 Ft-ot. Ezen összeget a kuratórium a Kereskedelmi és Hitelbanknál egyéves tartós kamatra letétbe helyezte.

Tisztelet és köszönet illeti mindazokat, akik pénzadományukkal és/vagy munkájukkal önzetlenül segítik az alapítvány működését, vagyonának gyarapodását, s ezáltal megpróbálják szebbé, könnyebbé, vagy éppen elviselhetővé tenni más emberek, s főként fiatal emberek életét.

Kecskemét, 1998. december 1.

Khin Erzsébet tanár
kuratóriumi elnök

Az iskolai könyvtár, mint az ismeretek tárháza

Az iskolában 1931-ben létrejött, úgynevezett népkönyvtár a második világháború idején jelentős károkat szenvedett. Mindössze 183 könyv maradt meg ebből az időszakból. A könyvtár újbóli kialakítását az 1950/51. tanévtől iskolánk volt tanára, Szabó Attila kezdte el. Ő nagy odaadással figyelt arra, hogy a szépirodalmi művek és az iskola profiljának megfelelő szakmai könyvek arányosan kerüljenek be a könyvtári állományba. 1955-től Tömösközy Emil matematika tanár – mint könyvrajongó – folytatta a könyvtárbővítés munkáját. Nevelési alapelve volt, hogy minden tanuló legalább egy könyvet olvasson el havonta. Mindemellett alapelvnek megvásárlásával alapozta meg a kézikönyvtárat. Munkásságának köszönhetően húsz év alatt több mint kétezer kötettel gazdagodott a könyvtár. Az általa kialakított katalógusrendszer megtalálhatóvá és visszakereshetővé tette az iskolai könyvtári állományt.

Sajnos a többszöri költözés megviselte a könyvek nagy részét. A könyvtárnak az évek hosszú során sok gazdája volt, főleg magyar szakos tanárkollégák irányításával történt a kölcsönzés.

Ez megváltoztatta az állomány összetételét. A szépirodalmi művek száma jelentősen növekedett, a szakmai és tudományos művek gyarapodása mérséklődött. Ezt az arányt figyelembe véve az utóbbi években nagy gondot fordított az iskola vezetése a hiányok pótlására. Így a jelenlegi tízezer kötetes állományban szép számmal megtalálhatók a tudományos és szakmai jellegű könyvek. Közel harmincféle lap és folyóirat jár az iskolának. Ezek kellően kielégítik a tanulók és a tanárok érdeklődését.

A mai világban az informatika használata nélkülözhetetlenné vált szinte minden szakmai területen. A könyvtártechnika sem kivétel ez alól. Iskolánkban a könyvtári nyilvántartás számítógépes program segítségével valósul meg, közel tíz éve. A korszerű nyilvántartáshoz azonban ma már ez sem elégséges. Ezért „Szirén” programot vásárolt az iskola. Az új rendszerre való áttérés folyamatban van. Miután a könyvtári állomány bekerül a programba, lehetőség nyílik arra, hogy a könyvtárhasználók önállóan keressék meg a kívánt szépirodalmi, szakirodalmi könyvet a számítógép segítségével.

Terveink szerint az internetes hálózat segítségével kialakulhat a könyvtárközi kölcsönzés is. Ez mérföldkövet fog jelenteni minden iskolai könyvtár számára. Lehetőség nyílik arra is, hogy különböző, a tanulókat segítő szoftverek vásárlásával segítse a könyvtár az iskola oktató-nevelő munkáját.

Az iskolánkban bevezetett technikusképzés hatására növekedett az igény a középiskolai szintnél magasabb tudást rejtő szakmai művek és folyóiratok, valamint idegen nyelvű (angol, német) szakirodalmi kiadványok beszerzése iránt.

Az 1998/99. tanévtől a NAT bevezetésével a 9. osztályban könyvtárhasználati ismereteket tanítunk heti egy órában. Így új lehetőség nyílik arra, hogy az első és második középiskolai évben a tanulók elsajátíthassák a könyvtár és a multimédia használatának, kezelésének alapjait. A lelkes tanári kar és a vezetőség összefogásával egyre inkább megvalósíthatóvá válik az az elképzelés, hogy ebben a gyorsan fejlődő világban megfelelő felkészültségű, az ismeretekben eligazodni tudó diákok kerüljenek ki a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola falai közül.

Kecskemét 1999. január 13.

Tiba Gabriella
könyvtáros

Az INFORMATIKA szerepe az oktatásban

Korunk nagy találmánya, a számítógép ma már a hétköznapi ember eszközévé vált. A méltán világhírű magyar informatikai szakembereken kívül a számítógépeket sokáig csak kevesen használták. Sokan idegenkedtek tőle. Ez a félelem – úgy tűnik – múltóban van. Az emberek felismerték a számítógép nagyszerűségét. Ez az oka, hogy már alapismereti szinten bekerülhetett az oktatásba. Az idegen nyelv mellett ez a másik olyan terület, ahol a nemzetközi szinthez képest nagy lemaradást kell pótolnunk.

Az oktatásban ma még döntően mint tantárgy szerepel, de már érezhető, hogy az informatika ennél sokkal többet jelent. Rendkívül jól alkalmazható a napi feladatok megoldásában. Az igaz, hogy egyfajta algoritmikus gondolkodásmódot követel meg. Ez azonban nem kifejezetten a számítógép miatt, hanem a problémák céltudatos feldolgozása, a lehetséges alternatívák megtalálása, a lehető legjobb megoldás kiválasztása érdekében szükséges. A számítógép erre készítet bennünket, s egyik nagy előnye éppen ebben rejlik. El kell érünk – külföldön ma már ez természetes –, hogy diákjaink a napi munkájuk során használják, használhassák és akarják használni a számítógépet. Ezt a folyamatot mi, pedagógusok úgy tudjuk katalizálni, ha a frontális foglalkozásokat feladva önálló keresésre, kutatásra neveljük, szoktatjuk, serkentjük tanulóinkat. A legnagyobb akadályt abban látom, hogy – valljuk meg őszintén – mi, pedagógusok sem barátkoztunk még meg kellőképpen a számítógéppel.

Az átállás azonban nem csak szemléletváltoztatást jelent, hanem az eddigi struktúrák megváltoztatását is, és ez bizony nem csekély feladat. A szakmai tartalom azonban rugalmasabban változtatható és tehető napra készre a számítógép segítségével. Ehhez elengedhetetlen, hogy a számítógép, az informatika áttörje a tantárgykorlátot. Az a folyamat, amely révén már egyre többen használják a számítógépet, tovább kell hogy folytatódjon és általánossá kell, hogy váljon. A folyamatos interaktív kapcsolatokhoz – melyek eddig a személyes találkozások révén jöhettek csak létre – teljes hálózat kiépítése szükséges. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy megszűnnek az emberi kapcsolatok, de sok esetben időt takarít meg.

Egy ilyen rendszer tökéletes kiépítése természetesen objektív okoktól is függ, nevezetesen anyagi korlátoktól. De a fejlődés mindenképpen ebbe az irányba mutat. Bízom abban, hogy ez ma már nem csak álom, hanem realitás.

Pajor Tibor
tanár

Tábortűz

Bizonyára kevés iskolát végzett ember található a nagyvilágban, aki ne emlékezne szívesen a diákévekre.

Talán vannak köztünk olyan elvetemültek is akik a matematika, magyar, kémia, fizika vagy a biológia dolgozatokra emlékeznek a legszívesebben. Ismereteim szerint ez utóbbival nem gyanúsíthatunk meg egyetlen átlag mezgést sem.

De vajon mi marad meg az iskolás évekből egy mezei diák emlékezetében?

Jómagam, felelésekre, a megírt dolgozatokra nem is emlékszem. Talán akkor még nem is volt számonkérés, mikor az iskolapadot koptattam. Sőt lehet, hogy tanórákat sem szerveztek a számunkra.

Egy dologban azonban biztos vagyok; minden osztálykiránduláson, társasági összejövetelen kötelességtudattól vezényelve részt vettem.

De vajon szeretnek-e a mezgések kirándulni, csatangolni? Az elmúlt évek tapasztalatai alapján határozottan állíthatom, hogy igen. Sőt, mindig akad néhány olyan, mindenre elszánt emberke, aki még nálam is jobban szeret.

Azért, nehogy azt képzelje bárki, hogy csavargásra buzdítom a tisztelt diákságot! Csupán arra gondoltam, hogy nem feltétlenül csak a tévé vagy a számítógép képernyőjét kell bámulni egész nap. Ifjú mezgés korom óta járom a fiatalokkal a természetet. Merész önkéntesekkel feledhetetlen napokat töltötünk el például „Kati néni” kunyhóiban a kiszáradt Kondor partján vagy havat tapostunk a Péteri-tó mentén a régi szép időkben. Az éjszakai túrák is élénken élnek emlékezetemben.

Az utóbbi három évben megkíséreltük összevonni a kellemeset a hasznossal. Iskolánk környezetvédős tanulói nyári gyakorlatukból egy-egy hetet a Kiskunsági Nemzeti Park területén tölthettek. Így történt ez idén nyáron is. Az idő és a természet általában kegyes volt hozzánk. Többnyire élvezhettük a nyári napsütést, tanulmányozhattuk a csillagokat a derült égbolton. Sajnos az is előfordult, hogy bőrig áztunk. Ilyenkor esett csak igazán jól a forró tea és kakaó.

Az öt nap során tanulmányoztuk a fülöpházi homokbuckák növény- és állatvilágát. A résztvevők megismerkedtek a növény- és rovargyűjtemények készítésének szépségeivel. Többen közeli ismeretséget kötöttek a tövises iglicével, az útszéli bogánccsal, s az összes ezen a tájon honos muharfajtaival. Ez utóbbiak vigasztalására szolgáljon azonban, hogy az előző évek terepgyakorlatain gyakrabban találkoztunk átoktövissel, amelynek termése kiválóan alkalmas a kézügyesség fejlesztésére. A tábor végére mindenki felismerte már a hétpettyes katicabogarat, a mezei sáskát, a zöld lombszöcskét és a sakktáblalepkét.

A kétéltűek környezetehz való alkalmazkodásának szép példáját láthattuk fülöpházi Szappan-szék kiszáradt, növényekkel borított szikes medrében. A több ezer igen fiatal egy-két centiméteres levelibéka a rikító sárgától a mély-aranyig minden színben pompázott, csak zöldben nem.

Békákból nem volt hiány az izsáki Kolon tó üde partján, mi több, ezen a helyen még az amúgy barnás árnyalatú kecskebéka is haragos fűszinben virított. Itt ismerkedtünk meg ezen kívül, a kis kócsaggal és a nagy kócsaggal. Láttunk egy nagyon ifjú barna réti héját, akit két feldühödött fecskeszülő üldözött, s a lányok legnagyobb ijedelmére pár méterrel mellettük szállt le a gólya.

Az idén került sor az első mezgés árokugró és túracipő-merítő versenyre is. Az utolsó héten már nekem is sikerült elmerítenem sokat próbált edzőcipőmet.

A hosszú túrák után jó volt ismét meglátni szálláshelyünk épületegyüttesét, amely Fülöpházától négy kilométerre a „Gulyás-tanyán” volt. Itt ismerkedtek a fiatal résztvevők a tanyasi élet rejtelseivel, szépségeivel. Terítékre került a magunk pucolta krumpli és hagyma, a saját készítésű pörkölt, a fényt és a meleget pedig a kollektív munkával gyűjtött tábortűz szolgáltatta.

Volt aki nem gazdagodott semmivel. És volt aki igen. Lehet csak annyival, hogy már nem iszonyodik a levelibékától. Az is elképzelhető, hogy egyesek már bográcsban is tudnak főzni. S persze van aki tanult, sokat sok mindenről, én is ezek közé tartozom, tehát aki úgy érzi, hogy érdemes volt, azt jövőre is várjuk ugyanott!

Juhász István
szaktanár

A kecskeméti Kocsis Pál és a rüsselsheimi zeneiskola kapcsolatának története

1992. szeptember 11-én először nyíltott arra alkalmunk (Thomas Müller a rüsselsheimi zeneiskola igazgatója és Eveline Casteal), hogy Rüsselsheim új testvérvárosát megismerjük. Egy sportküldöttséggel busszal utaztunk Kecskemétre.

Megérkezve megismertük vendéglátóinkat dr. Tiba Istvánt és dr. Tóth Antóniát, akikkel azóta jó barátság köt össze bennünket. A fogadtatás különösen szívélyes volt. Vendéglátóink egy teljes hétvégén bemutatták nekünk a város nevezetességeit. Emellett összeismertettek bennünket a Kecskeméten működő zenei intézmények képviselőivel. Búcsúzásként megnéztünk egy koncertet a Kátana József Színházban, mielőtt a busz újra visszavitt bennünket Rüsselsheimbe.

Ezután nem tartott sokáig az első közös rendezvény megszervezése. 1993 áprilisában a zeneiskola gyermekkórusa Kecskemétre látogatott, és a Kocsis Pál iskola koncertjén részt vett. Húsz diák, négy tanár utazott Budapestre, ahol már a Kecskemétről érkezett busz várt ránk. Vendéglátóink újra remek programot készítettek elő. Fogadást az énekeseknek a polgármesteri hivatalban, koncertet a zeneiskolában és népzenei táncházat a Kocsis Pál Iskola dísztermében. A kórus fellépése Wilfried Vokt vezényletével nagy sikert aratott. Elutazásunk előtt még megtekintettük a hangszermúzeumot és megismertük a csodálatos Budapestet.

Néhány hónap múlva a Kocsis Pál iskola kórusa látogatott Rüsselsheimbe. 1993. október 1-jén az Immanuel Kant gimnázium aulájában zenei koncertet rendeztek, ahol közreműködtek a magyar énekesek és táncosok. A vendégeket fogadták a városházán és lehetőségük nyílt Rüsselsheim és környékének megismerésére. 40 vendégünkkel kirándultunk Rheingaubá és megtekintettük a rüsselsheimi múzeumot.

1994 májusában zajlott a következő találkozó. A zeneiskola fúvós együttese tekintette meg a magyar testvérvárost, és részt vett egy koncerten.

A következő két évben nem találkoztunk, időpontegyeztetési gondok miatt. De 1997-ben a sikeres kapcsolatot tovább folytattuk. Az első októberi hétfőn egy kis zenészcsoporthoz keresett fel bennünket Kecskemétről. Zenével és tánccal gazdagították a Német Egység ünnepének programját 1997. október 3-án Rüsselsheimben. Ezáltal tovább fejlődtek a jó iskolai és egyéni kapcsolatok. Reméljük a jövőben a cserelátogatás Kecskeméttel éppúgy sikeres lesz, mint eddig, már előre örülünk a következő látogatásnak. Szívből gratulálunk a Kocsis Pál iskolának a 70. éves jubileumához.

Thomas Müller
igazgató

Eveline Casteal
igazgatóhelyettes

ministère de l'agriculture, de la pêche et de l'alimentation

CHARTRE DE COOPERATION

Félix KIR

Document de travail - Projet

Nous, soussignés,

Monsieur Claude MONTENOT, Directeur de l'Etablissement Agro-Alimentaire « Félix-KIR », 85, rue de Velars, BP 87, 21370 PLOMBIERES-LES-DIJON - France, d'une part,

Monsieur Tibi ISTUAN, Directeur de l'Etablissement Agricole KOCISIS PAL, 9, rue Saint IMRE, 6000 KECSKEMET - Hongrie, d'autre part,

Désirons réaliser une coopération pédagogique et technique entre nos deux établissements.

Cette coopération pourra prendre les formes suivantes :

- échanges d'élèves,
- échanges d'apprentis et stagiaires,
- échange d'enseignants et formateurs,
- missions d'études.

Les thèmes de la coopération pourront être les suivants :

- apprentissage de la langue française,
- domaines généraux : chimie, physique, biochimie, informatique, etc...
- domaine agro-alimentaire : fruits et légumes, analyses biochimiques et biotechnologiques, etc...
- domaines liés à la connaissance de l'environnement.

Cette coopération sera définie avec plus de détails lors de notre prochaine rencontre (en décembre 1999).

Les objectifs communs seront alors rédigés, ainsi que les grands thèmes des programmes de coopération, qu'ils soient bilatéraux ou multilatéraux.

Cette charte de coopération a pour but d'exprimer notre engagement moral et professionnel à travailler ensemble, afin de promouvoir nos deux établissements, ainsi que la formation de nos publics respectifs.

Dans le cadre de l'adhésion future de la Hongrie à l'Union Européenne, nous partagerons nos candidatures, ainsi que nos compétences.

Les actions que nous mènerons entreront dans le cadre de projets bilatéraux ou communautaires et participeront à l'adaptation de l'enseignement agricole hongrois, aux politiques de l'Union Européenne, en matière d'éducation et de formation.

Le Directeur de l'Ecole Agricole KOCISIS PAL,

T. ISTUAN

Le Directeur de l'EPLA « Félix-KIR »,

CL. MONTENOT

KARINE PERLIER

ETABLISSEMENT PUBLIC D'ENSEIGNEMENT AGRO-ALIMENTAIRE

BP 87 - 85, rue de Velars - 21370 Plombières-les-Dijon - Tél. : 03.80.53.13.13 - Fax : 03.80.53.13.41

Együttműködési egyezmény

– munkatervezet –

Alulírott Caude Montenot úr, a Félix KIR Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Líceum igazgatója (85 rue de Velars 21370 Plombières-les-Dijon France) és dr. Tiba István úr, a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakképző Intézet igazgatója (6000 Kecskemét, Szent Imre u. 9. Magyarország) megállapodnak a két intézmény közötti szakmai és pedagógiai együttműködés létrehozásában.

Ez az egyezmény a következő formákra terjed ki:

- tanulók cseréje,
- szakmai tanulói gyakorlatok és tapasztalatok cseréje,
- szakmai küldöttségek munkája,
- szaktanárok cseréje.

A megállapodás témái az alábbiak:

- francia nyelvi továbbképzés,
- általános területek, (kémia, fizika, biokémia, informatika... stb.) szakmódszertani tapasztalatok,
- mezőgazdasági és élelmiszeripari területek (gyümölcs, zöldség, analitika, biotechnológia ... stb.),
- környezetvédelem és -ismeret.

A megállapodás a következő találkozás alkalmával kerül érvényesítésre (1999. december). A gyakorlati végrehajtás céljai ekkor részletesen lesznek meghatározva, az előzőekben felsorolt témákkal együtt, amelyek az állandó kommunikációt és a bővítés lehetőségeit is tartalmazzák.

Ennek az együttműködési egyezménynek az a célja, hogy kifejezzük erkölcsi és szakmai elkötelezettségünket egymás iránt, egy olyan távolabbi cél érdekében, ahol kiemelt értékkel kezeljük intézményeink jövőjét és a fiatalok szakmai fejlődését.

A francia fél ismeretek és tapasztalatok átadásával segíti Magyarország Európai Unió csatlakozását. Ezek a gyakorlatban azt szolgálják, hogy a magyar mezőgazdasági képzés és oktatás megfeleljen az Európai Unió elvárásainak.

Kecskemét 1999. szeptember 30.

Dr. Tiba István
igazgató

Claude Montenot
igazgató
Megbízásából aláírta:
Karine Mergem

A diákönkormányzat munkája

(Riport Vincze Zsigmond tanár úrral, a DÖK patronálójával)

Varga Klaudia II/B. osztályos tanuló vagyok. Az iskolába kerülésem óta érdekelt a diákönkormányzat tevékenysége, noha én nem vagyok a DÖK tagja. A rendezvényeik keltették fel az érdeklődésemet, és éppen egy ilyen hagyományos iskolai rendezvény, a gólyabál adott lehetőséget arra, hogy történelemtanárommal, Vincze Zsigmond tanár úrral, a diákönkormányzat patronálójával a műsor egyik szünetében riportot készítsék a diákönkormányzat munkájáról.

– *Mi az Ön feladata a diákönkormányzat munkájában?*

– 1995 szeptemberében kaptam a felkérést, hogy legyek a diákönkormányzatot segítő tanár. Elviekben a diákönkormányzatnak önmagát kellene kormányoznia, az én feladatomban az lenne, hogy segítsen őket – a valóságban azonban fordítva van –, illetve a tanári kart képviseljem.

– *Kérem, mutassa be röviden a diákönkormányzat szervezeti felépítését!*

– A diákönkormányzatba minden osztály 2-2 főt küldhet. Régebben az egész iskola diáksága, újabban a küldöttek választják a diákönkormányzat elnökét és a helyetteseit egy évre a szeptemberi alakuló gyűlésen, amely minden tanév első közgyűlése.

– *Milyen programokat szervez a DÖK?*

– A tanév elején (az alakuló ülésen) dönt a diákönkormányzat az éves programokról, és ekkor választjuk meg a DÖK elnökét is. Szeptemberben és október elején a gólyabál szervezése és az elsősök avatása a feladatunk. Minden évben van egy nap, amit a diákság szabadon felhasználhat az iskola keretein belül. Szintén az alakuló ülésen döntjük el szavazással, hogy mire használjuk fel. Az utóbbi két évben ún. „fordított napot” rendeztünk decemberben a Kocsis Napok részeként. Ekkor mutatkoztak be a diákkirály-jelöltek, a tanulók ezután az általuk választott előadásokra mehettek, s a napot végül játékos sportvetélkedők, tanár–diák mérkőzések zárták.

Kétévente iskolafórumot rendezünk, ahol minden iskolapolgárnak joga van bármilyen problémát fölvetni, s kérdéseket intézni az iskola vezetőihez, tanáraihoz, diákjaihoz. A DÖK részt vesz továbbá az iskolabálok szervezésében (takarítás, büfé stb.); tartja a kapcsolatot más diákszervezetekkel, az Ifjúsági Orthonnal; csapatot állít ki városi diákrendezvényekre (pl. diákpárbaj), küldötteket delegál a városi diákfórumokra, képviselteti magát a fegyelmi tárgyalásokon. Az év végén egy szerény ünnepség keretében megköszöni a tanári kar munkáját.

1999 márciusában a Németh László Gimnáziummal közösen zenei fesztivál rendezésében vettünk részt.

– *Hogyan ítéli meg az iskolai diákönkormányzat tekintélyét?*

– Van még mit javítanunk rajta! 10-15 főre tehető azoknak a száma, akikre mindig minden körülmények között számítani lehet. A küldöttek többsége, vagy még inkább a diákság zöme legfeljebb az iskolarádióból, illetve a faliújságokból értesül a DÖK munkájáról.

– *Milyen eredményeket ért el a DÖK?*

– A jó hangulatú diákrendezvényeket tekintem igazi DÖK-sikernek. Ilyen volt például az 1997 februári diákpárba, vagy az 1997–98-as tanév gólyabálja és fordított napja.

– *Milyen jövőbeli terveik vannak?*

– Természetesen több jó hangulatú diákrendezvény szervezése, de szeretnénk kivenni a részünket a tanár–diák kapcsolat összehangolásából is.

1999. október 1.

Varga Klaudia
10.B osztály
tanulója

Testnevelés – tömegsport – versenysport

A Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola életében nevezetes dátum volt 1993. szeptember 1. Ekkor vehették a diákok birtokukba az új sportsarnokot. 1993. december 1-jén ünnepélyes keretek között hivatalosan is felavattuk a 37×17 m-es csarnokot. Az ünnepségen tornabemutató, zenés gimnasztika-, kosárlabda- és karatebemutató volt.

Az új sportsarnokban szabványméretű röplabdapálya, megfelelő nagyságú kosárlabdapálya biztosítja, hogy a tanulók gyakoroljanak vagy mérkőzéseket játszanak. A terem mérete lehetővé teszi még a teremlabdarúgást és kézilabdázást is.

A tornaszereink jók, többségük versenyekre is alkalmas. Rendelkezünk még egy különálló kondicionáló teremmel is. Az iskolában hosszú évek óta sportkör működik, ahol különböző sportágakban a tehetséges tanulók délutánonként gyakorolhatnak és készülhetnek a versenyekre.

Atlétikából minden évben eredményesen szerepelnek versenyzőink a városi és a megyei versenyeken, kupákon. A legjobb eredményeket a különböző futószámokban és dobószámokban érték el. Alapfokú versenyeken és diákolimpiákon sok érmet szereztek.

Az országos döntőn dobogós helyezést ért el:

- Ludvig Ágnes 100 m síkfutás 2. hely;
- Arató Roland diszkoszvetés 3. hely.

A megyei döntőn érmet szerző egyéni versenyzők:

– Szabó Orsolya	800 m
– Szabó Ádám	100 m
– Tóth András	súlylökés
– Fejes Györgyi	100 m
– Marton Sándor	100 m
– Bársony Julianna	100 m, távolugrás
– Márta Andrea	gerelyhajítás, mezei futás
– Ácsbog Attila	gerelyhajítás
– Sántha Tibor	100 m
– Árvai Edit	100 m
– Kővári Szandra	súlylökés
– Dobóczy Gábor	hosszútávfutás

A csapatversenyeken is eredményesen szerepeltek sportolóink a megyei döntőkön:

Súlylökés fiúcsapat	1998. május	2. hely
Súlylökés lánycsapat	1998. október	1. hely
Diszkoszvetés fiúcsapat	1994. és 1998. május	1. hely
Távolugrás lánycsapat	1998. október	3. hely
Mezei futás fiú- és lánycsapat	1996. március	3. hely

Nemcsak atlétikában, hanem szertornában is sikerült 1995. márciusban a megyei döntőn bronzérmet szerezni a lánycsapatunkkal: Margit Orsolya, Kőkény Szilvia, Faragó Judit, Bolvári Zsuzsanna és Kiss Éva közreműködésével.

Kiss Éva az egyéni versenyben ezüstérmes lett.

Labdarúgásban 1994. áprilisban a megyei döntőn játszott csapatunk és ezüstérmet szereztek.

Kosárlabda fiúcsapat ugyanebben az évben szintén ezüstérmet nyert.

Fontosnak tartjuk a versenysport mellett a tömegsport népszerűsítését. Sikersek az ilyen jellegű iskolai rendezvényeink, mint például 1995. májusban a Kihívás napján tartott egész napos, minden diákot megmozgató sportnap. Az Intézeti napok keretében már hagyománynak tekinthető a diáknapok sport-délutánja, ahol váltójátékokban, labdajátékokban mérik össze az ügyességüket az egyes osztályok, illetve a tanárok és diákok. Évek óta rendezünk házibajnokságot labdarúgásban, röplabdában, kosárlabdában, kézilabdában. A jövőben is szeretnénk hozzájárulni ahhoz, hogy az iskolából kikerülő diákjaink szabadidejükben szívesen sportoljanak.

Kecskemét, 1999. január 6.

Mező Mihályné
Zuev Dimitrij
testnevelők

Az iskola igazgatói, vezetői

1. Dr. Gesztelyi Nagy László alapító igazgató	1929
2. Velich István főtanácsos, intézeti vezető	1929–1941
3. Rozsnyay József igazgató, szakmai vezető	1941–1948
4. Borka János iskolavezető	1950
5. Körösi György igazgató	1950–1972
6. Simon Sándor igazgató	1972–1973
7. Nagyhegyesi István igazgató	1973–1974
8. Dr. Tiba István igazgató, főtanácsos	1974–

Az 1999/2000. tanévben az iskola tanárai és dolgozói

Vezetők

Dr. Tiba István	igazgató
Kocsis Pál	igazgatóhelyettes
Zámbori Béláné	gazdasági igazgatóhelyettes
Kéhl Pál	gyakorlati oktatásvezető
Kocsis István	gyakorlati oktatásvezető helyettes

Pedagógusok

Balázs Erzsébet	szakoktató (mérnök-tanár)	Juhász István	tanár
Balla Erzsébet	tanár	Kasztel Balázs	tanár
Baranyi Éva	tanár	Kávai Mónika	tanár
Barkóczy László	szakoktató	Kéhlné	
Bathó István	tanár	Sipos Adrienn	mérnök-tanár
Bátor Miklós	szakoktató (műszaki tanár)	Khin Erzsébet	tanár
Bogdányné		Kisné Bene Ágnes	tanár
Pigniczki Erzsébet	tanár	Ifj. Kocsis Pál	tanár
Brindzáné		Kocsisné	
Kárpi Ilona	tanár	Domján Erzsébet	tanár
Csabai Krisztina	tanár	Kürtösi Zsoltné	szakoktató
Domokos Mihály	mérnök-tanár	Lipóczy Sándor	szakoktató (műszaki tanár)
Dömötörné		Mező Mihályné	tanár
Bognár Judit	tanár	Nagyné Kasza Irén	tanár
Fehér Ágota	tanár	Oláh Mihály	tanár (műszaki tanár)
Fehér Pál	szakoktató	Pajor Tibor	mérnök-tanár
Gudmoné		Pásztor Attila	tanár
Jenei Magdolna	mérnök-tanár	Pesti Manuella	tanár
Gyuricza Gyuláné		Szani Edit	tanár
Nedelkovics Judit	mérnök-tanár	Tiba Gabriella	könyvtáros
Hegedűs Zsolt	szakoktató (mérnök-tanár)	Dr. Tóth Antónia	tanár
Horváthné		Tóth Szilvia	tanár
Kálmán Kornélia	tanár	Vincze Zsigmond	tanár
	(műszaki-tanár)	Zuev Dimitrij	tanár

Gazdasági hivatal dolgozói

Balogh Zoltánné	anyagkönyvelő
Buzsik Gyuláné	pénztáros
Halasi Józsefné	munkaügyi ügyintéző
Maros Béláné	tanulófelelős
Szántó Mártonné	számveteli ügyintéző

Technikai dolgozók

Ádám Sándorné	<i>takarító</i>	Kovács Tiborné	<i>gondnok</i>
Bakró Jánosné	<i>takarító</i>	Molnár József	<i>gépkocsivezető</i>
Borsodi Imre	<i>mg. gépszerelő</i>		<i>villanyszerelő</i>
Dakó Józsefné	<i>konyhai</i>	Nagy Sándor	<i>rendszergazda</i>
	<i>dolgozó</i>	Pethő Józsefné	<i>kertész</i>
Gömöri Lászlóné	<i>portás</i>	Pomozi Róbertné	<i>kertész</i>
Halasi Józsefné	<i>konyhai</i>	Rommer András	<i>mg. gépszerelő</i>
	<i>dolgozó</i>	Schmáll Károlyné	<i>konyhai</i>
Hegedűs József	<i>traktoros</i>		<i>dolgozó</i>
Hevér Istvánné	<i>takarító</i>	Suhajda Lászlóné	<i>takarító</i>
Hevér István	<i>karbantartó</i>	Szabó Józsefné	<i>kertész</i>
Juhász Dezső	<i>fűtő</i>	Türei János	<i>buszvezető</i>
Kiss Károly	<i>raktáros</i>	Vámos Zoltán	<i>oktatás-</i>
Kósa Tiborné	<i>szakács</i>		<i>technikus</i>
Kovács Antalné	<i>adminisztrátor</i>	Végh Lajosné	<i>élelmiszer-</i>
Kovács Gergelyné	<i>konyhai</i>		<i>raktáros</i>
	<i>dolgozó</i>	Virágh Pál	<i>kertész</i>

A tanulói létszám alakulása az iskola fennállásának legutóbbi tíz tanévében

1988/89.	létszám: 345 fő szakmunkástanuló: 272 fő szakközépiskolai tanuló: 73 fő
1989/90.	létszám: 448 fő szakmunkástanuló: 301 fő szakközépiskolai tanuló: 147 fő
1990/91.	létszám: 536 fő szakmunkástanuló: 290 fő szakközépiskolai tanuló: 246 fő
1991/92.	létszám: 617 fő szakmunkástanuló: 274 fő szakközépiskolai tanuló: 343 fő
1992/93.	létszám: 567 fő szakmunkástanuló: 196 fő szakközépiskolai tanuló: 371 fő
1993/94.	létszám: 606 fő szakmunkástanuló: 183 fő szakközépiskolai tanuló: 423 fő
1994/95.	létszám: 589 fő szakmunkástanuló: 171 fő szakközépiskolai tanuló: 418 fő
1995/96.	létszám: 551 fő szakmunkástanuló: 164 fő szakközépiskolai tanuló: 387 fő
1996/97.	létszám: 500 fő szakmunkástanuló: 142 fő szakközépiskolai tanuló: 358 fő

- 1997/98. létszám: 447 fő
szakmunkástanuló: 96 fő
szakközépiskolai tanuló: 351 fő
- 1998/99. létszám: 464 fő
szakmunkástanuló: 52 fő
szakközépiskolai tanuló: 370 fő
technikus: 42 fő
- 1999/2000. létszám: 490 fő
szakmunkástanuló: 45 fő
szakközépiskolai tanuló: 401 fő
technikus: 44 fő

Tanított profilok és óratervek a jubileumi tanévben

NAT-hoz igazított 1998-tól!

Mezőgazdasági szakmacsoport

ÓRATERV

Tantárgyak	Osztály/óraszám				Érettségi	Osztály/csoport
	9.	10.	11.	12.		
Irodalom	2	2	3	3		
Magyar nyelvtan	2	2	1	1	KÖÉ	
Történelem, társadalomism.	2	2	3	3	KÉ	
Idegien nyelv	4	4	4	4	KÉ	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Matematika	3	3	4	4	KÉ	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Fizika	2	2	–	–		
Kémia	2	2	–	–		
Biológia	2	2	2	2	KVÉ	11/2., 12/2.
Földrajz	2	2	–	–		
Informatika, techn. ism.	2	2	–	–		9/2., 10/2.
Ének-zene	1	1	–	–		
Testnevelés	2	2	2	2		
Mezőgazdasági alapgymak.	2	2	–	–		
Mezőgazdasági ismeretek	–	–	4	4	KVKÉ	
Mezőgazd. és műszaki gymak.	–	–	4	4		11/3., 12/3.
Mezőgazd. és műszaki ism.	–	–	2	2		
Összesen:	28	28	29	29		
Osztályfőnöki	1	1	1	1		
Szabad sáv:			2	2		
- Mezőgazdasági alapsimeretek	3	3	–	–	KVKÉ	
- Mezőgazdasági és műsz. gymak.	–	–	2	2		11/3., 12/3.
Mindösszesen:	32	32	34	34		

KÉ
KÖÉ
KVÉ
KVKÉ

- Kötelező érettségi tantárgy
- Kötelező összevont érettségi tantárgy
- Kötelező választandó érettségi tantárgy
- Kötelező választandó összevont érettségi tantárgy

MKM. 0152/93. Eng. alapján
Szabad sáv órakeret terhére:

- Kert. alapsimeret
- Ember és környezete
- Biológia
- Informatika
- Idegennyelv

NAT-hoz igazított 1998-tól!

Környezetvédelem-vízgazdálkodás szakmacsoport

ÓRATERV

Tantárgyak	Osztály/óraszám				Érettségi	Osztály/csoport
	9.	10.	11.	12.		
Irodalom	2	2	3	3		
Magyar nyelv	2	2	1	1	KÖÉ	
Történelem, társadalomism.	2	2	3	3	KÉ	
Idegen nyelv	4	4	4	4	KÉ	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Matematika	3	3	4	4	KÉ	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Fizika	2	2				
Kémia	2	2	2*	2*	KVÉ	11/2., 12/2.
Biológia	2	2				
Földrajz	2	2	–	–		
Informatika, techn. ism.	2	2	–	–		9/2., 10/2.
Ének-zene	1	1	–	–		
Testnevelés	2	2	2	2		
Természettudományi gyak.	2	2	–	–		9/3., 10/3.
Környezetvédelem	–	–	2	2	KVKÉ	
Méréstechnikai ismeretek	–	–	2	2		
Műszaki ismeretek	–	–	2	2		
Gyakorlat	–	–	4	4		11/3.
Összesen:	28	28	29	29		
Osztályfőnöki	1	1	1	1		
Szabad sáv	3	3	4	4		
Mindösszesen:	32	32	34	34		

KÉ – Kötelező érettségi tantárgy

KÖÉ – Kötelező összevont érettségi tantárgy

KVÉ – Kötelező választandó érettségi tantárgy

KVKÉ – Kötelező választandó összevont érettségi tantárgy

* – Az iskola igénye szerint

MKM. 50152/93. Eng. alapján

Szabad sáv órakeret terhére:

- Ember és környezet
- Biológia
- Informatika
- Mezőgazdasági alapsimeret
- Idegennyelv

NAT-hoz igazított 1998-tól!

Integrált (helyi) ÓRATERV

Tantárgyak	Osztály/óraszám				Érettségi	Osztály/csoport
	9.	10.	11.	12.		
Magyar nyelvtan	1	1	1	1	KÉx	
Magyar irodalom	3	3	3	3	KÉx	
Történelem, társadalomism.	2	2	3	3	KÉ	
Idegen nyelv	4	4	4	4	KÉ	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Matematika	3	3	4	4	KÉ	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Fizika	2	2	–	–		
Kémia	2	2	–	–		
Biológia	2	2	2	2	KVÉ	11/2., 12/2.
Földrajz	2	2	–	–		
Ének-zene	1	1	–	–		
Informatika	2	2	–	–		9/2., 10/2.
Életvitel és gyakorlat	2	2	–	–		9/2., 10/2.
Testnevelés	2	2	2	2		9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Mezőgazdasági ismeretek	–	–	4	4	KVÉx	
Műszaki ismeretek	–	–	2	2		
Mezőgazdasági gyakorlat	–	–	4	4		11/3., 12/3.
Összesen:	28	28	29	29		
Osztályfőnöki	1	1	1	1		
Szabad sáv	3	3	4	4	KVÉx	9/13., 10/3., 11/3.
Mindösszesen:	32	32	34	34		

Arányok: 9–10 évf.

Magyar	11–13%	12%
Idegen nyelv	9–13%	12%
Matematika	10–14%	11%
Ember és társadalom	10–14%	18%
Ember és természet	15–20%	18%
Földünk és környezetünk	4–7%	6%
Művészetek	9–12%	10%
Informatika	4–7%	5%
Életvitel és gyak. ism.	5–9%	7%
Testnevelés és sport	6–10%	7%

100%

KÉ	– Kötelező érettségi tantárgy	Javasolt kimenet
KÉx	– Kötelező összevont érettségi tantárgy	érettségi után: – Dísznövénykertész
KVÉ	– Kötelező választandó érettségi tantárgy	– Kertész
KVÉx	– Kötelező választandó összevont érettségi tantárgy	– Kertész- és növényvédelmi technikus
		– Mezőgazdasági technikus

NAT-hoz igazított 1998-tól!

Általános ÓRATERV

Tantárgyak			Osztály/óraszám				Érettségi	Osztály/csoport
			9.	10.	11.	12.		
Magyar irodalom			2	2	3	3		
Magyar nyelvtan			2	2	1	1	K	
Történelem			2	2	2	3	K	
Társadalomismeret / Filozófia			–	–	2	2		
Angol nyelv / Német nyelv*			4	4	4	4	K	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Matematika			3	3	4	4	K	9/2., 10/2., 11/2., 12/2.
Fizika			2	2	2****	2****	V	11/2., 12/2.,
Kémia			2	2				
Biológia			2	2				
Földrajz			2	2				
Informatika, techn. ism.			2	2	–	–		9/2., 10/2.
Ének-zene			1	1	–	–		
Testnevelés			2	2	2	2		
Szakmai előké- szítés	Orientáció	Szakmai orientáció	1,5	1,5	–	–		9/2., 10/2.
		Szakmai alapozás elmélet	–	–	5	5	V	11/3., 12/2.
	Alapozás	Szakmai alapozás gyakorlat	–	–	5	5		11/3., 12/3.
Összesen:			27,5	27,5	28	28		
Nem köte- lező óra- keret	**	Osztályfőnöki	1	1	1	1		
		Idegen nyelv ***	2	2	–	–		
		Szakmai orientáció	3,5	3,5	–	–		9/3., 10/3.
		Magyar nyelv és irod.	–	–	2	2		
		Történelem	–	–	2	2		
		Idegen nyelv	–	–	2	2		
		Matematika	1	1	2	2		
		Fizika, kémia, biológia	–	–	1	1		
		Szakmai alapismeretek	–	–	1	1		

- KÉ – Kötelező érettségi tantárgy
V – Választható érettségi tantárgy
* – A tanuló választása szerint
** – A nem kötelező órakeretből az emeltszintű érettségire történő felkészítéshez, továbbá 9–10. osztályokban szakmai orientációra és a 11–12. osztályokban szakmai alapozásra használunk fel órákat a tanuló választása szerint
*** – Az idegen nyelv váltására kényszerült tanulók felzárkóztatására
**** – Az iskola képzési profiljának megfelelően valamelyik természettudományi tantárgyat négy évig tanítja

Régi tanterv szerint: kifutó, befejező év, 2001.

1701. Dísnövénykertész szakközép**ÓRATERV (Ciklusra, 2 hétre értendő)**

Tantárgyak	Óraszámok			
	I. oszt.	II. oszt.	III. oszt.	IV. oszt.
Magyar nyelv és irodalom	6	6	6	6
Idegen nyelv	4	4	4	4
Történelem	4	4	4	4
Bev. a filozófiába	–	–	–	4
Matematika	8	8	6	4
Fizika	4	6	–	–
Kémia	7	–	–	–
Testnevelés	4	4	4	4
Osztályfőnöki	2	2	2	2
Fakultatív	–	–	–	4
Biológia	6	6	4	/2/
KRESZ	–	–	2	–
Munkavédelem	–	2	–	–
Géptan	3	4	4	–
Éghajlatlan	4	–	–	–
Dísnövényterm.	4	4	4	4
Parképítés	–	–	4	4
Virágkötészet	–	–	–	4
Zöldségajtatás	–	3	–	–
Munkaszervezés	–	–	–	3
Gyakorlat	12	12	21	21
Összesen:	68	65	65	68
Nyári szakmai gyak.	4 hét	4 hét	4 hét	

Környezetvédelmi szakcsoport ÓRATERV

Tantárgy	I. oszt.	II. oszt.	III. oszt.	IV. oszt.	Érettségi	V. +...
1. Magyar nyelv és irodalom	4	4	4	4	kötelező	
2. Történelem	2	2	2	2	kötelező	
3. Matematika	4	4	3	3	kötelező	
4. Idegen nyelv	4	4	4	4	kötelező	
5. Informatika	0+2	0+2	0+2	0+2	5–6–7–8.	
6. Fizika	2	2			tantárgyak	
7. Kémia	2	2	2	2	közül egy	
8. Biológia	2	2			kötelező	
9. Földrajz	–	2	–	–		
10. Testnevelés	2	2	2	2		2
11. Osztályfőnöki	1	1	1	1		1
12. Társadalomtud.	–	–	–	–		4
13. Szabad sáv	3	2	–	–		2
14. Természettud. gyak.	4	3	–	–		2
15. Környezetvédelem	–	–	2	2		4
16. Méréstechnika	–	–	2	2		4
17. Műszaki ismeretek	–	–	2	2		4
18. Gyakorlat	–	–	6	6		12
Összesen óra/hét	32	32	32	32		33
Nyári szakmai gyak. hét/ tanév	0–1	1–3	1–3	–		–

Megjegyzések:

- a 6., 7., 8., tantárgyak közül a III. IV. osztályban csak az egyik kötelező
- az 5., 14., 18., tantárgyak gyakorlati jellegűek, ennek megfelelő csoportbontás szükséges
- a 13. szabad sávban I. vagy II. osztályban minimum 2 óra/hét tanévenként rajzi ábrázolás az esetleges fennmaradó órakeret term. tud. elmélet és/vagy term. tud. gyakorlatra fordítható
- a 16., 17., tantárgyakon belül eltérő tartalmú választhatóság miatt ennek megfelelő csoportbontás szükséges
- a kötelező nyári gyak. IIIII. osztályban minimum 1 hét/tanév

Régi tanterv szerint: kifutó, befejező év, 2001.

Általános kertész szakma ÓRATERV

Tantárgyak	I. oszt.	Óraszámok II. oszt.	III. oszt.
Magyar nyelv és irodalom	2	4	4
Történelem, társ. ism.	2	2	4
Matematika	4	5	4
Fizika	4	3	–
Testnevelés	3	3	2
Osztályfőnöki	2	2	2
Közismereti tant.	17	19	16
Kert. növ. állattan	3	–	–
Közlekedési ismeretek	–	2	–
Munka és körny. véd.	2	–	–
Géptan	–	4	6
Ált. kert. ism	3	–	–
Gyümölcs-term.	2	4	5
Szőlőtermesztés	2	2	2
Zöldségtermesztés	4	4	4
Üzemi ismeretek	–	–	1
Szakmai elm. tant.	16	16	18
Elmélet összesen:	33	34	34
Szakmai gyakorlat	35	35	35
Év végi gyakorlat (5 hét)	35	35	–
Fakultatív tant.:			
Ember és környezete	2	–	–
Számítástechnika	–	1	1

A vezetési gyakorlat tanulónként 30 óra terhelést jelent az óraterven felül.

Környezetvédelmi technikus OKJ. 52 5470 04 Mezőgazdasági szakirány

5.3 A szakmai tantárgyak és az azokra fordítható ajánlott óraszámok

Tantárgy		1/13. évf.			2/14. évf.			Összesen		
s. sz.	Megnevezés	Elm.	Elm. ig. gyak.*	Össz.	Elm.	Elm. ig. gyak.*	Össz.	Elm.	Elm. ig. gyak.*	Össz.
	Osztályfőnöki óra	37/1	–	37	35/1	–	35	72	–	72
	Testnevelés	74/2	–	74	70/2	–	70	144	–	144
1.	Term. tud. vizsgálatok	–	148/4	148	–	–	–	–	148	148
2.	Környezetvédelem	148/4	148/4	296	–	–	–	148	148	296
3.	Méréstechnikai ism:	74/2	74/2	148	70/2	70/2	140	144	144	288
	a) Analitika I.	(74)/2	(74)/2	(148)	(70)/2	(70)/2	(140)	(70)	(70)	(140)
	b) Analitika II.	–	–	–	(70)/2	(70)/2	(140)	(70)	(70)	(140)
	c) Földmérés I.	(74)/2	(74)/2	(148)	(70)/2	(70)/2	(140)	(70)	(70)	(140)
4.	Műszaki ismeretek:	74/2	74/2	148	–	–	–	74	74	148
	a) Hidrológia és hidraulika	(74)/2	(74)/2	(148)	–	–	–	(74)	(74)	(148)
	b) Gépészeti alapis.	(74)/2	(74)/2	(148)	–	–	–	(74)	(74)	(148)
	c) Gépészeti és műszertech. ism.	(74)/2	(74)/2	(148)	–	–	–	(74)	(74)	(148)
5.	Műszaki rajz	74/2	–	74/2	–	–	–	74	–	74
6.	Környezetet terhelő technológiák	–	–	–	70/2	–	70	70	–	70
7.	Környezettechnika I.–II.	74/2	74/2	148	70/2	70/2	140	144	144	288
8.	Környezetgazdaságtan	–	–	–	70/2	–	70	70	–	70
9.	Jog és szakigazgatási ism.	–	–	–	70/2	70/2	140	70	70	140
10.	Munkavédelem I.	–	–	–	35/1	–	35	35	–	35
11.	Szakmaspecifikus ism.	–	–	–	210/6	210/6	420	210	210	420
	Kötelező összesen:	555	518	1073	700	420	1120	1255	938	2193
12.	Szabadon választható kötelező szakmai tantárgyak:*	148	74**	222	70	70**	70	218	74	292
	a) Szakmai idegen nyelv	(74)/2	–	(74)	(70)/2	–	(70)	(144)	–	(144)
	b) Vállalkozási ism.	–	–	–	(70)/2	–	(70)	(70)	–	(70)
	c) Informatika	(74)/2	–	(74)	(70)/2	–	(70)	(144)	–	(144)
	d) Települési környezetv.	(74)/2	–	(74)	(70)/2	–	(70)	(70)	–	(70)
	e) Természetvédelem	(74)/2	(74)/2	(148)	(70)/2	(70)	(140)	(74)	(74)	(148)
	f) Gépészeti alapis.	(70)/2	(74)/2	(148)	(70)/2	(70)	(140)	(74)	(74)	(148)
	Összesen:	703	592	1295	770	42	1190	1473	1012	2485

Megjegyzés:

A *-gal jelölt tantárgyak feldolgozása csoportbontást igényel.

A **-gal jelölt óraszám vagy az 1/13. vagy a 2/14. évfolyamon vehető igénybe.

A javasolt óraszámok magukban foglalják az összefoglalásra, értékelésre, valamint a szabad sávra fordítható időt.

Kertész- és növényvédelmi technikus OKJ. 52 6207 01 Szakközépiskolában érettségizett és szakmai alapozó tárgyakat tanult hallgatók részére

s. sz.	Tantárgyak megnevezése	2/14. évfolyam 37 hét/ó		3/15. évfolyam 34 hét/ó		összes óraszám	
		elmélet 19 h/ó	gyakorlat 18 h/ó	elmélet 17 h/ó	gyakorlat 17 h/ó	elmélet	gyakorlat
1.	Osztályfőnöki	19/1	18/1	17/1	17/1	36	35
2.	Mezőgazdasági és kertészeti alapismeretek	–	–	–	–	–	–
3.	Általános növényvédelmi ismeretek	–	63	–	–	–	63
4.	Alkalmazott kémiai és növényvédőszer ism.	–	35	–	35	–	70
5.	Laboratóriumi gyakorlat	–	70	–	35	–	105
6.	A szőlő termesztése és növényvédelme	57/3	49	51/3	49	108	98
7.	Gyümölcsfélék termesztése és növényvédelme	76/4	49	51/3	49	127	98
8.	Zöldségfélék termesztése és növényvédelme	76/4	35	51/3	49	127	84
9.	Dísznövények termesztése és növényvédelme	114/6	63	68/4	63	182	126
10.	Mászaki és építészeti ismeretek	114/6	63	68/4	91	182	154
11.	Kereskedelmi ismeretek	38/1	28	34/1	35	72	63
12.	Gazdálkodási vállalkozási és jogi ismeretek	–	21	51/3	21	51	42
13.	Informatika	–	56	–	35	–	91
14.	Vezetési és szervezési ismeretek	–	–	34/2	28	34	28
15.	Szakmai idegen nyelv	76/4	–	17/1	–	93	–
	Kötelező elmélet összesen:	570	–	442	–	1012	–
	Kötelező gyakorlat összesen:	–	550	–	507	–	1057
16.	Összefüggő üzemi gyakorlat összesen:	–	160	–	–	–	160
	Kötelező gyakorlat összesen	–	710	–	507	–	1217
17.	Szabadon választható kötelező szakmai tantárgy	95	–	153	–	248	–
18.	Szabadon választható kötelező szakmai gyak.	–	80	–	88	–	168
	Kötelező és szabadon választható szakmai tantárgyak összesen:	665	790	595	595	1260	1385
	9–10. évf. NAT alapozó					386	180
	11–12. évf. szakmai alapozó					210	280
	Összes óraszám					1856	1845
	Elmélet és gyak. Össz. órasz.						3701

Fakultációs tantárgyak: Megegyezik a gimnáziumot végzetteknek tett javaslattal!

Lótenyésztő OKJ. 31 6203 05

JAVASOLT ÓRATERV

S. sz.	Tantárgyak megnevezése	37 hét 1/11. évf.	37 hét 2/12. évf.	Összes óraszám
	Kötelező elméleti órák			
1.	Osztályfőnöki óra	37	37	72
2.	Testnevelés	74	70	144
3.	Munka- és környezetvédelem	37	–	37
4.	Gazdálkodási és szervezési ismeretek	–	70	70
5.	Anatómia és élettan	37	–	37
6.	Lótenyésztés	74	35	109
7.	Lóhasználat és versenyzési ism.	111	140	251
8.	Takarmányozástan	–	70	70
9.	Lovak egészségvédelme	–	35	35
10.	A lótartás műszaki ism.	37	–	37
	Kötelező elmélet összesen:	407	455	862
	Kötelező gyakorlat			
11.	Munka és környezetvédelem	21	–	21
12.	Gazdálkodási és szervezési ism.	–	70	70
13.	Anatómia és élettan	91	–	91
14.	Lótenyésztés	210	126	336
15.	Lóhasználat és versenyzési ism.	210	224	434
16.	Takarmányozástan	–	91	91
17.	Lovak egészségvédelme	–	70	70
18.	A lótartás műszaki ism.	42	–	42
19.	Nyári összefüggő szakmai gyak.	140	–	140
	Kötelező gyakorlat összesen:	714	581	1295
	Kötelező tantárgyak összesen:	1121	1036	2157
20.	Szabadon választható kötelező szakmai elmélet	74	70	144
21.	Szabadon választható kötelező szakmai gyakorlat	189	140	329
	*Szabadon választható kötelező szakmai tantárgyak összesen:	263	210	473
	Összes óraszám	1384	1246	2630

* A továbbiakban: Kötelező fakultatív tantárgy

Javasolt: OKJ. 31 6280 09 Traktorvezető
OKJ. 33 4641 01 Számítógép-kezelő

Virágkötő OKJ. 21 7862 01

Tantárgyak megnevezése	Elméleti óraszám		Gyakorlati óraszám	
	1/11 és v. 2/13	2/12 3/14	1/11 és v. 2/13	2/12 3/14
Virágkötészeti ismeretek	37/1	34/1	111/3	102/3
Dísznövénytermesztési ismeretek	18/0,5	17/ 0,5	37/1	34/1
Munka-, környezet- és tűzvédelmi ismeretek *	18/ 0,5	–	–	–
Kereskedelmi ismeretek*	–	17/ 0,5	–	17/ 0,5
Gazdasági alapismeretek*	18/ 0,5	–	18/ 0,5	–
Összesen:	91	68/2	166	153
Mindösszesen:		159		319

* Teljesített elméleti és gyakorlati tantárgyak:

Munka-, környezet- és tűzvédelmi ismeretek (elmélet): 18 óra

Kereskedelmi ismeretek (elmélet, gyakorlat): 34 óra

Gazdasági alapismeretek (elmélet, gyakorlat): 36 óra

Beszámított órák összesen: 88 óra

Megjegyzés:

Az OKJ. alapszakmáról a fakultatív óraszámából megmaradó óraszámot a szakmai vizsgára való felkészülésre kell felhasználni (ha több, önköltséges).

A Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakképző Intézet osztályai és tanulói a jubileumi évben

9. A Világbanki Mezőgazdasági Szakmacsoport

Bérczi Gergely
Czakó Angéla
Dézi András
Dobrai Szilvia
Enyedi Ágnes
Fábián Edina
Földi Ákos
Hefkó Andrea
Jámbrik Ferenc
Kálló János
Kerekes Mariann
Kovács Renáta
Morvai Richárd
Móricz István
Oláh Noémi
Oláh Tünde
Pisák Melinda
Pócsa Viktor
Somodi Tibor
Steiner Hajnalka
Sutus Szilvia
Szabó Zoltán
Szántó Erika
Téti Brigitta
Vincze István

9. B

Világbanki Környezetvédő Szakmacsoport

Antal Mariann
Czingel Bernadett
Dinya Zsolt
Farkas Krisztián
Gyulai Gábor
Holló Fanni
Horváth Gábor
Hódermarszki Balázs
Kása Réka
Kelemen István
Kis Zoltán
Koncz Diána
Kovács Gabriella
Kovács Henrietta
Látos Szilvia
Lázár Péter József
Lédeczi Róbert
Magyar Zsuzsanna
Melis András
Olajos Katalin
Papp Márta
Polyák Brigitta
Seres Viola
Szűcs Boglárka
Terecskei János
Tóth Ibolya
Tóth Mihály
Törőcsik Katalin
Tréfás Tóth Katalin

9. C

Dísznövénykertész szakközép

Acsai Renáta
Balogh Melinda
Benedek Csilla
Bújdosó Julianna
Dezső Tamara
Federics Júlia
Gulyás Norbert
Horváth István
Kalán Éva
Kertész Regina
Kocsis Éva
Kovács Gyöngyi
Lázár Anett
Nagy Margit
Nagy Zoltán
Petrovics Mónika
Pintye Tímea
Rácz Hajnalka
Simai Dávid
Szabó Edit
Szabó Melinda
Szalai Rita
Takaró István
Tantó Renáta
Tóth Erika
Tóth József
Tóth Tibor
Varga Mariann
Varga Péter
Vér Katalin
Vincze Adrienn
Vostyár Tamás

9. D

Általános szakközép

Andócs Tamás
Baranyi Aranka
Bán Klára
Borbély Betti
B. Tóth Szabina
Bújdosó István
Cseri Mónika
Csernák Szilvia
Duzmath Marianna
Falusi Annamária
Fekete Vilmos
Fekete Szabó Viktória
Gergely Imre
Gubacsi Anikó
Gulyás Erika
Hunyor Nikoletta
Izmán Mónika
Kalmár Adél
Kapás Anita
Koch Mariann
Kocsis Éva
Lakatos Veronika
Madarász András
Pataky Viktória
Patyi Anita
Polyák Szilvia
Szarvas Andrea
Szántó Ágnes
Suszter Andrea
Strausz Ilona
Ugray Veronika
Tóth Edina
Tóth Mária
Varga Edit
Wollár Andrea

9. E

Általános szakközép

Bacsó József
Bangó Gergely
Baranyi Sándor
Bari Nikoletta
B. Kiss Zsuzsanna
Bognár Ildikó
Dohi Norbert
Dolgoborodov Róbert
Domján László
Farkas Jenő
Fábián Tamás
Fábián Zsolt
Gonda István
Gyarmati Andrea
Igács László
Kasza Nikolett
Kiri Adrienn
Kozák Éva
Körös Edina
Kulman Miklós
Miklós Ágnes
Miklós Mária
Ponikfor Balázs
Rostás István
Róvös Horváth Nándor
Simon László Dániel
Somodi Csaba
Szőnyi Ferenc
Tormási Gábor
Tóth Rita
Varga Szilvia

10. A

Világbanki Mezőgazdasági Szakmacsoport

Barta Márton
Bernula Ákos
Csuka Márta
Czingel Czeília
Debreceni Judit
Frittmann Dániel
Gebei Melinda
Góuth Ádám
GreCs Anita
Hegedűs László
HugyecZ Mariann
Kara Gábor
Kis Anita
Kisjuhász Gábor
Kisjuhász Pál
Kiss Csilla
Kovács Ferenc
Kovács Gábor
Lengyeltóti Lili
Marton Balázs
Máté Enikő
Nyilas József
Oláh Dorottya
Oltyán István
Oszlánczi Tünde
Safranyik Dóra
Szálás Róbert
Szikora Gabriella
Szálller Henrietta
Tóth Mária
Virág Judit
Vén Diána
Welther Hajnalka

10. B

Világbanki Környezetvédő Szakmacsoport

Baráth Kitti
Benke Norbert
Budai Anita
Cserna Sára
Csikós Szabolcs
Domokos Zsolt
Facskó Zsanett
Farkas Elvira
Farkas Szonja
Fodor Csilla
Gál Zsuzsanna
Hegedüs Nelli
Juhász Bernadett
Karancsi Imre
Kárpáti Gergely
Mallár Krisztina
Nagy Anita
Nagy Katalin
Orlik Dóra
Óri Balázs
Polyák József
Racskó András
Renka Beáta
Rezák Máté
Ruszkai János
Sáringer Attila
Sinkó István
Szarka Teréz
Szőke Dóra
Tóth Nikolett
Vankó Tibor
Várszegi Miklós
Vecsei György
Zrinyi Anikó

10. C

Dísznövénykertész szakközép

Ágoston Mónika
Árvai Klára
Andocs Edit
Baranyi Krisztián
Bánfalvi Renáta
Bende Szilvia
Bernát Mária
Berta Brigitta
Budai Andrea
Dózsa Viktória
Gácsi Varga Anita
Gróf András
Gugyel Helga
Herczeg László
Juhász Szilvia
Kakucs Erika
Káli Zsuzsanna
Kiss Melinda
Kovács Tamás
Németh István
Pásztor Attila
Péntek Krisztina
Pityi Tímea
Szurov Diána
Takács Andrea
Tóth Andrea
Turi Katalin
Urbán Andrea
Valkai Anikó
Vankó Melinda
Varga Melinda
Verebes Endre

10. D

Virágkötő- lótenyésztő

Balogh Balázs
Baski Judit
Bárdos Beatrix
Bekő Andrea
Bencsik Bernadett
Böröczi Brigitta
Czeigersmidt Szilvia
Erdélyi Judit
Eszik Andrea
Farkas Kitty
Forgó Éva
Gebei Bernadett
Hamza Erika
Hegedűs Anita
Kiss Beáta
Kocsis Andrea
Madi Mónika
Makula Linda
Mata József
Mihályi Zsuzsanna
Miklós Klára
Molnár Beáta
Paprika Sándor
Sárai Szabó Márta
Sárvári Mónika
Solymosi Tamás
Szomolai Rózsa
Sőrés Melinda
Trencsényi Péter
Tószegi Edina
Vörösmarti Zoltán

11. A

Világbanki Környezetvédő Szakmacsoport

Benkó Tibor
Borhi Katalin
Budai Attila
Csontos Péter
Csordás Aranka
Fertig Gábor
Gulyás Gábor
Gyurkovics Kitti
Harkai Károly
Juhász Pintér Éva
Kalló Zsolt
Kanizsai Péter
Kisjuhácz Rita
Kiss Gabriella
Kobza Andrea
Koi Nikolett
Kócsi Attila
Kócsó Csilla
Kővári Szandra
Lugosi Borbála
Markó Melinda
Mányoki István
Máté Gábor
Nagy Nikolett
Planéta Ferenc
Reketyei János
Salamon László
Sárkány Anikó
Schiefer Andrea
Simon Edit
Szeleczki Zsuzsanna
Tóth György
Vásárhelyi Levente
Vizi László
Zoboki Tünde

11. B

Világbanki Környezetvédő Szakmacsoport

Agárdi Mónika
Ácsbog Artila
Balázs Csilla
Baranyai Evelin
Bodri Attila
Csizi Zoltán
Farkas Tóth Erzsébet
Fazekas Csilla
Flaisz Péter
Gácsi Adrienn
Golovics Ágnes
Hatvani Anna
Hatvani Klaudia
Jakab Virág
Juhász Anita
Kocsis Nóra
Kovács Mária
Krizsán Krisztián
Kuli Melinda
Martin Gábor
Migály Péter
Müller Ágnes
Papesch Katalin
Püski Zoltán
Simkó János
Stein Ferenc
Steiner Anikó
Szabó Elvira
Szabó György
Szentgyörgyi Ágnes
Székely Csaba
Szőke Szabolcs
Tasi Zita
Turóczy Mónika
Varga Klaudia
Vértesi Gábor

11. C

Dísznövénykertész szakközép

Balai József
Beke Csilla
Beliczai Zsolt
Bódog Katalin
Dinnyés Nikoletta
Eszik Kinga
Faragó Szilvia
Gombos Mária
Halasi Mónika
Horváth Bernadett
Horváth Gabriella
Kardos Erzsébet
Kecskés Mariann
Kollár Péter
Kurucz Mariann
Losonczy Anikó
Mészáros Emese
Molnár Tóth Edit
Morvai Lídia
Nagy Judit
Nagy Sándor
Oláh Krisztina
Pankotai Imre
Papp Mónika
Papp Nóra
Pataki Brigitta
Pintér Gyula
Szabó Attila
Szabó Mária
Szelei Noémi
Szilágyi Szilvia
Tóth Erzsébet
Tóth Tímea

12. A

Világbanki Mezőgazdasági Szakmacsoport

Árvai Edit
Balázs Anasztázia
Balázs Katalin
Dobos Anita
Falusi Teodora
Faragó Nikoletta
Gróf András
Horváth Balázs
Kálmán Hajnalka
Kmotrik Dóra
Kovács Annamária
Kurucz Mónika
Laczkó Andrea
Laczkó István
Máté Erika
Novák Katalin
Ördög Emese
Polgár István
Sáfrán Ferenc
Sántha Tibor
Szondi Ákos
Tóth Nikoletta
Vidákovics Rózsa

12. B

Világbanki Környezetvédő Szakmacsoport

Beke Anita
Borka Barbara
Boros Edit
Budai Zsuzsanna
Domján Ágota
Horváth Éva
Jarábik Anna
Kocsis Imre
Kovács Erika
Körösi Zsuzsanna
Ladányi András
Lengyel Pál
Lóczi Imre
Magyar Nikoletta
Molnár Ottó
Müller Gyula
Nagy Edina
Nagy Ildikó
Papp Tamás
Rédli Péter
Ruszkai Gabriella
Ruszkai Zsuzsanna
Simon Ágnes
Szilvási Zsuzsanna
Takács Anita
Tószegi Szilvia
Varga Viktória
Vén Nikolett

11. K

Általános Kertész Szakmunkás

Baranya Gábor
Bányóczki Dóra
Borsos István
Czégai Zsolt
Gubacsi Kálmán
Jakab Éva
Kecskés Gábor
Kovács Károly
Ondó Erika
Rózsa Krisztina
Szabolcska Zoltán
Szélesi Krisztina
Tót Péter Róbert
Varga Attila

1/13. Környezetvédő technikus

Bakos Henrietta
Börönte Bernadett
Csesznok Dávid
Golovics Ferenc
Fekete Andrea
Holl Brigitta
Hürkecz Sándor
Kőrösi Andrea
Kun Annamária
Kürtösi Zsolt
Lakner Zsolt
Lajos János
Lajos Veronika
Magyar Tibor
Mayer Ildikó
Moiskó Dávid
Nagygyörgy Zoltán
Seffer Attila
Szabó Kálmán
Szabó Zsuzsanna
Tímár Gábor
Torma Katalin
Tóth Laura

3/15. Kertész- és növényvédelmi technikus

Antal Mária
Balogh Ákos
Fürj László
Gerencsér Tímea
Grósz Adrienn
Juhász Katalin
Kis Márta
Molnár András
Olajos Sándor
Rusvai Zsolt
Szarka Erika
Szilvási Irén
Szuromi Zoltán
Takács Zoltán
Tarjányi Mónika
Tasi Renáta
Vadnai Brigitta
Vincze Béla
Végh Antónia

Iskolai SZMK-vezetők

Ruszkai János *elnök*

Virág Józsefné

Bárdos Jánosné

Horváth Pálné

Steinné Egri Olga

Az „Iskolaszék” tagjai 1999-ben

Dr. Fekete László *elnök*

Garaczi János

Ruszkai János

Kocsis Pál

Gyuricza Gyuláné

Varga Klaudia *tanuló*

Virág Józsefné

Magyar Tibor
1/13. *technikus osztály*
tanulója

Sanyarú sors

Igazgyöngy.

Vagy legalábbis hasonló. Patakfalvi Imre, 4. C osztályos szakközépiskolai tanuló fáradtan törölte le a homlokára kiütköző verejtékcseppeket jobb kézfejjével. Tulajdonképpen az volt az, melyet a Nap és a forróság furcsa játékaként egy kívülálló akár igazgyöngynek is nézhetett volna, ha éppen a környéken jár.

Bár az is igaz, ez elég furcsa lett volna. Nem járt erre a madár sem. S főleg nem ilyen örületes melegben. Néhány tücsök cirpelt a közeli rét valaha üde zöld, ám mostanra sárgára száradt, szénaszerű füve közül, és talán félóránként tűnt fel egy-egy személygépkocsi a nem messze lévő autópályán, hogy aztán ugyanilyen váratlanul el is tűnjön a párszáz méter távolságban leledző kanyar mögött, miután végigszáguldott az út azon részén, mely gyakorlatilag elválasztotta a tanüzem központi épületét, a megművelésre váró területektől.

Imre kelletlenül lobogtatta átizzadt pólóját, hogy ezzel is kicsit elviselhetőbbé tegye a pokoli meleget, ami ezen az áprilisi napon tört rá. Nem értette miért nincs egy kicsi szerencséje, ha szakadna az eső büntetését eltölthetné valamelyik fóliasátorban, vagy üvegházban kevésbé megerőltető munkával, vagy ha már így rendelte a mindenható, hogy hibájáért ilyen kemény munkával kell lakolnia, legalább kellemes lenne az idő, s nem ilyen tikkasztó hőség. A sors furcsa firtora, hogy alig egy hete még hó borította ezt a területet, most meg csak úgy porzik a talaj valahányszor csak belevág kapájával. Persze ha kellemes lenne az időjárás, talán nem is lenne büntetés, ugyanis kidolgozott izmainak nem okozna túlságosan nagy gondot a munka, mellyel megbízták, s végezze vele a megadott idő előtt, így azonban ha nem végez vele délután ketőig, addig innen nem mehet el, míg rendesen be nem fejezte a feladatát.

Már-már azt is megbánta, hogy vitába szállt a tanárral, egy aprócska semmi ügy miatt. Sosem tudta mikor kell befognia a száját. Ő a Tanár, ő meg csak a tanuló.

A többiek bizonyára valami könnyebb munkát végeznek, talán csupán gyomlálnak, vagy éppen locsolják a vetést, egy azonban biztos: sokkal jobb dolguk van, mint neki.

Ugyanis neki az a munka jutott, hogy bontsa le a tanüzem kertjének jobb oldalát alkotó kerítést, mely betonoszlopokon levő elrozsdásodott drótkerítésből állt. Nemcsak a dróthálót kellett lefejténie, hanem az oszlopokat is ki kellett emelnie a földből. Egy-egy ilyen oszlop három méter hosszú volt, s akár hatvan kilót is nyomhatott. Megkapta a munkához szükséges szerszámokat, ásót, kapát, lapátot, fogókat és egy méteres vasrudat. A munkának holnapig

készen kell lennie, mivel a tanüzem kertje kibővül, s így ez a kerítés itt feleslegessé vált.

Az első órát azzal töltötte, hogy a fogók segítségével lefejtette a dróthálót, majd összegöngyölte, végül behúzta az egyik meggyfa alá és szorosan összekötötte, nehogy fáradtságos munkája kárba vesszen, s a háló elveszítve tartását szétugorjon. Ezután hozzákezdhetett az oszlopok kiemeléséhez.

A diák abbahagyta a merengést és ismét belevágta a kapát a földbe, de mivel a föld a napok óta tartó napsütés végett teljesen kiszáradt és porhanyóssá vált, az mihelyst a kapát felfelé emelte visszahullott a gödörbe, amit már félig kiásott, illetve kikapált. Az oszlop egy méteres mélységig nyúlt a földfelszín alá, s ahhoz, hogy ki tudja emelni, teljesen ki kellett ásnia a gödröt, de így, hogy a föld minduntalan visszahullott, ez elég nehezen ment.

Dühösen dobta le a kapát és kezébe vette a lapátot, ütemesen lapátolta ki a gödörben lévő földet, amit szinte csak fellazított a kapával, már ha az ilyen földet fel lehet lazítani. Olyan volt ez, mint egy ősrégi könyv, látszatra szilárd, de ha hozzáérünk máris porrá esik szét. Végre végzett a lapátolással, s most az ásót markolta meg.

Nagy darabokat hasított le a gödör oldalából, s már meg sem próbálkozott azzal, hogy kiemelje, csak mélyítette a gödröt. Ez valahogy mindig a sírását juttatta az eszébe. Lényegében az is lehetne, ha kicsikét hosszabb gödröt ásott volna. Lelkében két érzés hadakozott, miközben fogát összeszorítva újra és újra belenyomta az ásót a földbe. Az egyik azt hajtogatta, add fel, úgysem végzel vele idejében, nézd még az elsővel sem végeztél. A másik pedig hajtotta belülről: mutasd meg, hogy kemény fából faragtak, végezz a határidő előtt.

Végül is kiásta a szükséges mélységet, a földet is eltávolította az oszlop tövéből, majd ránézett a betontömbre, az szilárd eltökéltséggel maradt a helyén, esze ágában sem volt megmozdulnia. Komoran meredt a lihegő diákra, mögüle előbukkant a nap, s fényével glóriát varázsolt az oszlop felső vége fölé.

Nevet rajtam – gondolta, miközben szeme elé tette a kezét, hogy a nap sugarai ne bántsák a szemét. Pillanatok alatt elfutotta a méreg. Hát hiába dolgozott ennyit! Dühödten belerúgott az oszlopba, s az engedelmesen eldőlt hátra, s beleütközve a gödör oldalának úgy maradt eldőlvé 45°-os szögben.

Imre elővette a vasrudat, s beleillesztette a tömb végén található furatba, majd megfeszítve izmait, húzni kezdte kifelé a gödörből. Az engedékenyen hagyta, hogy végül is kiszedjék abból a helyzetből, ahová már évek óta kötődött. Kis idő múlva partra vetett halként feküdt a kiásott gödör mellett. A diák siető mozdulatokkal visszalapátolta a homokot a gödörbe. Lelke mélyén a büszkeség egy parányi szikrája lobbantotta lángra azt a különös érzést, amit talán ő maga sem értett igazán. Tekintetét eztán a következő oszlopra helyezte, mely mögött a többi is ott sorakozott, katonás sorrendben.

Már csak negyvenkilenc volt hátra...

Kecskés Gábor

11. K osztály tanulója

Az én tenyerem

Kezdjük ott, hogy az „Én Tenyerem” nem lehet másé, csakis az enyém, ennélfogva nem is hasonlíthat máséra. Az alakot, a formát tekintve, nem is beszélve a dekorációs vonalakról és barázdákról jellembeli különbségek fedezhetők fel a tenyerek között. Egyszóval minden tenyér egy egyéniség. Az én tenyerem hosszú ujjaival és nagy termetével megszegyeníti a hólapátot is.

De vannak kistermetű tenyerek is akiknek nem füllik az ujjuk a fizikai munkához. Ők inkább művészkednek, vagy fagylaltot gyömöszölnek gazdájuk szájába.

A bölcs tenyerek mély barázdái elárulják, hogy ők már megjárták a vasvilág nyelét, meg a villamos fogantyúkat és ők már annyira képzettek, hogy megtudják jósolni a jövőt, ismerik a múltat és mindig jól döntenek.

Van aki fát dönt, van aki egy korsó sört és megint mások üzleti ügyekben döntenek. De a bölcs tenyerek szavát nem értheti ám meg akárki. Kizárólag aki beszél a nyelvükön, jobban mondva hallgat, mert a tenyerek nem igazán társas lények, csak mondják a maguk monológiát a múlttól, a jövőről, meg persze egy-egy határozott kézfogás alkalmával barátságot, megegyezést közhetnek a felek között.

Egyetlen intés, kéztartás embertömegeket mozgathat meg. Az én tenyerem is szokott mutogatni, természetesen ilyenkor kordában kell tartanom, mert a hatásköröm meghatározza a jelrendszer terjedelmét.

Siklós Endre:

Erőm, hitem

Villanásnyi örömöm,
napjaimra éjszakák nehezülnek,
de szállani így gyönyörű –
talpig ezüstben.

Iskolám, amikor kiléptem kapudon,
hitem ég és föld szerelme volt,
hangomban tavaszok csengettyűztek,
virágok álmát vigyáztam hűséggel.

De jaj, viharok jöttek,
s vágyaim, álmaim megkövesültek,
magamban is az embert sirattam,
Káin füstje szívemet кормolta.

És mégis mosolygok, mert
erőm a Jóban, hitem a Szépben van,
bár lassan őszítenek az évek
ez jövőm s hatalmam lobogója.

Hiába hát minden rettenet, csonkaság,
az maradok, aki voltam:
„nemes küzdő, szabadlelkű diák”.

Dienes Zoltán
12. B osztály
tanulója

Matekóra

Péter a matekfüzetét lapozta hihetetlen gyorsasággal, és közben az orra alatt dűnyögött:

– Engem fog feleltetni. Biztos, hogy engem fog.

Matematikából számonkérés lesz, és ezt mindenki tudta. Mindenki, kivéve Pétert. Ráadásul nem is tanult semmit.

– Hol van már az a nyamvadt képlet?! – morogta, de most már nem csak az orra alatt.

– Á, itt van – csapott a füzetére megkönnyebbülten. – Aszondja, á plusz bé a négyzetten egyenlő á négyzet plusz két...

Felcsendült a csengő, jelezve, hogy a matekóra megkezdődött. Péterben egy pillanatra megállt az ütő. Itt a vég! Azután újra a füzetébe pillantott.

– Szóval á plusz bé a négyzetten egyenlő á...

Itt ismét elakadt. Bejött a matematikatanár, egy köpcös, alacsony, kopaszodó férfi. Péter szinte érezte, hogy az arcszíne egyre halványabb lesz.

– Hetes! – parancsolta a tanár.

A hátsó sorokból valaki előrefutott és jelentett, majd bediktálta a hiányzókat.

– Töröld le a táblát! – utasította a tanár és egy pillanatra megdermedt. – Nincs kréta – jegyezte meg. – Krétának mindig lennie kell egy teremben! Ki a másik hetes?

Valaki hátba bökte Pétert.

– Szólalj már meg, te vagy az!

Hoppá! Péternek most jutott csak az eszébe, hogy ő a másik hetes és gyenge, alig érthető hangon válaszolt:

– Én.

– Akkor meg mit állsz itt? Menj és hozz krétát! – förmedt rá a tanár.

Péter máris kiszaladt az osztályból és pár pillanat alatt elérte a portát, ahol a krétás doboz volt. Gyorsan kivett belőle három-négy rudat és gyorsan visszafelé kezdett futni. Zihálva állt meg a matematika terem ajtaja előtt. Vett egy mély lélegzetet, majd benyitott.

A táblánál már ott állt az egyik osztálytársa és egy körömnyi krétadarabbal írt valamit a táblára.

Péter lélegzete egy pillanatra megállt. Hirtelenjében nem tudta, hogy most ennek örüljön-e vagy sem. Elvégre még kihívhatják felelni az óra folyamán. A tanár elkérte tőle a krétákat és a helyére küldte. A mozdulataiban Péter nem látott semmi gyanúsat. Micsoda szerencse. Megkönnyebbülten ült vissza a padba. Úgy érezte, mintha egy mázsás kőszikla esett volna le a szívéről.

Ezt az órát már megúsza.

Valkai Anikó
9. C osztály
tanulója

Milyen vagy nékem?!

Olyan vagy nékem,
Mint egy gyönyörű éjjen
A merengő égen
A csillagok.

Nevetsz..., ragyogsz...,
Kacagsz..., dalolsz...,
S hozzám simulva átkarolsz.

Nem vagy más nékem,
Mint fagyos éjjen
A holdsugár az égen
S rám ragyogsz.

Öledbe bújnék,
Hozzád simulnék,
Csak a tiéd lennék,
Mást sosem szeretnék.

Kecskemét, '98

A világbanki képzés tapasztalatai a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskolában

Az „Ifjúsági szakképzés korszerűsítése” világbanki projekt

A társadalmi–gazdasági változások a 80-as évek végétől felgyorsították a szakképzés korszerűsítésének a folyamatát.

A merevség okai a szakmunkásképzésben:

- korai, 14 éves korban kezdődik,
- nem mélyíti tovább az általános műveltséget,
- túlspecializált képzést ad a tanulóknak,
- csak az elsajátított szakmában tudnak elhelyezkedni,
- nehezen tudnak alkalmazkodni a gyorsan változó piaci igényekhez, mivel a programok az első munkába állást készítik elő.

A rendszerváltást követően 1991-től gyorsan növekedett a munkanélküliség. 1995-ben 475 000 személy volt állástalan. A munkanélküliség a legmagasabb a 16-19 évesek körében volt 38,5%. A piaczgazdaságra való áttérés következtében sok vállalat, vállalkozás bezárta kapuit, vagy ha életben is maradt, nem fogadta tovább gyakorlatra a tanulókat.

Ezen problémák megváltoztatására vállalkozott a Munkaügyi Minisztérium a kormány segítségével, és ebben partnerként működött közre a Művelődési és Köznevelési Minisztérium is, hogy világbanki és hazai kölcsönből finanszírozza a piaczgazdaság szükségleteihez igazodó képzést.

Az „Emberi erőforrások fejlesztése” című világbanki program célja

Pótlólagos pénzforrások segítségével a rendszerek és intézmények átalakítása révén felgyorsítsa az emberi erőforrások fejlesztését a következő területeken:

- munkaügyi információs és foglalkoztatási szolgáltatások,
- a felnőttképzés és átképzés,
- ifjúsági szakoktatás /középfokú szakképzés/,
- felsőoktatás és kutatás,
- idegen nyelvi képzés,
- tudományos és technológiai kutatás háttérének fejlesztése.

Az ifjúsági szakképzés projekt célja

Olyan érettségit adó középfokú szakképzés modelljének kifejlesztése, amely a konvertálhatóság szem előtt tartásával a szakmai orientáció előtt a közoktatást további két évre (9. és 10. oszt.) kiterjeszti, a túlspecializált szakképzés helyett széles alapú szakmacsoportos orientációt vezet be, s így nagyobb eséllyel ad a felsőfokú képzésbe való bekapcsoláshoz, illetve a gyors munkaerőpiaci szakképzéshez, az életpályán szükséges többszöri szakmaváltáshoz.

Alapcélkitűzés volt a szakközépiskolában folyó közoktatás színvonalának emelése, az alpműveltségi tárgyak ismeretének jobb elmélyítése, a problémamegoldás és kommunikációs készség fejlesztése. A megalapozott pályaválasztás érdekében a pályaaorientáció bevezetése, új általános és szakmai tantervek kifejlesztése, korszerű tantárgyak bevezetése, új oktatási módszerek elsajátítása a középiskolában tanító tanárok számára.

E változások mögött az a döntő törekvés húzódott meg, hogy a munkaerőpiaci igényekhez jobban illeszkedő, költséghatékonyabb szakképzési rendszer jöjjön létre, amely az OECD-országok oktatási és képzési rendszerével is összhangban van.

A fejlesztésekre – foglalkoztatási, felnőtt szakképzési, középfokú szakképzési alprogramokra – 64 millió USD világbanki hitel és ugyanilyen mértékű magyar hozzájárulás állt rendelkezésre az 1992–97 években.

Az új szakképzési modell kifejlesztése, bevezetése

Az új tantervek, tananyagok fejlesztése 13 szakmacsoportban, közel 500 tanár bevonásával történt.

1993. szeptember 1-én megkezdődött a program kísérleti bevezetése a 61 nyertes iskolában és az 59 úgynevezett követő iskolában. Ez a kör 1994-ben 18 iskolával, illetve a PHARE-segéllyel további 21 iskolával bővült, ahol az iskolák döntő többsége kettő, illetve három szakmacsoportban volt érdekelt.

A szakmacsoportok közül kiemelném a hozzánk közelálló „mezőgazdasági”, „élelmiszeripari” és a „környezetvédelmi-vízgazdálkodási” szakmacsoportokat.

A tantervfejlesztés 1992-ben kezdődött, amely 1994-ig több változtatáson ment keresztül. Erre az időre kialakított tantervek szerkezete, kivitele már

egységesnek mondható. A tantervek már tartalmazták a négy év teljes tanítási anyagát, a megtanítandó ismereteket, a teljesítendő követelményeket. A közismereti tárgyak száma 1–7, a szakmai előkészítő tantárgyak száma 4 és 9 között van.

Az eredeti elképzelésben a tanulók elfoglaltsága az első két évben 30–32 óra/hét, a harmadik, negyedik osztályban (beleértve a szabad sávot is) 32–35 óra/hét volt.

A közismereti tantárgyak óraszámai az első két évben 20–27 óra/hét, az orientációs tantárgyak óraszámai 3–9 óra/hét között, míg a harmadik, negyedik évben a szakmai előkészítő tantárgyak óraszámai 8–13 óra/hét között változtak. Az iskola tanárai és a szakemberek szívesen megőrizték volna ezt az arányt, de az időközben megjelent közoktatási törvény kompromisszumra készítette a fejlesztőket és ennek megfelelően változott az arány is. Az első két évben a közismereti és orientációs tantárgyak aránya 69–31% és 87–13% között, míg a harmadik és negyedik évben 59–41% és 73–27% között állapodott meg.

Az elkészített szakmacsoportos tantervek meghatározták a képzéssel kapcsolatos szakmai és általános képzési követelményeket, amelyeket a képzés végére a tanulóknak el kell sajátítani. Tartalmazta a tanítandó tantárgycsoportokat, tantárgyakat, főbb ismeretköröket, tevékenységeket és az ezekhez tartozó óraszámokat, amelyeket a részletesebb helyi tantervekben, pedagógiai programokban fejt ki az iskola. Fontos terület a szakmai és orientációs előkészítő tantárgyak követelményeinek megismerése, valamint a szabadsávban tanítandó tantárgyak vázlatos tananyagának, helyi adaptációjának pedagógiai-módszertani feldolgozása is.

A tantervek tartalmazzák a szükséges szervezeti, módszertani ajánlásokat, tárgyi feltételeket és az ellenőrzés módjait.

A fejlesztő munka során a problémaorientált megközelítés, a projektorientáltság és a moduláris rendszer mint fejlesztési alapelvek központi elvként voltak kezelve, mégha teljesítésük nem is azonos szinten valósult meg.

A tantervi követelmények teljesítése csak azzal a nagyarányú eszközbeszerzéssel valósulhatott meg, amely iskolánként az első szakmacsoportnál 200 ezer USD, és ez további 100 ezer USD értékben jelentkező újabb szakmacsoportok vállalása esetén.

Az iskolák maguk dönthették el, hogy a meglévő eszközeiket, berendezéseiket mivel egészítik ki, illetve milyen teljesen új felszereléseket vásárolnak a biztosított keretösszeg terhére. Nagy értékű számítógépes hálózati rendszerek, biológiai, kémiai, fizikai, műszaki, idegen nyelvi és kommunikációs eszközök és berendezések kerültek az iskolákhoz, így a mi intézetünkhöz is.

A fejlesztő munka során kiemelt szerepe volt a fejlesztésben résztvevő tanárok felkészítésének. Így lehetőség volt hazai továbbképzésekre, illetve külföldi ösztöndíjas utakon, továbbképzéseken való részvételre. A külföldi utak orientációs, szemléletformáló hatása jó lehetőséget adott arra, hogy ne becsüljük le az eddig végzett munkánk eredményeit. Ugyanakkor észre kellett venni, hogy a nyugat-európai országok oktatása sokkal gyakorlat- és problémaorientáltabb, közelebb van az élethez. Figyelembe veszi a munkaerőpiaci helyzetet és az ebből fakadó igényeket. Nagyszerű ipari, mezőgazdasági, szolgáltatási ágazati és iskolai együttműködések, gazdasági, anyagi segítségeket láthattunk, amely számunkra még ma is csak álmoknak tűnik. De szembetűnő jelenséggé kell megemlíteni a különböző típusú és szintű oktatási intézmények együttműködését, az oktatásszervezés precízségét, a szaktanárok és gazdasági szakemberek gyümölcsöző együttműködését az oktatásfejlesztés területén, illetve az iskolai tanüzemi, laboratóriumi eszközök, berendezések ésszerűbb és hatékonyabb kihasználását. Az eredményes fejlesztést külföldi szakértők segítették.

A modell bevezetésének tapasztalatai, eredményei

1. A világbanki program segítséget adott egy új típusú szakközépiskolai hálózat hazai kifejlesztéséhez, ahol 13 szakmacsoportban, az európai tapasztalatok figyelembevételével és követelményeihez igazodva általánosan műveltebb, a gimnáziumi érettségi vizsgához nagyon közeli és szakmai orientációs képzést tesz lehetővé, ahol 18 éves korban dönthet a tanuló a felsőfokú oktatás vagy a szakmai képzési tanulmányok folytatása mellett.

2. A program kedvező előfutára volt a szélesebb alapozású általános műveltség megeremtésének – NAT – amely lehetővé tette az új típusú szakmai képzést, továbbképzés kialakítását, mivel a projektben a szakképző intézetek több mint 40%-a vett részt.

3. Ezt a programot, az új tanterveket a minisztériumok, hazai és külföldi szakértők segítségével magyar pedagógusok, szakemberek készítették el, akik

megtanulták közben a curriculum fejlesztés elméleti és gyakorlati szabályait, s így iskolánként létrehozva egy-egy oktatási-nevelési fejlesztő műhelyt.

4. Új típusú tankönyvek, munkafüzetek, szoftverek jelentek meg a képzés eredményességét segítve, s olyan pályaorientációs fakultációs lehetőségek és ismertetőik segítették a képzésben résztvevőket és a képzésbe igyekvőket, amelyre előzőleg még nem volt ennyire előremutató példa a magyar szakképzésben.

5. A nagyobb, korszerűbb és konkrétabb követelményszintek arra készíteték az itt tanító legtöbb pedagógust, hogy sajátítsák el a legújabb ismereteket, és legkorszerűbb eszközök igénybevételével a tanulók adottságaihoz igazodó módszerek felhasználásával közvetítsék azokat.

6. Ilyen mértékű eszköz, berendezés, felszerelés, oktatási segédanyaghoz enélkül a program nélkül talán 20 év alatt sem jutott volna egy-egy iskola. Ezen a téren óriási lemaradást hoztak be és előnyre tettek szert a projektben résztvevő iskolák. Így válhattunk nemzetközi színvonalat is képviselő szakközépiskolává.

7. A programban résztvevő és érettségizett tanulóink 35%-a jutott be felsőfokú tanintézetekbe a régi hagyományos szakközépiskolai tanulók ötéves időszakát figyelembe véve elért 30%-os eredményével szemben, amely az országos lista 28. helyét jelentette.

8. Jelentősen javult az informatikai és idegen nyelv (német, angol, francia) ismeretük a képzésben résztvevő tanulóknak, ezekből a tantárgyakból érettségi vizsgát tesznek, illetve tehetnek. A mezőgazdasági és környezetvédelmi szakmacsoportban kiemelt helyet kap a biológiai és kémiai képzés, amelyeket a fakultációs órákon sokkal alaposabban és gyakorlatiasan dolgoznak fel a tanulók.

9. A képzésbe sajnos bekerülnek olyan gyengébb előképzettséggel rendelkező tanulók is, akiknek nehézséget jelent a követelményszintek teljesítése, s ez hátrányosan hat az ismeretek elsajátítására, az osztályközösségre és az eredményességre is.

Megállapíthatjuk, hogy időszerű, szükségszerű és eredményes lépés volt a magyar szakközépiskolai képzés megújítása.

Az önállóan kifejlesztett, szakmacsoportos tantervek segítségével korszerű képzést vezettünk be, ahol nőtt a tanulók általános műveltségi szintje, s kitoldott a szakmai pályaválasztás a 16 és 18 éves korra.

A képzésünk igyekszik figyelembe venni a gazdaság, a piac igényeit. Ezért tartjuk sikernek, hogy az új világbanki programnak („A” komponensének) ismételtén részesei lehettünk 1998-tól, ahol az érettségi utáni állásorientált szakképzés tanterveinek kidolgozásában és az iskolai képzésbe való bevezetésben az agrár környezetvédelmi gazda és a környezetvédelmi technikus szakokon részt vehetnek iskolánk vezetői és tanárai.

Kecskemét, 1999. február 18.

Dr. Tiba István
igazgató

Iskolafejlesztés, a szakképzés jövője iskolánkban

A Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskolában az 1900-as évek elejétől a pályázati lehetőségek útján a központi szakmafejlesztések, oktatási elképzelések alapján tudatosan kezdtük el a képzési profil átalakítását. Első lépésként, érzékelve a gazdaságban (különösen a mezőgazdaságban) jelentkező munkaerő-foglalkoztatás feszültségeit, a világbanki program (1991–92-től) segítségével átalakítottuk, bővítettük a képzési struktúránkat, növeltük a pályaaorientációs, érettségiző tanulók számát a NAT körvonalainak megfelelően. Létrehoztunk két szakmacsoportot, amelyből érettségi után az európai elvárásoknak megfelelően bizonyos arányban, a továbbtanulás lehetősége mellett (50%), technikusképzést tudtunk kialakítani. Ez a képzési megoldás egyrészt lehetővé tette az állam oktatási és munkaerő-piaci elképzeléseinek megvalósítását, valamint fiatal egyéni vállalkozói réteg kvalifikáltabb kialakítását. Tény, hogy a szakma az átmeneti időben óriási veszteségeket szenvedett és az iskolai tanügyigazgatásban is jelentős átalakítást kellett végrehajtani (személyi állomány átalakítása, leépítése).

Az iskolai szakképzés további átalakítását tudatosan terveztük meg, a vállalkozói igények és a várható lehetőségek figyelembevételével a Pedagógiai Programban. Ezt a célkitűzést segítette a Világbanki Program „A” komponensének iskolai pályázata, amely az ifjúsági szakképzés korszerűsítését, a piacorientált szakképzés feladatait határozza meg. A pályázat 1998-ban indult és követelményként előírta az iskolai program, valamint a vállalkozói igények összevetését, figyelembevételét. Ezért az elkövetkező években a Pedagógiai Programban megfogalmazottaknak megfelelően az uniós követelmények alapján az alábbi képzési profilokat tervezzük a város, a térség vállalkozói igényeihez igazodva, amelyek csak beiskolázási, képzési egyeztetések útján valósíthatók meg (szakmacsoportos képzésért felelős iskolák kijelölése, tervszerű, egyeztetett beiskolázás, párhuzamosságok megszüntetése).

Tervezett képzési formák

1. Kifutó szakmák (hagyományos tantervek alapján):
 - dísznövénykertész szakmunkás (szakközépiskola),
 - általános kertész szakmunkás (szakmunkás),
 - dísznövénykertész szakmunkás (szakmunkás).

2. OKJ szerinti szakmai képzés:

- kertész- és növényvédelmi technikus (1997-től),
- környezetvédelmi technikus (1999-től).

3. Világbanki pályaorientációs képzés:

- mg. szakmacsoportban,
- környezetvédelmi szakmacsoportban.

4. NAT szerinti pályaorientációs képzés (9–12. évf.) érettségizők részére**5. NAT szerinti pályaorientációs képzés (9–10 évf.)**

10 évfolyam után OKJ szerinti szakképzés az alábbi szakmákban: (évenként a vállalkozói igények alapján a szakma változik):

- kertész,
- dísznövénykertész,
- virágkötő - berendező,
- lótenyésztő,
- lovastúra-vezető,
- gazda,
- kertépítő és -fenntartó,
- gazdabolti eladó,
- falusi vendéglátó,
- mezőgazdasági vállalkozó.

6. 12. évfolyam utáni szakmai képzés (igények alapján rotációban, OKJ szerint):

- kertész- és növényvédelmi technikus,
- környezetvédelmi technikus (világbanki „A” komponens),
- tájépítő szaktechnikus,
- agrár-környezetgazda (világbanki „A” komponens),
- környezetvédelmi szakelőadó (világbanki „A” komponens).

7. 12. évfolyam utáni szakmai képzés OKJ szerint, a 10. évfolyam utáni szakmai szint alapján.**8. Speciális szakiskolai képzés:**

- kertimunkás (OKJ),
- temetőkertész (tervezett).

9. Felnőttképzés, átképzés (beszámoltató rendszerben, valamint tanfolyami forma OKJ szerint):

- traktorvezető,
- virágkötő,
- növényvédő és méregraktár-kezelő,
- számítógép-kezelő,
- mikroszaporító,
- biotermesztő,
- mezőgazdasági vállalkozó,
- kisvállalkozások gazdasági ügyintézője.

Javaslataink, terveink a város, a régió fejlődése érdekében

1. Kecskemét Megyei Jogú Város élelmiszeripara indokolja, hogy elinduljon a helyi élelmiszeripari szakmai képzés, mivel a gyakorlati és elméleti oktatás feltételei biztosítottak. A város és környéke, az itt élő családok gyermekeinek helyben történő képzése nemcsak gazdaságilag, társadalmilag, hanem szociálisan is indokolnák, hogy a képzés Kecskeméten történjen a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskolában. Tervezett szakmák:

- pék,
- tejipari technikus,
- tejtermékgyártó,
- tejkezelő,
- borász,
- baromfifeldolgozó- ipari munkás,
- tartósítóipari szakmunkás.

2. Az EU-csatlakozás folyamata megköveteli a környezetbarát technológiák elterjedését, a biogazdálkodás fejlesztését, a falusi turizmus fellendülését, a lótenyésztés, a lovastúra-vezetés népszerűsítését, a táj rekultivációs feladatok teljesítését, a háztartásgazdasági ismeretek elterjesztését, az idegen nyelvi és informatikai ismeretek bővítését, ezért ezeken a szakmai területeken is szükséges a képzés rugalmas és tervszerű beindítása:

- lótenyésztő,
- lovastúra-vezető,
- falusi vendéglátó,
- tájépítő szaktechnikus,
- környezetvédelmi technikus,
- környezetvédelmi szakelődő,
- biogazda,
- agrár-környezetgazda.

3. A minőségbiztosítási rendszer várható tendenciái (ISO) a szakmai képzés tekintetében megkövetelik a képzés speciális fejlesztését, kialakítását. Ezért a mezőgazdaság, az élelmiszeripar és környezetvédelem területein terveznünk kell az alábbi képzési formákat is:

- minőségbiztosító technikus (világbanki „A” komponens),
- logisztikai menedzser (világbanki „A” komponens).

4. A marketing, az üzletszervezés, a kereskedelem integrált mezőgazdasági, környezetvédelmi, élelmiszeripari szakterületei, az üzleti ügyintézés követelményei feltétlen indokolják a képzés ilyen irányú tervezését az alábbi területeken is:

- üzletszervező,
- üzleti asszisztens,
- ügyviteli asszisztens,
- üzletkötő,
- mg. áruforgalmazó technikus.

Kecskemét, 1999. október 11.

Kocsis Pál
igazgatóhelyettes

dr. Tiba István
igazgató

Irodalomjegyzék

Dr. Csizmadia József: Kocsis Pál 1967.

Fekete Sándor: Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézet épületével összefüggő tájékoztatás 1989.

Illés Sándor: A homok óriása 1977.

Iványosi Szabó Tibor: Bács-Kiskun megye múltjából 1981–1983.

Káposztás János–Tiba István–Tóth Károly: Öt évtized a jövő szolgálatában 1929–1979.

Kiss Árpád: Duna–Tisza közí Mezőgazdasági Kísérleti Intézet Kecskemét 1963.

Kocsis Pálné: Ecsetvonások Kocsis Pál szőlőnemesítő portréjához 1986.

Kocsis Pálné: Így éltünk Kocsis Pál szőlőnemesítővel 1984.

Dr. Kozma Pál: Kocsis Pál életútja /előadás 1985./

Pintér Ilona: Duna–Tisza közí Mezőgazdasági Kamara 1922–1946.

Pintér Ilona: Egy tangazdaság 1939-ben. 1981.

Pintér Ilona: A Duna–Tisza közí Mezőgazdasági Kamara Kertmunkásképző Iskolája (1929–1945) 1984.

Dr. Tiba István: Évkönyv 1994.

Tartalomjegyzék

Dr. Szécsi Gábor Kecskemét Megyei Jogú Város Polgármestere: KÖSZÖNTŐ	3
Dr. Tiba István: Születésnapra	4
Kocsis Pál: Munkahelyünk, a mi iskolánk	6
Bathó István: A szakképzés 70 éve az intézetben	8
MAGYAR AGRÁRTÖRTÉNETI ÉLETRAJZOK	
Gesztelyi Nagy László	16
Velich István	20
Rozsnyay József a szakmunkásképzésben Kisfáiban	22
A névadó életútja és munkássága	24
A Magyar Királyi Mezőgazdasági Középiskola létrehozásának története	31
VISSZAEMLEKEZÉSEK	
Móricz Zsigmond: Gyümölcscseldorádó Kertészképző vizsga Kecskeméten	33
Siklós Endre: Emlékezés az iskolára	35
Dr. Béres József: Felejthetetlen emlékeim a Duna–Tisza közti Mezőgazdasági Kamara Kertmunkásképző Intézetben tanulmányi éveimről	36
Mata Józsefné, Szöllösi Zsuzsanna: A fiam a nyomdokaimba lépett	39
Tanulmányi versenyeredmények	40
Fedezd fel Franciaországot! (útibeszámoló)	43
A Leonardo pályázat, az angliai tanulmányút	47
A KOCSIS PÁL MEZŐGAZDASÁGI SZAKKÖZÉPISKOLA ÉS SZAKKÉPZŐ INTÉZET ÉLETKÉPEI	
A Kocsis Pál Mezőgazdasági Középfokú Tanintézetért Alapítvány	48
Az iskolai könyvtár, mint az ismeretek tárháza	50
Az informatika szerepe az oktatásban	52
Juhász István: Táborút	53

Az iskola és a rüsselsheimi testvériskola kapcsolatának története	55
Az iskola és a dijoni mezőgazdasági középiskola együttműködési megállapodása	57
A Diákönkormányzat munkája	58
Testnevelés – tömegsport – versenysport	60
Iskolánk igazgatói, vezetői	62
Az 1999/2000. tanévben az iskola tanárai és dolgozói	62
A tanulói létszám alakulása iskolánkban	65
Tanúsított profilok és óratervek az 1999/2000. tanévben	67
Az 1999/2000. tanévben lévő osztályok és a tanulók névsora	78
Az SZMK és Iskolaszék tagjai az 1999/2000. tanévben	95

DIÁKSZERZŐK ÉS MŰVEIK

Magyar Tibor 12. B osztály tanulója: Sanyarú sors	96
Kecskés Gábor: Az én tenyerem	98
Siklós Endre: Erőm, hitem	99
Dienes Zoltán 12. B osztály tanulója: Matekóra	100
Valkai Anikó: Milyen vagy nekem	102
A világbanki képzés tapasztalatai a Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskolában	103
Iskolafejlesztési feladatok	109
Irodalomjegyzék	113
Tartalomjegyzék	114
Életképek, munkánk és élményeink	116

Életképek, munkánk és élményeink

*A kiváló tanár: Kecskeméti János
(1936–1993)*

*„Iskolánkért” emlékérem átadása
Gyuricza Gyuláné tanárnőnek*

Ballagás 1997.

*Tanévzáró, jutalmak átadása
1999.*

*Tanévnyitón még nagy
a figyelem 1998.*

*Zöldség-hajtatás
a tanüzemben*

*Palántanevelés
a növényházban*

*A szőlő metszése, szálvessző
lekötése a tanüzemben*

*Az első számítógépek
iskolánkban 1989.*

*Ismerkedés Pásztor Attila
tanárral és a számítógéppel
1995.*

*Az informatika, internet
az iskolánkban 1999.*

*Országos szakmai
továbbképzés, előadó:
dr. Hajdú Edit kutató*

*DACUM műhelymunka
az iskolában,
Világbanki Program*

*Farkas Ilona 1/11K.
osztály tanulója az
SZKTV V. helyezette 1999.*

A „Forrás” irodalmi estje
iskolánkban
(dr. Szekér Endre,
Dobozi Eszter, dr. Füzi László,
Buda Ferenc, Pintér Lajos)

Táncház az Intézeti Napokon

Diákönkormányzati
rendezvény

*Az iskola bajnoksapata
a Kocsis Kupán
1986.*

*A győztes tanulónk
1986.*

*Az iskola leány
kosárlabda csapata
1999.*

*A francia és
német testvériskolai
kapcsolat*

Köszönet

mindazoknak, akik támogatták iskolánkat, a 70. évforduló rendezvényeit, a kiállítások megrendezését, a szakmai és kulturális programokat, az évkönyv megjelenését.

Név szerint:

Kocsis Pál Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakképző
Intézet Szülői Munkaközössége

„Kocsis Pál Középfokú Mezőgazdasági Tanintézetért” Alapítvány

Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata

Városföldi Agrárgazdaság Rt., Városföld

Agrikon Sam Kft., Kiskunmajsa

UNIVER Szövetkezet, Kecskemét

Oktatási Minisztérium

Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium

Szőlészeti Borászati Kutató Intézet, Kecskemét

Kertészeti Főiskola, Kecskemét

KEFAG Rt., Kecskemét

Bács-Kiskun Megyei Agrárkamara, Kecskemét

Olympos-TOP Élelmiszeripari Kft., Nyárlőrinc

Növényházi, díszfaiskolai szakmai gyakorlat

